

Hang
Égi Béke a Földön

Dombi Ferenc
csütörtöki tanításai

3. kötet

2007.

Előszó

FERI BÁCSI!

Alacsony, kicsit köpcös alkatú ember volt, akinek a szemében mindig ott bujkált egy kis vidám, huncut csillogás. Nemrég egy fiatal közösségbeli testvérem sóhajtott fel: –

Milyen kár, hogy nem ismertem személyesen!

Aki viszont ismerte, beszélhetett vele, gyónhatott nála, netán a közösségeiben tanulhatott tőle, abban kétségkívül mély, kitörölhetetlen nyomot hagyott Jézusnak odaadott karizmatikus személye. Azokban is, akik a köré szerveződött közösség tagjai maradtak, és azokban is, akik nem.

Közösségbeli barátom, aki korábban – mondhatni – bejárta a világ egy részét, hosszabb ideig lakva más kontinensen is, azt mondta Feri bácsiról: – Azok közül, akiket az életem során eddig megismertem, ő volt az egyetlen Jézus által is hitelesített ember.

Mi is örömmel és szívesen emlékezünk simogató, szeretetteljes, bölcs szavaira, és nem feledjük kemény, egyértelmű, szenvedélytől fűtött korholásait sem.

A pénz nem érdekelte!

Tizenkétezer forintos nyugdíjából és a testvérek adományaiból élt rendkívül szerényen. Önmagának szinte soha nem vett semmit. Ha a testvérek többet adtak, akkor azt azonnal küldte Indiába, az éhezőknek.

Tíz éven keresztül voltam a legszűkebb közösségének a tagja, és én, aki korábban évtizedeken keresztül idegenkedtem mindenféle paptól, elkötelezett és lelkes tanulója lettem. Korábban el sem hittem volna, hogy ilyen pap is létezik a világon!

Valószínűleg Jézus is így gondolta, mert 1993. február 15-én, egy hétfői napon, hallható módon megszólalt benne.

Feri bácsi ekkor már 65 éves volt. Nyugdíjas lelkészként, évenként meghosszabbított engedéllyel Inárcson tevékenykedett.

Életének meghatározó eseményei, Jézust látásához, tanításához való hűséges ragaszkodása nem tette őt elfogadottá és elismertté. A hön szeretett egyházában, a Római Katolikus Anyaszentegyházában sem, és később a szűkebb testvéri közösségében, a Bokor bázisközösségben sem.

Tornatanárnak készült, amikor az iskolából a kollégiumba menet egy parkban megjelent előtte Jézus Krisztus, és arra kérte, hogy legyen pap. Nem akart pap lenni.

Kitartóan kellett Jézusnak kérnie őt, mire beadta a derekát, és jelentkezett az iskola hittanáránál. Elképzelhetjük, hogy mekkorát nézhetett az a paptanár, hiszen az egész iskolában egyedül ez az országos ifjúsági boxbajnok, a Dombi állt bukásra hittanból.

1976. október 4-én részesült Lélekkeresztségekben.

E Lélekkeresztségekben a 22 éves papi pályafutása lelki mérlegében azt élte meg, hogy mennyire akadálya annak, hogy célhoz érhessenek Jézus ajándékai benne. Bulányi Gyurka bácsi mesélte, hogy egy falusi plébánián volt hosszabb ideig vendége Feri bácsinak, amikor miseidő alatt a templomból kihallatszó hangos kiabálásra lett figyelmes. Bement, és elképedve látta, hogy – a teljesen üres padsorok miatt – Feri bácsi az oltár előtt fel s alá rohangálva kiabálva perlekedett Jézussal. Nyilván kérdőre vonta az Istent, hogy minek hívta el őt papnak, ha nincs, akinek prédikáljon.

Feri bácsi erre a kérdésére 17 év után kapta meg a választ Istentől. Akkor, amikor megszólalt benne a Hang!

Feri bácsit hatvan éves korában nyugdíjba küldte az egyháza, s a feszítő paphiány ellenére sem tartott igényt a további szolgálataira.

Ekkor ment Medjugorjéba, ahol három hónapot töltött azzal, hogy magyar csoportokat vitt végig a kis és a nagy hegy stációin.

Egy alkalommal már lefelé ereszkedtek a rendkívül sziklás és meredek úton, amikor kibicsaklott a lába, elesett, és szilánkos törést szenvedett a bokáján. Még aznap több orvos megállapította, hogy ebből többé nem lesz láb.

Aznap este paptársai fogták Feri bácsit, és a sötétlilára színeződött s cipónagyságúra dagadt lábával bevitték a jelenések helyszínére, a kápolnába.

Amíg a látókok Mária üzenetét hallgatták, Feri bácsi zsibbadást érzett az addig lázasan lüktető bokájában. Mire odanézett, elakadt a lélegzete, mert a lába teljesen ép és gyógyult volt. Mintha el sem tört volna!

Amikor hazajött, s boldogan mesélte egyházi feletteseinek, szinte senki nem adott hitelt a szavainak.

Hasonlóképp járt Jézusnak azzal az ajándékával, amikor az hallható módon megszólalt benne. Épp az aznapi rózsafüzérimáit végezte, amikor egy kedves, ismerős, de határozott hangot hallott. Arra kérte, hogy most hagyja ezt, és beszéljessenek. Először körülnézett, hogy ki jött be a szobába. Lassan tudatosult benne az újabb megszólítást követően, hogy belülről jön a HANG! Lassan elkezdtek beszélgetni. Kora délutántól másnap reggelig. A HANG szelíden simogatott, türelmesen magyarázott, szeretettel biztatott, majd Jézus Krisztusként bemutatkozott.

Hát így kezdődött!

Később arra kérte Feri bácsit a HANG, hogy írja le a beszélgetéseiket. Így született meg a HANG-könyvek első kötete.

Jézus a következő kötet megjelentetéséhez már segítséget is küldött. Ebben Jézus már válaszolt a Neki levélben feltett kérdésekre is. A megkezdődött beszélgetés gyümölcse: 43 kötetnyi tanítás Jézustól.

Az ember életének szinte minden kérdését, problémáját felölelő válaszok a megoldásra. Személyre bontottan, és mégis minden emberhez szólóan.

Feri bácsi 2004. május 1-jén éjjel két órakor halt meg, négy éve tartó kideríthetetlen eredetű csuklás következtében.

Vidéken élő közösségbeli testvéreim többször felemlegették még életében, mennyire sajnálják, hogy a távolság miatt nem vehetnek részt a heti rendszerességgel megtartott közösségi tanításain.

Minden héten kedden, szerdán, csütörtökön és pénteken délután közösségi tanulás volt Feri bácsinál a lakásán. Közben életgyónásokat hallgatott. Vidéken – ahová hívták – és Budapesten előadásokat tartott, havonta kétszer misézett, és 43 kötetnyi könyvbe foglalta Jézus benne megszólaló válaszait a Hozzá írt levelekre.

Jelen kiadású könyvünk, mint ahogy a címe is jegyzi, a csütörtöki közösség magnóra rögzített hanganyagának első, véletlenszerűen válogatott részét tartalmazza. Ez a rendelkezésünkre álló hanganyag körülbelül 1/5 része. A hanganyag szövegét természetesen alaposan át kellett javítani, hiszen a beszéd közben jelentőséggel bíró elhallgatásokat, bólintásokat, kézmozdulatokat, hirtelenjében megfogalmazott félmondatokat, utalásokat érthetővé, olvashatóvá kellett tenni. A javításnál alapvető szempont volt, hogy a lehető legkevesebb alakítással megőrizzük az összejövetelek légkörét, szóhasználatát.

Feri bácsit nagyon sokan megismerték országszerte és világszerte is a személyes találkozásokon és a HANG-könyveken keresztül. Megismerték és megszerették!

Mindazoknak, akik nem lehettek részesei Feri bácsi csütörtöki tanításainak, e könyvön keresztül azt kínáljuk, hogy éljük át együtt újból azt, hogy csütörtök délután van. Mindannyian megérkeztünk Feri bácsi József körúton bérelt lakásába. Lassan elcsendesülünk. Feri bácsi is leül az ajtó melletti megszokott kis foteljába. Elénekeljük az „Itt vagyok végre, jó Uram!” című dalt, majd Feri bácsi rövid bevezető imáját hallgatjuk, s elkezdődik a beszélgetés.

Hallgassuk Feri bácsi válaszait!

Hallgassuk azt, akiben azért szólalt meg Jézus Krisztus, hogy általa is tanulhassunk.

Ahogy Ő szokta mondani: – ALAKÍTSUK ÁT GONDOLKODÁSUNKAT!

Budapest, 2005. június

Bevezető

Feri bácsi a földi élet egyetlen értelméhez és céljához vezetett el engem: Jézussal élni a Földön, amit azután majd folytatni tudunk a Mennyben is. Ehhez a célhoz a két legfontosabb feladatra tanított meg, mint nélkülözhetetlen eszközök: TANULNI és IMÁDKOZNI.

Mégpedig úgy, hogy ő biztosította számomra a tananyagot is, azzal, hogy vállalta, hogy Jézus HANG-ja megszólalhasson rajta keresztül.

Emlékszem, egyszer azt mondta:

Az anyanyelvünket azért tanuljuk meg olyan könnyen és gyorsan, mert azt kívülről és *belülről* tanuljuk. Így már tudom, hogy a HANG-ot, égi anyanyelvemet azért tanultam meg olyan könnyen, mert kívülről és *belülről* tanultam és tanulom szüntelenül. S mennyivel mélyebb örömet ad a szeretet egyetemes erkölcsi nyelvének tanulása, mint egy földi nyelv tanulása, hiszen az előbbi az Isten Országának, az én igazi hazámnak a „nyelvezetében” való gazdagodást jelenti.

Minden ember magában hordja szülőföldjét. Ezért mondják: „Szívet cseréljen az, aki hazát cserél.” De ez csak egy rövidke időre szól. Nem ez a szűk földi dimenzió, hanem Jézus hatalmas világa a mi igazi otthonunk. Bizony szívet cseréltünk akkor, amikor égi hazánknak hátat fordítottunk, és elmentünk *idegen országba*. S ennek az idegen országnak a nyelvét – az önzést és a felelősség-áthárítást – nagyon jól elsajátítottuk. De – hála Istennek – a honvágy érzése arra indított bennünket, hogy megunjuk és megvessük ezt a nyelvet, és újra megtanuljuk – bár szenvedések közepette – azt az édes égi anyanyelvünket, mely bennünk van ugyan, de amint az ember képes elfelejteni a saját anyanyelvét, ha sokáig csupán az idegen ország szavajárását használja, úgy nekünk is komoly szellemi munkával újra kell tanulnunk égi hazánk nyelvét. Sok olyan tankönyv és nyelvtanulási módszer létezik, mely rövid idő alatt nagyszerű tudást és sikert ígér. Azonban az egyetlen valódi tankönyv a négy evangélium és számunkra a 43 HANG-kötet. Ezek fáradtságos és nehéz utat ígérnek ugyan, mégis ezekről bizonyosodott be, hogy *hiteles* tankönyvek, mert csak az általuk nyújtott és megszerezhető tudás gyümölcsei képesítik az ŐRÖK ÉLETRE azt, aki vállalja az állapotyszerű tanítványságot.

Feri bácsitól a tananyag mellett az imádság értelmét és „használati módját” is megkaptam.

Ahogy nem lehet leírni vagy szavakkal kifejezni az ÉLETET, úgy nem lehet igazán megfogalmazni azt sem, amit számomra az a szellemi kincs és lelki érték jelent, amit Jézustól és Feri bácsitól kaptam. Így hát ebben is Jézus segítségét kell kérnem, aki HANG-gondolata által segít kifejezni a kifejezhetetlent.

„Imádkozni, elmélkedni azt jelenti, hogy azt az ismeretanyagot, amelyet értelmekkel befogadtál, felhasználod, mint tüzelőanyagot arra, hogy szíved

szertettségét világitó és melegítő lánggá hevítsed magad és mások számára, öröme.”(HANG 11/886.)

Minden Jézust-szerető olvasónak kívánom, hogy a HANG és Feri bácsi könyvei táplálják szívük szeretetét és lelkük, értelmük gazdagságát egész földi életükben, hogy azután Istenben boldog örök életük legyen!

2007.

Nyíriné Kiss Mónika

1998. 10. 22.

Feri bácsi: Testvérek, buta kérdés nincsen! Csak buta válasz lehet.

Kérdező: *A Mennyek Országa erőszakot szenved, és az erőszakosok szerzik meg.* (Mt 11;12.) **Másutt így olvasható**: *Senki sem juthat erőfeszítés nélkül az Isten Királyságába* (Lk 16;18). **Ez azt jelenti, hogy magammal legyek erőszakos?**

Feri bácsi: Igen. Keményen kell az embernek önmagát kézben tartania. A sportban az ember szinte utazik rá, hogyha egy kicsit is, de megközelítse az állatok képességeit azáltal, hogy legyőzze a testében az embert. Pedig az állatokat sosem fogjuk utolérni a sportban. A tudományokban is, a szellemi dolgokban is azért törekszenek az emberek arra, hogy minél pallérozottabb legyen az eszük, hogy valami dicsőséget, anyagi javakat akarjanak biztosítani maguknak.

A legnehezebb az erkölcsi téren – magyarul a szeretetben – való növekedésre rávenni magunkat. Valójában Jézus azért jött közénk, hogy belekapaszkodva merjük vállalni ezen a téren a jót akarást, a másért élést, a megbocsátás, az irgalom rendjében való élet fejlődését. Az egészen biztos, hogy Jézus a tudományban mindenkit felülmúlt volna. Egészen biztos, hogy a sportban is: vízen tudott járni, meg amit akarsz... Szellemtudományban is, meg művészetben is... Ennek ellenére semmit nem talált föl. Semmi ilyenben nem mutatott példát. Nem is hívta föl a figyelmet ezekre. A sport, a tudomány és a művészet az a három, ami a legnagyobb értékeket szokta jelenteni a Földön, és a leginkább leárnyékolja a szeretetben való növekedést. Mert ez a három az, amit ha valaki nagyon komolyan vesz, „megeszi” az illetőt. Nem lehet komolyan sportolni, tudománnyal meg művészzel foglalkozni napi nyolc órában. Nemigen lehet ezt megcsinálni.

A szeretetben való növekedés minden területen első helyet kellene hogy kapjon az életünkben. Akár otthon vagyok, akár a munkahelyen vagy bárhol máshol. A szeretetben való növekedésben nincs olyan, hogy most tréningezek és nem érek rá szeretni. A szeretetre vagyok kitalálva! A boldogságomnak tulajdonképpen van egy másik megfogalmazása: vállalom a szeretetben való növekedést. Itt viszont a szeretet szót nagyon ki kell tisztázni.

Az ösellenség a legképtelenebb dolgokat is fel akarja használni, csak hogy ne foglalkozzunk azzal, amire teremtve vagyunk.

Tegnap felvetődött az, hogy az Úr Jézus miért titkolódzott a föltámadása után. Miért nem ment végig Jeruzsálem utcáin? Miért csak titokban, miért csak a tanítványainak jelent meg?

A kérdésre a kulcsszó a gondolkodás-átalakítás. Jézus ezért jött: *„Betelt az idő, elérkezett hozzátok az Isten Országa, alakítsátok át gondolkodásotokat.”* (Mk 1;15.) De akik Őt hallgatták, ezt elengedték a fülük mellett, és nem alakították át a gondolkodásukat. A tanítványai se!

Azzal várták a Messiást, hogy majd akkor ő lesz az aki a szabadságot elhozza, és akkor úgy kiűzik a rómaiakat, hogy a lábuk se éri a földet.

Erre megjelenik a Messiás, és azt mondja: kezdjétek Felőlem másképpen gondolkodni, mint ahogy eddig tettétek. Erre azt válaszolták, hogy ez lehetetlen!

Amikor bemutatkozik a templomban, azonnal leleplezi Jézust egy megszállott: *„Tudom, hogy ki vagy: az Isten Szentje.”* (Mk 1;24.) Te vagy a Messiás! Az Úr Jézus azt gondolta magában: ha Én erre rábólintok, máris fegyvert fognak a rómaiak ellen. Elnémította a megszállottat. Az emberek látva azt, hogy meggyógyította a megszállottat, hordták Hozzá a betegeket. Erre Jézus imában beszélte meg az Atyával, hogy mit tegyen. Másnap, amikor hordták Hozzá a betegeket, azt mondta a tanítványainak: *„menjünk máshová, a közeli városokba, hogy ott is hirdessem az evangéliumot (örömhírt), mert azért jöttem.”* (Mk 1;38) Jézus mindenütt arról beszélt, hogy kezdjünk másképp gondolkodni.

Testvérek! Jézus döntő hangsúlyt tett arra, hogy **belülről kifelé** induljanak el a történések.

Mert az ember csak belülről kifelé tud növekedni erkölcsileg! Fordítva nem megy! Az ember benső világa, az Isten élete is csak belülről kifelé épül bennünk. Jézus elmondta, amit elmondott, megmutatott, amit megmutathatott az Isten Országáról, de kívülről senkit nem beszélt rá! Ilyen értelemben homályban hagyta a tanítványait, hogy majd belülről jöjjenek rá erre.

Ez ugyanaz, mint amit Medjugorjében a Szűzanya tett. Amikor a hat fiatal közül az Ivánt behívták katonának, a kaszárnyában nem jelent meg neki a Szűzanya. Ha eltávozást kapott, akkor igen. De nem mondta neki, hogy hagyd ott a katonaságot. Hagyta, hogy maga jöjjön rá, hogy mit keres ott, ahová a Szűzanya nem megy. A Jóisten nem erőltet dolgokat. Mindennek belülről kell elindulni.

Amikor Jézust keresztre feszítették, ezek a tanítványok akkorát csalódtak Jézusban, hogy ennél nagyobbat már nem lehet. Nem az jutott az eszükbe, hogy ez a Messiás nem akar uralkodni. Hanem: – Ez nem a Messiás! Ezt a következtetést vonták le. Az eszükbe sem jutott, hogy esetleg a Messiás nem olyan, mint amilyenek ők gondolták! Hallatlan, hogy egy csalódás mit tud kihozni az emberből.

Figyeljétek meg, minden egyház valamiképpen össze akar haverkodni a hatalommal, mert még most se tudják elhinni, hogy nem olyan a Messiás, mint amilyenek ők gondolják.

Ha Jézus másnap megjelenik Jeruzsálemben, a föltámadása után, hát abban a pillanatban folyik a vér. Jézus iránti szeretetből! Azonnal mentek volna, hogy elővegyék a kaszát, kapát, és gyilkolták volna a rómaiakat. Azt, hogy mennyire benne élt a tanítványokban az a bizonyosság, hogy ez nem lehet a Messiás, jelzi az, hogy amikor Jézus megjelenik előttük, hát ezek köpni-nyelni nem tudtak. Rendkívül erős volt bennük a negatív látás! Tamás akkor nem volt velük. A tíz legjobb barátja egy egész héten keresztül magyarázta Tamásnak, hogy: Jézus él! Föltámadt! És nem tudták őt meggyőzni.

De az eszükbe sem jutott, hogy átalakítsák a gondolkodásukat.

Jézus a föltámadása után negyven napig velük van. Mennybemenetele előtt odamennek köréje a tanítványai, és ezt kérdezik: „*Uram, most állítod helyre Izráel országát?*” (Apcsel 1;6) Egyszerűen semmiféle antennájuk nem volt arra vonatkozóan, hogy felfogják: a Messiás nem olyan, mint amilyenek várják.

Ennek eredményeképp csalódtak Jézusban. De föltámadt, hú: visszajön a remény! Erre Jézus elmegy: újabb csalódás! A tanítványok teljesen megzavarodtak, és nem tudták, mi van. Bezárkóztak egy házba a Szűzanyával együtt. Persze nehogy valaki azt higgye, hogy a Szűzanyának rend volt a fejében, hiszen ő is úgy gondolta, hogy majd itt világhatalom lesz.

Biztos, hogy ebben a tíz napban nem Miatyánkot meg zsoltárokat mondtak, hanem arról beszélgettek, hogy ki ez a Jézus, és hogyan tovább. Pedig minden alkatrésze együtt volt egy „autónak”, csak össze kellett volna rakni. Ők rakosgatták is. És tíz nap múlva jött a gyújtás: jött a Szentlélek, aki megindított bennük valamit. Ez az indítás annyit jelentett, hogy tanúságot tettek arról, hogy ők igenis látták Jézust a feltámadása után. Vele együtt ettek.

– Ha agyonverték bennünket, ez akkor is igaz. És ezt mondták, mondták, és agyon is verték őket, és mégis mondták. És ebből nem tágitottak. Mindezt azért tudták így vállalni, mert bennük nagyon az élt, hogy mindjárt itt a világ vége.

Az emberi tudatban az önzés és a felelőtlenség – ezt hoztuk magunkkal – úgy elhatalmasodott bennünk, hogy a gondolkodás-átalakítást nem is tudjuk, hogyan kell csinálni, és ezt sokan kérdezik is a Hangtól.

Gondolkodást átalakítani csak gondolkodva lehet. De egyénileg gondolkodva! A legtöbb embert az ábrándítja ki az Istenből, hogy olyan sok a gonoszság a világban. Már indulásban összekeverik, hogy van Isten vagy nincs, és ha van, akkor milyen az Isten. Ez két külön témakör, hogy van Isten, és hogy milyen. Amikor Jézus elküldte a Szentlelket, a tanítványokban a Lélek által se történt meg a gondolkodás-átalakítás.

Kérdő: Ezek szerint a tanítványokban nem történt meg az, ami bennünk?

Feri bácsi: Nem! Ez hasonló, mint ami jelenleg van. Lényegi különbség volt a zsidóság és a nem-zsidóság istenhite között az, hogy a zsidók tudták, hogy egyetlen Úristen létezik, és nincs több. A többi az mind mese. Isten csak egy van. De hogy milyen, azt nem tudták. A lényeget nem tudták Róla. Akármikor volt szó az Istenről, többnyire olyanokat mondtak Rá, ami Jézussal nem igazolható. Ezért ma is várják!

Tehát az ember, mint istenképű lény, egy érdekes tulajdonsággal rendelkezik, nevezetesen azzal, hogy a saját képére és hasonlatosságára alkot magának Istent.

Azt, hogy mennyire nincs gondolkodás-átalakítás a mai napig, az mutatja, hogy kivétel nélkül minden egyházban – először talán nagyon finoman, de utána egyre keményebben – arra akarják rávenni a kedves híveket, hogy az Isten dolgaiban csak a vezető, csak a főnök tudja azt, hogy mi a teendő. Ő az, aki lenyelte a bölcsesség kövét, és tudja azt, hogy az Istennel kapcsolatban mi a teendő. Te csak fogadd el, fizess meg, amit meg kell fizetni, és a többit bízd a főnökre. Szinte mindenütt ezt lehet látni.

Az emberek nagy többsége nem is igényli, hogy átalakítsa a saját gondolkodását. Tehát itt az embernek a természete az, amelyik valóban hajlamos arra, hogy másra tolja a felelősséget.

Meghatódva mondom, hogy úgy látszik a Jóisten alakított, formált bennünket, hogy legyen itt Magyarországon egy kis mag, ami tiszta búza, akik értelmet megnyugtató válaszokat tudunk kapni a kérdéseinkre. Azon ne lepődjünk meg, hogy kevesen vagyunk, mert Jézus ezt előre megmondta: „szűk a kapu és keskeny az út, ami az életre visz, és kevesen találják meg azt, tágas a kapu és széles az út, ami a romlásba visz, sokan mennek be rajta.” Az valami csodálatos dolog, hogy mi a gondolkodásunk által magunkra vállaljuk azt a felelősséget, hogy nekem kell az eszemmel utána járni a kérdéseknek – igent mondani vagy

nemet mondani –, és mivel nyitott vagyok, merem a problémámat a testvérek elé tárni és mérlegre tenni.

Ennek a gondolkodás-átalakításnak a felvállalása egészen biztos, hogy valami nagyon nagy dolog. De ne gondoljuk azt, hogy ettől mi már mekkora nagy szentek leszünk.

Jézus szerint az a szent, aki törekszik azt látni jónak, amit Jézus lát jónak.

Más az, hogy valaki tényleg átadta az életét, de ez nem elég. Tehát nekünk igenis szükséges az, hogy egyre inkább jézusian kezdjünk gondolkodni. A prófétáknak, akiket kettéfűrészeltek, azoknak sem volt átalakítva a gondolkodásuk. Csak át volt adva az életük annak az Istennek, akinél ők jobbat nem tudtak. Mert akkoriban nem is lehetett jobbat meglátni!

Ebben a kérdésben rendkívül döntő a nyitottságunk. Ha mi be akarjuk állítani az életünkbe Jézust, akkor tudnunk kell, hogy valamiképpen küldetést vállalunk. Ez a küldetés azt jelenti, hogy csak azokkal kapcsolatban van esélyünk, akik megfelelően nyitottak erre. De ha valaki nem nyitott, akkor ne vessünk rá követ. Nem lehet tudni azt, hogy mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarat hogyan dolgozott össze az életében. Tehát sem erőszakosnak, sem gőgösnek nem szabad lennünk.

Kérdező: Mikor vádolhatnak meg egy papot eretnekséggel?

Feri bácsi: Ahhoz, hogy egy papot eretnekséggel vádoljanak, ahhoz az kell, hogy a felettesei igazolják azt, hogy a Katolikus Egyház valamelyik tanával ellentéteset tanít, és ebben megmakacsolta magát, tehát nem hajlandó megtérni.

Én az előző püspökömnek mondtam, hogy nagyon vigyázok arra, hogy olyat ne tanítsak, ami a katolikus egyház dogmáival ellentétes, de ha mégis azt csinálnám, akkor abban a pillanatban meg akarok térni. Kértem azt is, hogyha a Hang-könyvekben Jézus tanításával ellentétes tanítás van, írják meg, hogy melyik az a mondat.

Egy levélben kérdezte valaki, hogy a katolikus egyház dogmái között melyikben van tévedés. De ilyen nincs! Az illető éppen a reinkarnációval kapcsolatban kérdezett. Sem a reinkarnáció, sem annak a tagadása vagy állítása nem dogma.

Dogma: Van Isten. Jézus Isten is volt és ember is.

Ezt is és a pápai csalhatatlanságot is lehet tévesen magyarázni.

Hogyan csalhatatlan a pápa? Úgy, hogyha valamilyen problémája van, akkor az összes püspököt megkérdezi, hogy mi erről az ő és a híveik véleménye. Amikor megkapja a püspökök véleményét, a pápa ex katedra kijelenti, hogy az összes püspökkel egyetértve ez a véleményünk. Ebben te is csalhatatlan vagy! Egyetlen olyan tanítás sincs, amit azért kell elfogadnunk, mert a pápa csalhatatlan. Csak a

csalhatatlanságot kell elfogadnunk, mert úgy mindenki csalhatatlan, ahogy a pápa.

A katolikus egyház meg a többi egyház között – én úgy látom most – az a különbség, hogy: a jézusi tanításhoz a katolikus egyház hozzátett, a többi egyház pedig elvett belőle valamit. De mindegyik torzít. Ha én más egyházhoz tartoznék, nem a katolikus egyházhoz, engem már régen kirúgtak volna abból az egyházból, és azt mondták volna, hogy alapítsál egy másik egyházat. Így a vezetőim azt mondják, hogy vigyázz, kikapsz, baj lesz, és keresztbe tesznek. De bizonyos értelemben a tanítás területén tehetetlenek velem szemben. Úgyhogy jó, ha tudjátok ezt.

A katolikus egyház minden dogmájával, hivatalos tanításával, amit hit és erkölcs dolgában kell hinnem, azt én mind elfogadom. Tehát ezért én nem vagyok eretnek.

Eretnek például az, aki Jézus istenségét tagadja.

Kérdező: A Jn 3,15-ben olvashatjuk: „hogy mindenki, aki hívő lesz Benne, világekorszakra szóló élet birtokosa legyen”. Mennyi ez a világekorszak?

Feri bácsi: A világekorszak egy időszakasz. Az aion görög szó, ami ezt a világekorszakot jelöli.

Kérdező: Valaki egy nagyon furcsa és zavaros elméletet tár föl rendkívül hosszadalmasan. (szerk.)

Feri bácsi: Ha valaki a szellemvilágban, tehát a gondolat világában tájékozódni akar, akkor nagyon fontos, hogy tanulmányozzon át egy jó filozófiai könyvet. Azért, hogy a megfelelő fogalmak a megfelelő helyre kerüljenek benne. Az általam elmondott elmélet tulajdonképpen két dolgot kever össze. A teremtési lét-elméletet az erkölcsi lét-elmélettel.

A teremtés önmagában nem erkölcsi kategória.

Az erkölcsi kategória akkor és abban jelenik meg, aki dönthet az önzés és az önzetlenség között. A skolasztikus filozófia azt mondja, hogy különítsük el a létezést a cselekvéstől. Más az, amikor valakit a létezésében vizsgálok, és más, amikor a cselekvésében. Ez a filozófia azt mondja, hogy négy cselekvési kategória létezik a világon: alakítás, szerzés, vevés, adás.

Aki cselekszik, az vagy alakít, vagy szerz, vagy vesz, vagy ad. A négy cselekvési kategóriában az első három (alakítás, szerzés, vevés) szükségszerűen változást okoz.

Az adás az maga a teljesség. Ezért az Istenben nincs alakítás, szerzés, vevés, csak adás. Ez a szeretés tartalma. **Aki szeret, az ad.** Aki ad, az önzetlen, mert az másért él.

Az ember számára mind a négy cselekvési kategória lehetővé van téve. Mivel bennem megvan ez a négy cselekvési kategória, ezért nekem döntennem kell: az adás irányába akarok állni vagy az önzés irányába. Ez a boldogság, ez az erkölcs világa. Amikor tehát – függetlenül attól, hogy én most hogyan és mint élem meg az éneket – ha az önzetlenségre tettem az életemet, akkor a szeretetnek vagyok a gyermeke, mert az él bennem.

Mielőtt Isten megadta a lehetőséget, hogy testünk legyen – éppen azért, mert szeretésre teremtett, adásra, Önmagára –, szükségszerűen megadta a lehetőséget a választásra.

A szeretés tartalma az ajándékozás. Tehát mielőtt a Földre jöttem, igenis, lehetőségem volt dönteni az adás, az önzetlenség vagy az önzés irányába. Ma itt a Földön tudom, hogy az önzés irányába döntöttem, mert ha nem abba döntöttem volna, akkor nem lennék itt. Akkor a szeretésben élnék örökkön-örökké. Mivel az önzés irányába döntöttem, egy nagy káosz jött létre az erkölcsi értékrendemben.

Az Isten szeretete viszont nem szűnt meg irántunk, és azt mondta, hogy:

’Gyerekek, én kivárom, amíg ti az erkölcs rendjében rá fogtok jönni, hogy nem tudtok boldogok lenni Nélkülem. Amíg erre nem jöttök rá, addig szenvedni fogtok. De ezért csak önmagatokat okolhatjátok.’

Amit anyagnak nevezünk, az nem más, mint összesűrített gondolat. És ez - sok-sok millió vagy milliárd év alatt – az Istentől beleoltott törvények alapján eljutott egy olyan fejlődési fokra, amikor azt mondta nekünk az Isten, hogy: ’most már az Én Szent Lelkem által egy kozmosz, egy rend van.

A káosz a rendetlenség, a kozmosz pedig a rend. Most ebbe beleköltözhetek, és igazolhatjátok azt, hogy újra Mellettem vagytok, nem pedig Ellenem. Egy biztos: Ha nem Mellettem döntötök, hanem az önzés mellett, az mindig szenvedéssel fog járni.’ Így indul el szerintem ez a mókuserék az erkölcsi szinten. Aki nem születik újjá, az nem mehet be a Mennyek Országába, annak újra kell születnie.

1998. 10. 29.

Feri bácsi: Egy testvér mondott egy esetet: A piacon járt a férjével együtt, ahol egy tolvaj elrabolta a pénztárcáját. A nő szólt a férjének, és együtt kezdtek futni a tolvaj után. Mikor a férj elérte a tolvajt, behúzott neki egyet, mire az visszaadta a pénztárcát. Utána nyugtalankodni kezdett, hogy vajon Jézus is futott volna-e a tolvaj után vagy nem. Ez a kérdés!

A leglényegesebb az, hogy az elveket lássuk. Tehát legyen egy olyan elv, amihez a magatartásomat oda tudom igazítani. Itt jön az a kérdés, hogy milyen

elvek alapján kell nekem döntenem hasonló esetben. Mi az, amit egy jézusi embernek egyértelművé kell tennie magában?

Vagy: Egy csónakban ül egy család. Apa, anya, gyerek. Beleesik a vízbe az anya meg a gyerek, és jön egy cápa. Az apa csak az egyiket tudja kimenteni. Melyiket mentse? Az anyát vagy a gyereket? A gyerek felé nagyobb a kötődés vagy a házastársához? Ez a kérdés.

Semmiképpen sem a gyereket, hanem házastársat kell kimenteni!

Bizony a házastársat, mert a házasság szövetség. A gyerekkel való kapcsolat szerep. Az véget ér, ha a gyerek felnőtt. Ezért hangsúlyozom, hogy elvileg lássunk tisztán.

Azt is mesélte valaki, hogy az aluljáróban hárman ütöttek egy embert. Kellett volna-e segítenie az illetőnek?

Látszatra úgy néz ki, hogy ez csak elmélet, de a valóság nem az, mert pont az elmélet fog eligazítani a valóságban. Először is tudomásul kell venni a következőt:

Aki az erő világában él, az mindig úgy gondolja, hogy annak van igaza, aki erősebb. Az erő világának ez a törvénye. Ők vannak hárman, én egyedül. Ha mi vagyunk hárman, ő meg egyedül, nem fog engem megtámadni. Tehát ez az erő világa. De Jézus adott nekünk két fegyvert: az okosságot és az óvatosságot. Ez mindig kötelez! Ha ezt nem veszem komolyan, akkor magamra vessek. Nagyon meg kell tanulni, hogy hova megyek, és hogyan megyek oda, ahova megyek. Tehát ha az embernél táská van, akkor azt úgy fogja, hogy ne adjon alkalmat a lopásra.

Tehát itt azokat az elveket kell látni, hogy az okosság és az óvatosság nagyon komoly ügy. Az erő világa szintén nagyon komoly ügy. Aztán a másik az, hogy – pont az okosság miatt – az erő világában, ha a támadók többen vannak, nekem tudomásul kell venni, hogy én nem felelek azért az illetőért, akit ott agyonvernek!

Önmagamért viszont nagyon felelek, hogy megtettem-e mindent, hogy ne verjék agyon az illetőt! Ha mégis közbeavatkozom, azt nem azért kell, hogy a másikat megvédjem, hanem azért, mert így van meg a lelki békém. Itt is az a szempont kell hogy érvényesüljön, miszerint azt tedd a másikkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek! Abba nem mehetünk bele, hogy „Uram, csak most ne vigyél be örömdbe!”.

Jézus elmondta, hogy Ő akkor járt a legjobban, mikor keresztre feszítették. 'Hát nem ezeket kellett nekem elszenvednem, hogy bemehessek dicsőségembe?'

Tehát az elveket kell tisztán látni! **Mi csak magunkért felelünk!** Nem felelek a másikiért! Amikor azt mondta Jézus Júdásnak: Menj gyorsan, és tedd, amit akarsz, akkor nem azt csinálta, hogy: 'te el ne menj, megfogom a kezéd, és

olyan nincs, hogy te most elmész, aztán engem föl fogsz jelenteni. Szó se lehet róla, majd én itt tartalak'. De nem ezt mondta, hanem azt, hogy: Menj gyorsan, és tedd, amit akarsz.

Tehát itt az elveket kell látnunk, hogy igenis mi, akik Isten gyermekei vagyunk, az Isten bölcsességének a birtokában okosak és óvatosak vagyunk. Bárányok vagyunk, de nem vagyunk birkák. Bárány vagyok, de nem vagyok birka. Törekednem kell arra, hogy a hülyeségem miatt ne nyírjanak ki valamilyen formában.

Testvérek! Abból az elvből, amit Jézus mondott, abból nem szabad engedni. „*Ne állj ellen a gonosznak!*” „*Ha megütik az egyik arcodat, tartsd oda a másikat!*” Mi igenis védtelenek vagyunk! Tudomásul kell venni! A szeretet világa és az irgalom világa az erőszak és az irgalmatlanság világában egy védtelen világ. Ezt csak akkor tudom megérteni, ha világos előttem az, hogy aki az erő világában él, az boldogtalan. Az nyugtalan. Az saját magát mérgezi. Az nem úgy él, hogy azt érzi, hogy ő a helyén van.

Viszont ismétlem: Ne adjunk teret a bűnre vezető alkalmaknak. Tudom, hogy tolvajjára nem az teszi a másikat, hogy én lehetőséget adok erre vagy nem. De ha a tolvaj azt látja, hogy nem adok neki lehetőséget, akkor általam akadályoztatva van. Fontos, hogy az elveket tisztán látva törekedjünk cselekedni.

Ha annak az asszonynak elrabolták a pénzét, és ő fut utána, hát ez a világ ilyen. Akinek elrabolják a pénzét, az fut utána. Én nem ehhez a világhoz tartozom, bár lehet, hogy pillanatnyilag nekem is jól esne, hogyha valaki futna az ellopott pénzem után, de tudom, hogy ez nem Jézus világa. Ezt elvíleg tudni kell! Most aztán, hogy ki hol tart ennek a megvalósításában, az egy más dolog. A lényeg, hogy az elvet szem előtt tartva kell lépni! Mert mihelyt lelépek az elvek szem előtt tartásáról – én legalábbis ezt tapasztaltam –, máris az ellenkezőjét kezdem csinálni, mint amit Jézus mondott. Ha nem úgy értem Jézus szavát, mint ahogy Ő mondta, akkor harmadik, negyedik vagy hatodik lépésben már pont az ellenkezőjét értem az alatt, mint amit Ő mondott.

Kérdő: Visszatérve a „cápa-ügyre”! Lehet olyan helyzetben ilyen józanul dönteni?

Feri bácsi: Itt a döntő az elv. Az elv az, hogy a házasság egy életre szóló szövetség. Az egy életre szóló kapcsolat. A szülő-gyerek kapcsolat az szerep. A gyerek választotta a szüleit azért, hogy amíg szükséges, belőlük tudjon élni. Utána már – hogy úgy mondjam – semmi közük egymáshoz. Ennek is egy külön világa van, meg annak is egy külön világa van. Amikor a fáról lehullik a

gyümölcs, annak már semmi köze ahhoz a fához, ahonnan lehullott. A fa is éli tovább az életét, és a gyümölcs is éli tovább az életét.

Csak a szövetség végleges. Az Isten szövetsége a zsidókkal örök szövetség. Nincs olyan, hogy az egy darabig tart, utána már nem. Az igaz, hogy Jézus új szövetséget kötött, de ezzel nem törölte el a régit! Jézus beteljesítette a Törvényt! Amikor azt mondjuk, hogy ez az új szövetség vére, akkor ez a régit megtartó és az újat megvalósító szövetség! A szövetség az Isten oldaláról végleges kapcsolat.

De a vér-kapcsolat nem végleges! Az anyaság nem állapot. Az apaság nem állapot, hanem egy szerep, ami lejár, amikor a gyerek a saját lábára áll, és a gyerek szabadság-köre olyan erős, hogy abba már nem szólhat bele a szülő.

Tehát ezeket, mint elveket kell az embernek tisztán látni. Mint a Szűzanyánál is, amikor bele akart szólni az Úr Jézus életébe. Jézus a saját jó édesanyukáját is megtagadta: „*Ki az Én anyám? Ki az Én testvérem?*” ’Anyukám, már nem vagy az anyukám!’ Az a kapcsolat megszűnt! Jézus a nyilvános működésétől kezdve egyetlen egyszer sem nevezte a saját jó édesanyját anyjának. Egyszer se! Még véletlenül se! Úgy szólította, hogy: asszony! Pedig ismerte ezt a szót, hogy anya, hiszen a kereszten azt mondta Jánosnak, hogy: „*Íme, a te anyád.*” De azt is mondta: „*Asszony, íme a te fiad.*” Jézus a kereszten is asszonyt mondott.

Az, hogy az anyák szíve-lelke ebbe belesajog, ez egy más dolog. Mivel az ember az egyetlen lény, akinek a legtovább kell a szüleiből élni, ezért nagyon erős ez a vér-kötélék. De ez kötélék!

Volt itt egy házaspár a szívbeteg kislányával, aki már elemibe jár. Kérdéseikre később válaszolt is a Hang. A levél kifejti, hogy tulajdonképpen a legnagyobb szabadság-köre a férfinek van, és ezért a legnehezebb abba beleszólni, hogy mit tegyen. Az anyának már kisebb a szabadság-köre, és abba a férfi beleszólhat, hogy mit tegyen az anya. A legkisebb a gyerek szabadság-köre, és a szülőknek ki kell mondaniuk: Édes gyerekem, eddig és ne tovább. Ennél a családnál azt tapasztaltam, hogy – mert a gyerek beteg – neki mindent szabad.

Hát először is a betegség nem erkölcsi kategória. Attól, hogy valaki beteg vagy egészséges, az az Isten előtt nem jelent semmit! A jó vagy a rossz viselkedés a döntő, tehát az, hogy hogyan él a szabadságával. Jézus erkölcsi értékrendjében a gyereknek van a legkisebb szabadság-köre! Persze a legtöbb helyen fordítva csinálják. Az említett családban is a gyerek szabadságköre a legnagyobb, mert beteg. Hát toll a fülibe annak a gyereknek, akinek mindent szabad, mert beteg! Annál inkább vigyázzon magára! A gyerek is azért született le, mert már gyerekkorára vállalta ezt a betegséget, hogy adósságot törlesszen. Neki is, mint mindenkinek, van egy karmája, egy sorsvonala. Ezen a sorsvonalon van egy olyan gubanca, amit vállalnia kellett. Ő már nagyon korán, gyerekkorában felvállalta ezt az adósság-törlesztést. És ez nem probléma, vállalja. De az, hogy

ő jó vagy nem jó, az hogy ő tudomásul veszi vagy nem, hogy hol van a szabadság-körének a határa, bizony a szülő határozottságán múlik. Egy gyereket idomítani kell, mert az „okos” eszével nem tudja még, hogy mit szabad neki, meg mit nem. A szülő nem mehet bele abba, hogy akármit csinálhat az a gyerek, mert beteg. Ha meggyógyul, egy olyan lelki torzulással fog tovább élni, hogy átok lesz mások számára, nem pedig áldás.

Egyszer rendezni kell magunkban azt, hogy az erkölcs területén nem lehet döntő az, hogy beteg vagyok vagy egészséges. Nem az a lényeg! A szívemben béke van vagy nincs: ez a lényeg! Akkor van bennem béke, hogyha rálátok arra, hogy bennem az Isten boldogító módon van jelen.

Kérdező: *Visszatérve a piaci tolvajláshoz! Hol van az irgalmasság határa?*

Feri bácsi: Semmiképpen sem ott, hogy behúzok a másiknak. Még ott sem, hogy elfogom. Az irgalmasság mindig az, hogy mivel magadért felelsz, azt teszed, amit szeretnél, hogy hasonló esetben veled tegyenek. Az nem irgalmasság, hogy elfogom a másikat, vagy elmegyek a rendőrségre feljelenteni.

Kérdező: *Van téves dogma?*

Feri bácsi: A napokban már kérdezte valaki, hogy melyek a téves dogmák? Téves dogma nem létezik!

Dogma = Istentől kinyilatkoztatott igazság. Az nem lehet téves. Viszont lehet valamire azt mondani, hogy dogma, miközben nem az. Lehet egy dogmát félremagyarázni. Ezt is lehet. De maga a dogma nem lehet téves!

Kérdező: *Annyira az él a köztudatban, hogy felelek a gyerekemért.*

Feri bácsi: A saját magad területén felelős vagy önmagadért. Nem vétkezhetsz még mulasztással sem. Minden színházban nagyon sokféleképpen lehet előadni egy szerepet, csak jól kell eljátszani. A gyerekekkel kapcsolatban is, meg mindenkiel kapcsolatban is csak akkor tudom helyesen megélni a szerepemet – vagy ha úgy tetszik, a szeretetemet –, ha nem vagyok vele megkötözve. Tehát ha nem személyben gondolkodom, hanem feladatban. Nekem reggeltől estig azt kell tennem, amit az Isten akar öneki.

Én nem akkor szeretem a másikat, ha azt akarom neki, amit ő lát jónak; nem akkor szeretem őt, ha azt akarom neki, amit én látok jónak; hanem akkor szeretem helyesen, ha azt akarom neki, amit az Isten lát jónak.

Honnan tudom azt, hogy a Jóisten mit lát neki jónak? A jézusi embernek nem elég, hogy a lelkiismerete szerint tegyen. Szükséges számára az, hogy a lelkiismeretét Jézus lelkiismeretéhez alakítsa.

Egy ember, aki este lelkiismeret-vizsgálatot végez, és semmi köze Jézushoz, azt kérdezi: – Azt tettem ma, amit a legjobbnak láttam? Igen, és akkor nyugodtan alszik.

A jézusi ember két kérdést kell hogy föltegyen: Azt tettem, amit a legjobbnak láttam? Azt láttam legjobbnak, amit Jézus lát a legjobbnak? Ha igen, akkor nyugodtan alszom. Ezért mondta Jézus azt – és ezt senki más nem mondhatta –, hogy alakítsátok át gondolkodásotokat! Kezdjünk másképpen gondolkodni! Ennek a másképp gondolkodásnak a forrása Jézus. Ezért minden szituációban legalább elvként akarjuk Őt beállítani a gondolkodásunkba. Akár a szülőnél, akár a gyereknél, akár a párkapcsolatnál, ez az, amit az ember Jézushoz akar visszavezetni, mert Tőle akarja megtanulni azt, hogy most mi a jó és mi a nem jó. Mi ezért jöttünk le a Földre!

Nemrég egy rádió-interjút kértek tőlem a halottak napjával kapcsolatban, és rögtön beugrott bennem az a gondolat, hogy: az, aki vonatra száll, nem azért száll vonatra, hogy a vonaton legyen, hanem azért, hogy eljusson a végállomásra. Tehát tulajdonképpen a Földön élő embereknek tudniuk kellene, hogy amikor ide leszülettünk, mi egy olyan vonatra szálltunk, amelyik másodpercenként 25 kilométert robog velünk az űrben a Nap körül. De nem azért szálltunk le ide a Földre, mert itt akarunk lenni, hanem azért, mert megyünk hazafelé, a végállomás felé. A halottak napja azt juttatja eszünkbe, hogy van, aki már eljutott a végállomáshoz, de mi még nem jutottunk el, és ők várnak bennünket. Mi vágyunk utánuk, és előre örülünk, hogy de jó, egyszer találkozni fogunk. Tehát arra gondoltam, hogy valami ilyesmit kell a köztudatba bedobni ennek az interjúnak a kapcsán.

Kérdező: Fontos a részvét?

Feri bácsi: Nekem fáj az, amikor más szenved, mert szeretem őt. Ha nem hagy magán segíteni, akkor tovább fáj. A Mennyei Atya csak azért tudta vállalni azt, hogy szellemi lényeket teremt, mert tudta, hogy az Ő fájdalma egyszer megszűnik, mert egyszer mindenkinél le fog esni a tantusz. Egyszer mindenkiben meg fog szünni a szenvedés. Mert nem lehet boldog az, aki lelkileg reménytelenül szenved. Csak akkor lehetek boldog, ha tudom, hogy a szenvedésem velem kapcsolatban egyszer megszűnik. Jézus azt mondta, hogy: „*Boldogok, akik sírnak*”. De ez nem annyit jelent, hogy akkor boldog valaki, ha sír. Azért boldog, mert tudja, hogy a szenvedésének idővel meg kell szünni. Ha valaki örökké szenvedne, akkor én is szenvednék vele, meg a Jóisten is.

A reinkarnációnak ez az alapja, miszerint a boldog Isten nem lehet boldogtalan. Ha pedig a gyerekei örökké szenvednének a pokolban – tehát volna örök kárhozott, aki örökkön-örökké a kínok kínját éli – akkor a Jóisten örökkön-örökké szenvedne.

– 'A gyerekeim, jaj Istenem, mi van velük! Kár volt őket megteremteni, hát most itt szenvednek borzasztóan'.

Ha csak annyira volna jó a Jóisten, mint mi, akkor már pokol lenne az élete. Pedig az Isten boldog. Annak ellenére boldog, hogy milliárdok szenvednek a pokolban. Csak azért lehet boldog, mert tudja azt, hogy a szenvedésük egyszer meg fog szünni. Egyszer rájönnek, hogy nem lehetnek boldogok úgy, hogy önzők. Úgy nem lehetnek boldogok. Csak az önzetlenségben lehet valaki boldog.

Kérdező: Amíg az ember nem alakította át a gondolkodását, nem érti, hogy mi az, hogy a betegség nem rosszabb, mint az egészség.

Feri bácsi: Aki beteg, annak kisebb a felelőssége! Az egészség és a felelősség egy gyékényen árulnak. Akinek fáj a lába, az nem tud olyan utakra menni, ahova az tud menni, akinek nem fáj a lába. Tehát nagyobb a szabadság-köre.

Testvérek! Amikor Jézus azt mondta, hogy alakítsátok át gondolkodásotokat, arra nagyon vigyázott, hogy senkire se húzzon egy kényszer-zubbonyt. A felelősségére mindenkinek belülről kell rálátnia, és amíg ezt nem látjuk meg belülről, addig nem fogunk újjászületni.

Loyolai Ignác is leírta, hogy az egészség nem jobb, mint a betegség, és a betegség nem rosszabb, mint az egészség. A hosszú élet nem jobb, mint a rövid élet, és a rövid élet nem rosszabb, mint a hosszú élet. Egyszer ezzel legyünk tisztában! Nem ez a boldogságunk területe. Nem ez az erkölcsi tartalom.

Az erkölcsi tartalom az, hogy szívemben békét élek meg vagy sem. Akkor élek meg békét, ha találkozom magamban Azzal, aki bennem él boldogító módon. A szellemi lények erre rá tudnak látni. Egy ceruzára azt mondjuk, hogy létben tartó módon van benne az Isten. Mert ha nem volna, akkor a nemlétbe esne vissza. Csak az embertől függ, hogy az Istenre talál önmagában vagy nem.

Mikor Jézus arról beszél, hogy: 'jöjjetek Hozzám, akik elfáradtatok, és én megnyhítelek titeket!' Hát hová menjünk Hozzá? Csak a bennem lévő jelenléte, a boldogító módon való jelenléte az, ami engem boldoggá tesz.

Kérdező: A Jn 16;24-ben olvasható: „Eddig még semmit nem kértetek a nevemben. Kérjétek, és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen.”

Feri bácsi: Testvérek! Ez egy különösen jó kérdés! Tudniillik itt arról van szó, hogy valakinek a nevében szólni azt jelenti: az egész lényét magamévá tenni. Itt Jézus egyértelműen azt mondja, hogy bizony, eddig a tanítványai nem jézusi módon, nem Jézus gondolkodásában kérték azt az Istent, akit kérni kell. Jézus szerint „mindent” megkapok, ha jézusian gondolkodom, mert akkor abban a „minden”-ben csak az van, ami egyezik Jézussal. Az nem igaz, hogy a

tanítványok addig nem imádkoztak az Istenhez. Biztos, hogy imádkoztak. Jézus mégis azt mondja, hogy eddig semmit nem kértetek a nevemben.

De Jézussal átitatva csak azt fogom kérni, ami lényegét tekintve a Miatyánkban is benne van. Egészséget is lehet kérni, de nagyon fontos az, hogy amikor imádkozunk, akkor ne azt mondjuk, hogy: – Ha akarod, gyógyítsd meg őt vagy engem, hanem azt, hogy: gyógyítsd meg az akaratod szerint! Ennek alapján egy folyamatba állítom be magam: – Uram, az akaratod szerint gyógyíts meg! De az is lehet, hogy egyelőre jobb, ha beteg vagyok, ha megtanulom a szenvedésből azt, amit meg kell tanulnom.

Az biztos, hogy az Isten senkinek nem akarja a rosszat, a szenvedést. De csak ha Jézus akarata szerint történnek a dolgok, akkor tud leoldódni rólam az a karmikus görcs, amit le kell oldanom. Ha így kérem Jézust, akkor jobban oda tudok simulni az Isten akaratához. Amikor azt mondom, hogy: Uram, az akaratod szerint! – akkor a magam számára tudatosítom azt, hogy nekem kell alkalmazkodnom a bennem lévő lelkiismerethez. Így ez a betegség akkor fog meggyógyulni, ha ebből a szenvedésből megtanultam azt, amit meg kellett tanulnom.

Feri bácsi Medjugorjéről mesél: Ne felejtsük el, hogy a Szűzanya Medjugorjében úgy beszél, hogy mindenki úgy érzi, hogy valami pozitív dolgot kell tennie. Sokan azért mennek oda, mert a Szűzanya megjelenik, és nem azért, amit mond. Mit is mond? Azt, hogy legyünk jók. Ezt viszont mindenki tudja. Ez majdnem ugyanaz, mint ami a Hang-közösségben van. Higgyétek el, hogy Inárcsra vagy a Gyógypedagógiai Főiskolára nem azért jönnek elsősorban, hogy misén vegyenek részt, és prédikációt halljanak, hanem azért, mert van egy Feri bácsi, akiből szól a Hang. Jelenleg harminc kötet igazolja, hogy belőle Jézus szól. Ez a misztérium az, ami az embereket megérinti, és ezért mindkét helyre eljönnek. Másutt okosabb prédikációkat hallhatnak, de mégse oda mennek. Ide jönnek, mert az van az embereken, hogy itt van egy ember, akiben Jézus megszólal. Az biztos, hogy Magyarországon ilyen nincs több, és nem tudom, hogy van-e a világon ehhez hasonló, hogy egy papon keresztül ilyen tisztán szóljon Jézus, mint rajtam keresztül?

Ennek a hitelességét igazolja az, hogy se az állam, se az egyház nem tud vádolni. Inkább tartózkodik. Pedig az életem nyitott könyv mindenki előtt.

Medjugorjéba ezrek és ezrek járnak, ahol a levegő szinte át van itatva olyan erővel, olyan pozitív lelkülettel, ami által az ott lévők nyolcvan százaléka valami csodát is megtapasztal. Legtöbbször napcsodát. De nem a csoda az érdekes, hanem az, hogy ott valóban megjelenik a Szűzanya. Az a hat gyerek, akiknek tizenöt éve megjelent a Szűzanya, már nem gyerek, mivel már túl vannak a harmincon. Már tizenöt éve minden áldott nap beszélnek ezek a „gyerekek” a Szűzanyával, aki nem kér semmi rendkívülit.

A döntő az, hogy Jézussal legyünk élő kapcsolatban! Ez a Szűzanya leghőbb vágya.

Medjugorjében azért van olyan nagy hatása mindennek, mert ott egy másik dimenzió jeleníti meg magát, ami által az ég a földdel összeér!

Az előadásaim kapcsán is megtapasztalom, hogy az emberek érzékelik, hogy ez a másik dimenzió valahogy kinyílt, és érzékelteti magát. A megjelent harminc könyv is igazolja ezt, mert nem tudják cáfolni. Érzik, hogy itt nem a Feri bácsi szólal meg. A Földön mindegyikünk lelkében van egy igény, hogy kapcsolatba kerüljünk evvel a szellemvilággal. És ez jó, hogy van ilyen igény!

1998. 11. 05.

Feri bácsi: Amikor, testvérek, bárhol megakadnak a dolgok, mint a Bokorban, akkor a normális emberek valami változást, valami újat akarnak, hogy azzal lendítsék át a Bokor közösséget egy új útra. Ez az új út a Gyurka és az egész társasága számára az, hogy életközösséget kellene kitalálnunk, mert majd az fogja továbblendíteni a Bokor közösséget.

A mi alap-pillérünk viszont az, hogy nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé kell a szeretetnek növekednie. Ezért aztán vettem a bátorságot magamnak, és a jó pap uraknak adtam egy levelet, amit helyben felolvastam:

„Mivel tanulni akarok attól és azoktól, akiket Isten után a legnagyobb tekintélynek fogadok el, ezért leírom azokat a gondolataimat, amelyekre pontról pontra cáfolatot várok az engem tanítani vállalkozó testvéreimtől. Kezdem hát:

Véleményem szerint a Földön az életközösség embertelen, istentelen és természetesen jézustalan. Embertelen szó alatt értem mindazt, amit sem józan ésszel, sem Jézussal nem lehet igazolni. Istentelen szó alatt értem Isten kifejezett, kinyilatkoztatott parancsainak ellene dolgozását. Jézustalan szó alatt értem a benső szabadságnak azt a föladását, amely a Szentlélek hatékony működésének feltétele. Életközösség alatt pld. a szerzeteseket értjük.

Embertelen: Igen, mert azok, akik úgy gondolják, hogy életközösségben jobban ki tudják bontani benső világuk értékeit, feltételezve jó szándékukat, abban a tévhitben élnek, hogy egy Isten képeire teremtett ember kívülről képes olyan hatásokban részesülni, kívülről kap olyan lehetőségeket, amelyek belül, lelke mélyén nagyobb szeretetre tudják nevelni. Vagyis azt gondolják, hogy lehet valakit erkölcsileg kívülről jóvá vagy rosszra nevelni. Holott embernek lenni annyit is jelent, hogy a lelkiismeretre hallgatva tenni azt, amit jónak lát valaki, és nem tenni azt, amit nem lát jónak. Tudatlanul senki nem lehet sem

erkölcstelen, sem erkölcsös. Erkölcsi nevelés nem létezik. Csak erkölcsi önnevelés van.

Embertelen azért is, mert az, amit neki kellene megtennie – a faj- és önfenntartás ösztönén túl a benső békére látást, a gondolkodás-átalakítás felvállalását a jézusi evangéliumok alapján –, mások magatartásától, másoknak önmagához való hozzáállásától teszi függővé. Minden különösebb megerőltetés nélkül képes másra átruházni azt a felelősséget, amely saját benső szabadságának megvívásához szükséges.

Istentelen a Földön az életközösség:

Mert Isten e két paranccsal indította útnak az embert:

Sokasodjatok és szaporodjatok! A másik: Hajtsátok uralmatok alá a földet!

Az életközösségben a sokasodás és a szaporodás – ahogy azt az emberi természet diktálja – inkább akadály, semmint kívánság. (Gondoljunk a szerzetesekre.) Nincs olyan életközösség a világon, ahová azért mennének az emberek, mert ott jobban lehetne szaporodni. Ami pedig a Földet, az uralkodás alá hajtást illeti, hát e téren egyszerűen olyan kényszerhelyzetbe kerülnek az életközösség lakói, hogy kénytelenek egymáson uralkodni, vagy előbb-utóbb megszűnik a rend. Ezt kivétel nélkül minden eddigi életközösség igazolja. S összekeveri a Földet a Mennyországgal az, aki a jövőt másképpen képzei. Mert csak képzei. Nem csupán arról van szó, hogy az engedelmességet valamilyen formáját szükségszerűen vállalniuk kell a tagoknak, s ha nem teszik, akkor esetleg nyugodt lelkiismerettel odébb állhatnak, hanem mindezt értelmetlenül, Isten nevében kell vállalniuk.

Jézustalan az életközösség:

Miután Jézus a Szentháromság világából hozzánk jöttében szeretetközösséget (ekkléziát) alapított, az elmúlt kétezer évben Jézus közösségének a tartalmát elsődlegesen azoknak sikerült a legembertelenebb intézménnyé formálni, akik életközösségekben élték életüket és élnek ma is. Ha máról holnapra megszűnnének a szerzetesrendek, egyszerre szétesne Jézus egyházában az a sátáni erő, amely ma ezt az intézményt ebben a formában fenntartja.

Mi hát a megoldás?

Vissza a Bokor szerinti forráshoz! Vissza az első, második, harmadik kötelék szentségéhez! E kötelékek természetes következménye automatikusan az a vagyon-közösség, amelynek magja minden normális házasságban természetes. Vissza ahhoz a Bokor szerinti forráshoz, amelyet azok, akik életközösségekben élnek, tehát a szerzetesek (mert kezdetben voltak közöttünk szerzetesek is), éppen az életközösségeik hatására szükségszerűen, törvényszerűen elhagytak. Ma már egyikük sincs a Bokorban. Ha az előbb említett hármas köteléket visszaállítjuk, akkor azok a természetes életközösségek, amelyeket házasságnak nevezünk, s amelyben a vagyonközösség magától értetődik, előbb-utóbb meg

fogják találni közösségükben azt vagy azokat a házaspárokat, akikkel bővíthet a vagyonközösségük. A mindent-odaadás nagyon helytelen megfogalmazása a jézusi magatartásnak. Az „adtam-e ma többet, mint tegnap?” kijelentéssel ugyancsak bajba kerül az, akinek már csak egy gatyája van. Mert komolyan vette az előbbi kijelentést. Nem az kell Istennek, amink van, hanem az, akik vagyunk. Magamat kell adnom! A hármas kötelék ebben óriási kötelék. Magamat minden nap adnom kell. De a magaméból soha nem adhatok oda mindent. Ha minden nap megbeszélem az Istennel, mi a teendőm (ez az első kötelék), ha van valaki, akivel e beszélgetéseimet rendszeresen kontrollálom (ez a második kötelék), ha van egy közösségem, amelyről tudom, hogy legalább annyira szeretnek engem, mint én őket, és ott nyitott könyv vagyok, akkor elmondhatom, hogy jézusi életet élek.”

Van még egy pont: Az, hogy csak az igazság az, ami az embert megszabadítja, és a szívét megszólítja.

Ekkor hoztam ezt a hasonlatot: Tételezzük föl, hogy van egy gyereked. Ha az szenved, az neked fáj. Mert ha nem fáj, akkor nem szereted a gyerekedet. Ha nagyon szenved az a gyerek, akkor az még jobban fáj neked. Most képzeld el, hogy van a Mennyei Atya, miközben milliárd gyereke szenved örökkön-örökké a pokolban. Ez csak annyit jelenthet, hogy a Mennyei Atya örökkön-örökké iszonyatosan szenved, és ezért a boldog Isten örökkön-örökké boldogtalan. Hát ez képtelenség! Egyszer igenis szóba kell állni azzal, hogy a józan paraszti ész szerint a reinkarnációnak lennie kell! Az eszem alapján is lennie kell. Jézus nemcsak hogy nem beszélt ez ellen, hanem szó szerint beszélt róla! Amikor Jánosról azt mondja Jézus, hogy ő Illés. Szó szerint mondja!

Mi több, János még meg sem születik, már betelik Szentlélekkel. Az az Isten, aki nem személyválogató, de szerepeket kiosztó, a becsületével játszana, ha az egyik betelhet Szentlélekkel – még meg sem születik –, a másik meg nem telhet be Szentlélekkel. Nem is beszélve arról, hogy az Úrjézus kiválasztotta a saját anyukáját. Azt is mondta nekünk, hogy példát adtam nektek, és nem mondta azt, hogy kivéve...

Jézus mindenben példát adott nekünk. Ennek alapján mi is kiválasztottuk az anyukánkat. Tehát a reinkarnáció egy óriási nagy igazság, amire ha valaki rádöbben, akkor a saját életének a gondjait, problémáit könnyebben meg tudja oldani, mert azt éli meg, hogy adósságot törleszt.

Ezt csak akkor tudja az ember a maga számára egyértelműsíteni, ha valóban arra jön rá, hogy a földi élet egy mulandó dolog, és a halála órája kell hogy a legboldogabb órája legyen, mert ennél biztosabb óra nincsen. Ezért tehát arra kell rákoncentrálni. Ez annyit jelent, hogy végre abban az irányban állok, amelyikben a hazataláltság érzését tudom magamban ápolni.

Nagyon komoly dolog az, ami alatt azt értem, hogy megtértem. Nem arról van szó – ami nagyon beidegződött az emberbe –, hogy akkor tértem meg, ha megbántam a bűneimet. Ez nem elég a megtéréshez! Akkor tértem meg, ha vállalom a gondolkodásom Jézus szerinti átalakítását! Az mindegy, hogy hol tartok, ha ezt vállaltam.

A megváltottságunk éppen annyit jelent, hogy egy butaságtól vagyok megváltva. Ebben az a butaság, hogy történhet velem olyan, ami nekem nem jó. Nem történhet!

Kérdező: A földi igazságszolgáltatásról

Feri bácsi: Talán erőltetés nélkül lehet mondani, hogy kétféle emberi foglalkozás van. Vannak a termelők meg a rendfenntartók. Minél jézusibbá válik valaki, annál kevésbé vállal rendfenntartói szerepet. Annál inkább a termelői szerepre áll rá. Az teljesen nyilvánvaló, hogy közlekedési rendőrré szükség van, ha úgy akarok közlekedni, hogy ne legyen karambol. De nem szükségszerű az, hogy aki jézusi ember, az legyen a rendőr.

Kétféle ember van: aki megtért, és aki nem tért meg. Aki nem tért meg, az azt csinál, amit akar. Mi bárányokként vagyunk küldve a farkasok közé. Abban a világban, amelyben élünk, a farkasok nagyon keményen marják egymást. Amennyire lehet, ebből ki kell maradnunk.

Jézus mindig elutasította azt, amikor Őt az igazság rendjébe akarták beállítani. „*Ki tett engem bírónak köztetek?*”

Nekünk nem is feladatunk az, hogy rádumáljunk valakit arra, hogy kívülről találja meg Jézust: 'Ha nem mész katonának, akkor leszel jézusi!' Nem igaz! Ha jézusi leszel, akkor tudni fogod, hogy mi a dolgod.

Kérdező: A feltámadásról

Feri bácsi: Testvérek, az anyagvilágban tér-időben gondolkodunk. A nem tér-időben történő eseményeket egyszerűen nem is tudjuk megfogalmazni. A valóság az, hogy amikor meghalsz, mindjárt fel is támadsz. A „tested” is!

Az a test, ami itt a tér-időben a tied, az állandóan bomlik le. Te 36,6 fokos hőmérsékleten élsz, ha nem vagy beteg. Tehát állandóan égünk. Minden elhal bennünk, csak az a benső én nem hal el. De asztrál-test is van!

Kérdező: „Csupán azzal, hogy Krisztus mellett döntöttünk, még nem szűnt meg teljesen szívünk álnoksága.” (idézet)

Feri bácsi: Na állj meg egy pillanatra! **A szív Jézus szavaiban törekvés-központot jelent.** Nem lehetünk törekvésünkben, szándékunkban álnokok. Annak meg kell szünni! Ha elfogadtam Jézust, nem csaphatom be a világot! Ha

nem Jézust fogadtam el, akkor megjátszhatom magamat, de ha Jézust fogadtam el, akkor a mi szívünk álnoksága megszűnt!

Tiszta fogalmakkal kell dolgozni. A vallásosság tulajdonképpen egy metafizikai, a fizikán túli világgal kapcsolatos érzék. Ez valakinél erősebben működik, valakinél kevésbé. Többé-kevésbé mindenkinél működik, de nem egyforma mélységben. Az araboknál nagyon erős a metafizikai érzék. Jézusnál meglepő módon nem volt erős, mert a helyén volt. Jézus élte azt, hogy van másik világ, hisz onnan jött, de ezt a kapcsolatot nem vallási ceremóniákkal akarta összehozni.

Nem hiszem, hogy amikor Jézus elvonult a hegyre, akkor gyertyát gyújtott volna. Belül tudta, hogy Benne él az Isten, ezért elkezdett Vele beszélgetni. A vallásosságban mindig van valami ördögi. A legkegyetlenebb szenvedéseket a vallások okozzák a Földön. Mihelyt valaki úgy gondolja, hogy az ő vallásában van az igazság, abban a pillanatban ítélet alá vonja a másikat. S figyeljétek meg, a vallás, a hazaszeretet és a szerelem – ez a három lelkület az –, ami által azonnal sistereg a levegő. Mihelyt valahol ezekről beszélnek, ott azonnal a saját igazát akarja a másik megerősíteni.

Jézusról viszont kiderült, hogy valójában nem is vallásos. Vallás alatt értem azokat a külső szertartásokat, ami által az ember kapcsolatba akar kerülni az égiekkel. Jézus erre a HITET tartotta alkalmasnak. Pl. amit a húsvéti vacsora után, a húsvéti bárány elfogyasztása után ránk hagyott: **az Oltáriszentség.** Itt már a HIT a döntő! Ha elhiszem, hogy Jézus az, akinek odaadtam magam, akkor higgyem el azt is, hogy Jézus is odaadta magát nekem. Ez az egésznek az alapja! Az Isten akkor is odaadja magát, ha én azt nem hiszem el. De ahhoz, hogy bennem ez életté váljék, nem a szertartások megtartása a döntő!

A megtérésben valamiképpen új szívet kapunk! A törekvés-központunk más irányba áll. Persze vannak olyan megköötözöttség-élmények, amikor úgy érezzük, mintha az Isten a kisujját rajtam tartaná. Most miért teszi ezt a Jóisten? Egyszerűen azért, mert ha a gyarlóságaink néha nem koppintának a fejünkre, gőgösek maradnánk. – 'Pedig én milyen tökéletes vagyok!' Az viszont megint butaság, hogyha tökéletes vagyok, akkor erre azt mondjam, hogy nem vagyok az. Most miért hazudozzam magamnak? Nagy pedagógus a mi Jóistenünk!

1998. 11. 12.

Kérdező: „Mielőtt Ábrahám lett, Én vagyok.”

Feri bácsi: Jézus nagyon vigyázott arra, hogy ahányszor Ő a Mennyei Atyáról beszélt, mindig különbséget tegyen: „Az Én Atyám – a ti Atyátok.” Egyszer mondta csak az Atyát közösnek, akkor, amikor a tanítványait a Miatyánk-ra

tanította. Így tudta Jézus kifejezni azt, hogy Ő egy az Atyával! Ezért mondhatta azt, hogy: „*Mielőtt Ábrahám lett, Én vagyok*”. Jézus azt mondja, hogy: Jahve. Ez azt jelenti, hogy: *Én vagyok, Aki vagyok*. Jézus tehát Istennek mondta Magát. Ezért akarták Őt azonnal megkövezni. Amikor tehát érzékeltetni akarja azt, hogy Ő örök, akkor ezt így tudja kifejezni.

De, testvérek, azt tudnunk kell, hogy **Jézusban az Isten jelent meg!** Itt nincs pardon! Ő azért mondta Magát Isten Fiának, mert az volt! Lelkében befogadó, odasimuló, az Atyának igen-t mondó, minden körülmények között az akaratát teljesíteni akaró, az Atyához fölzárkózó: ez volt Jézus!

Szent Ágoston a Szentháromságot úgy fogalmazza meg, hogy: Van egy Isten. Ez az Isten valamit csinál, mégpedig olyasmit csinál, ami méltó Önmagához: kimondja Magát! Ez az Ige! Tehát az Atya kimondja Magát, és ez az Ige (logosz=értelmes szó) a Fiú. Na most a kettő egymást meglátva egymásba szerelmesednek. Ez a Szentlélek. Tehát az ágostoni Szentháromság-modell így néz ki.

A Bulányi Gyurka bácsi egy másik modellel dolgozik, ami szerintem még csodálatosabb. Ő abból az östényből indul el, hogy Isten a Szeretet. A szeretéshez három feltétel kell: aki szeret, akit szeret, és ami által szeret; mert a szeretet mindig ajándékozás! A szeretés tartalma mindig ajándékozás. Ezzel a Gyurka ezt az előbbi skolasztikus, tehát az arisztotelészi filozófiára épült gondolatvilágot a sutba vágta. Tudniillik ebben az arisztotelészi gondolatvilágban az a normális – és erre van a mi agyunk rákattantva –, hogy először valami van, utána az a valami valamit csinál. Most a Gyurka ezt félretette, s azt mondta, az Istennél nem így van! Az Isten először csinál valamit, és azáltal van. Erre mondom én, hogy mit csinál a szél, amikor nem fúj? **NINCSEN!**

Tehát a szeretés árama, egymást egymásnak állandó odaadása: ez az Isten belső világa. Tehát az Isten csak befelé három. Kifelé egy. A természete egy az Istennek, de a személye három. Most miért mondjuk azt, hogy: a személye? Azért, testvérek, mert az emberi szavakban a személy az, akivel kapcsolatban kimondhatom, hogy szeretem őt. A Gellérthegyet nem tudom szeretni, akármilyen szép, vagy akármilyen hegyes. Csak személyt tudok szeretni. Annál is inkább, mert csak személy tud boldogítani!

Nem árt tudnotok, hogy a férfi és a nő között az az egyik érdekes különbség, hogy az eszme lelkesít, a személy meg boldogít. A férfiben inkább az eszme az, ami uralkodik, a nőben pedig inkább a személyre hangoltság. Ez az oka annak, hogy Jézus korában is és a világtörténelemben is, amikor Jézust mindenki elhagyta, az asszonyok még akkor is ragaszkodtak Hozzá és ragaszkodnak ma is. Mikor annyira figyelték azt, hogy ki megy templomba és ki nem, a templomba járókért az asszonyok kiálltak. Igen, mert ők egy személyhez

kapcsolták az életüket. A férfiak meg egy eszméhez, egy gondolathoz. De ott nem kapták meg azt a hűség-erőt, ami egy személy irányába szükséges lett volna. Ha a férfi nem tud lelkesedni, akkor...

Ez volt az oka annak is, hogy a keresztre-feszítéskor ott is hagyták Jézust. Igen, mert az eszmében csalódtak. Az asszonyok nem hagyták ott Jézust, mert egy szenvedő személyt láttak. Nekik nem az volt az érdekes, hogy mit képviselt és mit nem. Csak azt látták, hogy ez egy ártatlan ember, jó ember, és ezt bántják, és ez nagyon fáj az asszonyoknak. Tehát ebben a bizonyos Szentháromság világában azért szükséges személyt mondanunk, mert a szeretet másképp nem tud megnyilvánulni. De az Isten, testvérek, kifelé EGY, mert a három személy természete azonos.

Jézusnak viszont két természete volt! Míg Jézus az emberi természetet fölvette az Ő isteni világába, addig a személye viszont nem volt kettő! Nem, mert nincs értelme. Tudniillik a személy nem más, mint a képességeknek, a tulajdonságoknak összefogó centruma. Most ahol az Isten személyként jelen van, ott nincs értelme annak, hogy legyen egy emberi személye is! Nincs értelme!

Tehát ha itt vakítóan süt a Nap, akkor nincs értelme annak, hogy gyűjtsunk még gyertyát is. Nincs értelme! Tehát amíg Jézusban az isteni és az emberi természet egyszerre van jelen, addig a személye EGY!

Testvérek! Tulajdonképpen mindegyikünkben benne van az isteni természet. Ezt úgy hívják a teológiában, hogy megszentelő kegyelem. **A megszentelő kegyelem** nem más, mint **a benned élő Isten**. Ennek a mélysége, tartalma, nagysága attól függ, hogy mekkora a befogadó képességed.

Jézusnál úgy volt, hogy az isteni természet mellé fölvette az emberi természetet. Nálunk fordítva van: mi teremtményi természettel születtünk, azzal a nyitottsággal, hogy dönthetünk afelől, hogy az isteni természetnek tudatosan a részese leszek, vagy nem leszek tudatosan a részese. De azt nem tudom megtenni, hogy semmiképpen ne legyek az isteni természetnek részese, mert ha elfordulok az Istentől, az Isten akkor is bennem van létben tartó módon.

Testvérek! A pokolban is jelen van a Jóisten! Ha nem volna jelen, akkor nem volna pokol. Csak ott létben tartó módon van jelen. Ott nem tud boldogító módon jelen lenni, mert akik ott vannak, azokat Jézus nem érdekli. Ha az embernek a zsebe tele van dollárokkal, de ez nem érdekli őt, akkor az anyyi, mintha ott se volna. És nyomoroghat. Tehát ezt tisztán kell látni, és nem árt, ha az ember teológiailag is rendelkezik ilyen háttérrel.

Tudjuk azt, hogy vannak unitáriusok. Ez egy eléggé közismert vallás. Főleg Erdélyben ismert társaság. Unitárius annyit jelent: egyistenhívő.

Mi a hármasságot képviselők, trinitáriusok vagyunk. Ők nem fogadják el azt, hogy az Istennek van egy benső világa, ami háromság. Ennek igazolására sok ószövetségi helyet hoznak fel. Ilyen értelemben ez logikus is, mert a zsidók bizony megbotránkoztak azon, aki azt mondta, hogy nem egy Isten van. Az idő tengelyén ők tulajdonképpen nem is tudtak a Jóistenről átmenteni mást, csak azt, hogy egy van belőle. Gondoljátok csak el, hogy a környezetükben mindenhol bálvány-imádók voltak, kismillió istennel. A zsidók nagyon megtanulták azt, hogy csak egy Isten van. Az Istennek a tartalmát viszont nem fogták tisztán.

Kivétel nélkül mindenkinél az a döntő, hogy Jézus tanítását elfogadja-e úgy, ahogy Jézus mondta, vagy nem. Nekem az a meglátásom és az eddigi tapasztalatom, hogy aki nem fogadja el Jézust Istennek, az még ha el is fogadja Jézus tanítását – a nem-ártást, megbocsátást, segítséget, mint UT-at –, a gyakorlatban nem tudja megvalósítani. Ezt csak az tudja megvalósítani, aki befogadja Jézust, az Istent!

Azt mondja Jézus: 'Aki szeret Engem, Atyámmal hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála.' Jézus ezt csak akkor tudja megtenni, ha Isten. Enélkül nem tud bennem úgy élni, ahogyan a názáreti ácsban élt. Viszont ha Ő Isten, akkor képes erre. Ezért, akik tulajdonképpen Jézus Istenségét tagadják, azok önmaguknak ártanak, mert elvből kikapcsolnak az életükből egy mérhetetlenül nagy jót. Ez a nagy jó éppen az, hogy lehet Jézussal, mint Istennel, közvetlenül találkozni. Ha ezeket a lehetőségeinket használjuk – hogy Jézus bennem boldogító módon jelen van, épít, buzdít, vigasztal –, ez a természetemhez fog tartozni! Ha valaki, akkor az Isten az, aki az emberi természetet soha nem rombolja le, hanem arra épít! Az Isten nem lebontja az emberi természetet, hanem föltételezi! Tehát föltételezi az ember eredeti természetének az adottságait. Elkezdem mondani magamnak azt, ami engem épít, buzdít, vigasztal! Itt nem valami rendkívüliségre kell gondolni. Ilyen egyszerű a Jóisten, testvérek, és lehet, hogy épp ezért nem akarjuk elhinni. A teológia úgy is hívja az Istent, hogy abszolút szimplex. Tehát a legegyszerűbb az Isten. Csak mi szoktuk a dolgokat túlkomplikálni.

Kérdező: Isten az embert szabad szellemi lénynek teremtette. Minden helyzetben megélheti az ember a szabadságát?

Feri bácsi: Kétféle ember van: a jézusi meg a nem jézusi. A kettő között – többek között – az a különbség: a nem jézusi azt csinál, amit akar; a jézusi pedig azt csinálja, amit Jézus kíván tőle. Látszatra úgy tűnik, hogy a jézusi ember korlátozottabb. Szűkebb a lehetőségi tere, mint a másoknak. A valóság nem ez, mert csak a jézusi ember szabad igazán. Egy testvér leveléből, értekezéséből olvasok fel:

Kérdezi: Jézusom, mit jelentenek ezek a szavaid, amelyeket Pilátusnak mondtál:

„semmi hatalmad nem volna felettem, ha felülről nem kaptad volna, ” (Jn 19;11.)

Jézus válasza:

„Drága Gyermequem! Egy alkalommal azt mondtam tanítványaimnak, ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket megölni nincs hatalmukban. Pilátusnak is csak a mulandó testem fölött volt hatalma, a mások által elpusztíthatatlan lelkem fölött nem. Miután elfogtak, mozgásomban korlátozottá váltam. De felelősségem és szabadságom nem csökkent, mivel továbbra is lehetőségem volt arra, hogy a rendelkezésemre álló keretek között ne ártsak, megbocsássak, sőt segítsek. Ugyanis a jóakarát nem külső erő függvénye, hanem egy belső elhatározás következménye.

Ezért a jóakarát mások által – mint forrás – nem korlátozható. Mikor Pilátus előtt álltam, a külső szemlélő azt látta, hogy Én, Jézus, rab vagyok, Pilátus pedig szabad. Ez volt a látszat. Valójában Én csak látszatra voltam rab, a lényeg tekintve szabad voltam, ugyanis Én Pilátus előtt állva is megtehettem, hogy azt képviseljem, amit jónak ismertem fel. Pilátus viszont a lényeg tekintve rab volt, mivel nem tehetette azt Velem kapcsolatban, amit jónak látott. Tehette volna, de akkor le kellett volna mondania arról a látszat-hatalomról, amely valójában nem volt más, mint lelkének rabságra adása azért, hogy mások mulandó teste felett uralkodhasson.

Ugyanis Pilátus azért kapta a hatalmát felülről, vagyis a császártól, hogy bizonyos esetekben azt tegye, amit más lát jónak. Azáltal, hogy Pilátus elfogadta a hatalmat a császártól, lemondott arról, hogy minden esetben a lelkiismerete szerint döntsön. Vagyis a hatalma a lényeg tekintve semmit sem ért. Mivel hiába volt helytartó, nem tehetette meg azt, amiről tisztán látta, hogy tennie kellene. Mert bár a vádra semmi okot nem talált Bennem, mégis kivégeztetett akkor, amikor a császár iránti hűségét megkérdőjelezték. A mások fölött való uralkodás képtelenség, mivel minden szellemi lény szabadságra lett teremtve.

Mindenki csak önmagát tarthatja rabságban, helytelen gondolkodása által. Csak akiben szeretet helyett félelem van, hitetheti el magával, hogy mások uralkodnak rajta. A mások fölött való uralkodás képtelensége, hazugsága lelepleződik abban is, hogy pontosan azok fenyegették meg a helytartót a felségárulás vádjával, akik fölött hatalmat kapott a császártól.”

Tehát, amikor a látszat azt mutatja: a keresztény ember csak azt teheti, amit az Isten akar; az ateista meg azt, amit ő akar, akkor valójában ők a rabok. A keresztény is meg az ateista is. Tehát nem azt akarják amit jónak látnak. Bizony a fejükre vernének, ha azt tennék, amit jónak látnak.

Mi viszont mindig tehetjük azt, amit belülről jónak látunk. Börtönbe vihetnek, akármit csinálhatnak velünk, akkor is megtehetjük, mert azt senki sem akadályozhatja meg, hogy szeressünk.

1998. 11. 26.

Kérdező: *Feri bácsi! Beszélne nekünk a Jézus szerinti alkalmazkodás művészetéről?*

Feri bácsi: Alapállásként egy negatív és egy pozitív kijelentést tudok tenni: nem szabad bűnrészesnek lenni! A pozitív pedig az, hogy: a szeretet mindig kötelez. Ez két olyan alapigazság, ami soha nem kerülhet zárójelbe.

Mit jelent az, hogy nem szabad bűnrészesnek lenni? Az annyit jelent, hogy amit helytelennek ítélek, azt nem hallgathatom el. Igenis a tudomására kell hoznom az illetőnek, hogy amit képvisel, azzal nem értek egyet. Sőt a családban azt is meg kell mondanom, hogy ez nekem fáj.

Kérdező: *Megtapasztalom, hogyha az ember a belső dolgait elmondja, akkor a másik fél (házastárs vagy más) azon a ponton mindig keresztbe tesz. Ilyenkor mi a megoldás?*

Feri bácsi: A forma a döntő. Ha az ember lelkében görcsök, problémák vannak, akkor nem tud örülni, nem tud békét hordani. Az emberek belső élmények nélkül nem tudnak élni. Vagy az Isten ad benső megtapasztalásokat, vagy az Isten majma, az ördög. A kettő között az a nagy különbség, hogy amikor nekünk benső u.n. „békét”, tehát bódultságot ad az ördög, azt az jellemzi, hogy jaj, csak valamire ne tegyek hangsúlyt. Pont az eszemet kapcsoljam ki.

Amikor az Istentől kapok benső megtapasztalást, az arra ösztönöz, hogy akarjak gondolkodni, akarjak tisztán látni. Amikor az ember azt tapasztalja, hogy valaki bántja őt, és ezt nagyon világosan, nagyon tisztán látja, akkor tulajdonképpen a számára két eset lehetséges.

Az egyik az, hogy menekülni kezd valami narkotikumba, mert 'ezt nem lehet kibírni'.

Ez lehet sport, tudomány, művészet is, nemcsak az ital vagy a drog. A lényeg, hogy ne kelljen azzal szembesülni, amit az a másik csinál velem.

Vagy pedig azt mondja: 'Édes Istenem! – és ez a szembesülés – belátom, hogy ezt a kapcsolatot én akartam. Hülyeség volt. Bocsánatot kérek Tőled! Most már nem tudok mást tenni. Arra kérek, hogy add az erődöt, hogy kibírjam, vagy csökkentsd a keresztet, mert nem tudok mást tenni.'

Amibe nem szabad belemenni, az az, hogy az ember búskomorra váljon, hogy az emberből a hideg, a sötétség áradjon! Emellett amennyire lehet, kerüljem az illetőt, kerüljem ezt a kapcsolatot.

Amibe nem szabad belemenni, az az, hogy depressziósak legyünk, hogy engedjük beiszaposodni azt az örömforrást, hogy: – A nevünk be van írva a mennyben! Jézus arra szólított fel, hogy inkább ennek örüljünk! Ezt viszont gyakorolni kell, hogy tudjak örülni annak, hogy a nevem be van írva a mennyben. A gyakorlás meg csak úgy megy, ha az ember ezt tudatosítja. Pl.:

minden nap beállítasz magadnak egy időpontot vagy egy tárgyat, azért, hogy amikor ránézel – mondjuk az órádra –, akkor jusson eszedbe ez a gondolat.

Testvérek! Azok az emberek, akik bántanak, egy idő múlva észre fogják venni, hogy te csak jót akarsz nekik. Nekünk jóval kell viszonzni a rosszat! Pálnak van egy olyan mondata, hogy: 'parazsat gyűjtök a fejére', ha jóval fizetek a rosszért.

Aki pedig búskomorságba süpped, az mást okol azért, hogy az ő élete olyan, amilyen. Teljesen mindegy, hogy milyen a stílusom, abba soha nem szabad belemenni, hogy a boldogságom, a benső békém mástól függjön. A megoldás az, hogy az Úr vagy növeli az erőm, vagy csökkenti a keresztem. Ha én Hozzá bújok, annak nem lehet az eredménye az, mintha oda se bújtam volna.

Én most magamra gondolva is mondom: kevés a hitünk. Ez világjelenség! Az anyagvilágban nem fejlődés van, hanem haladás, és ebben a nagy haladásban a fejlődés elsilányul. A lelki növekedés elsilányul.

Törekedni kell a hitet növelni – mert lehet növelni –, és az egészen biztos, hogy lehet, mert ezt Jézus mondta.

Hogyan tudjuk növelni a hitünket? Az ima hatásának megtapasztalásával, az eszemnek a használatával, és Jézus igéjének a tanulásával, hogy amit jónak és igaznak látok az életemben, azt minél értelmesebben tudjam alátámasztani. Pl. ha én gyenge idegzetű vagyok, akkor nagyon magamba kell sulykolni azt, hogy a Jóisten nem enged engem erőmön felüli kísértésbe. Érdemes aranymondásokat felírni egy papírra, és jól látható helyre kitenni, hogy sokszor „belebotoljak”.

Kérdező: Beszélne az Isten mindenhatóságáról?

Feri bácsi: Az Isten nem mindenható. A mindenhatóság filozófiai képtelenség, ellentmondás. Az Isten nem tudja megtenni, hogy ne legyen. Nem tud nem szeretni, mert Önmagával nem kerülhet ellentétbe.

Amikor azt mondjuk, hogy **az Isten a szeretet körén belül mindenható**, az csak annyit jelenthet, hogy az, aki a szeretet körén belül van, annak mindig minden a javára válik.

Minden esemény – kivétel nélkül – két kérdést tud felvetni az emberben. Az egyik az, hogy: ez miért jó nekem? A másik, hogy: ez miért nem jó nekem? Jézusig e kettőt kellett mérlegelni. Jézus óta csak azokra lehet mondani, hogy jogos nekik mérlegelni, akikben nincs meg az élő hit.

Akik elfogadták Jézust Uruknek, Megszabadítójuknak, azok nem mérlegelnek. Azok csak azt mondják: ez miért jó nekem? Ez csak jó lehet nekem! Ez jelenti azt, hogy a szeretet körén belül minden a javamra válik.

Kérdező: De azt is mondod, hogy az Isten mindenben benne van. Ez nem ellentmondás?

Feri bácsi: Abban az esetben mondana ellent, ha az erkölcsi rend negatív oldalát valóságnak vennéd. A szeretetlenség hiány. A bűn mindig szeretethiány. A hiány azért hiány, mert abban nincs az Isten. Ha a hiányban benne lenne az Isten, akkor már nem volna hiány. Ez az erkölcsi rend. Ne keverjük a fizikai renddel!

Ebben a ceruzában is benne van az Isten létbentartó módon, de ez nem jelenti azt, hogy az Isten másképp van benne, mint tebenned. A ceruzának nincs antennája, hogy rájöjjön arra, hogy az Isten boldogító. A ceruza képtelen rálátni arra, amire te képes vagy rálátni. Az Isten az atombombában is benne van! Viszont a szándékban nincs benne, amiért azt létrehozták. A szeretetlenségben nincs benne, ez azért hiány.

Lehetőségében a gyilkosságban is benne van az Isten. Te azért tudod felemelni a kezed, mert azt az Isten is akarja. Ha az Isten ezt nem akarná, te nem tudnád felemelni a kezed. Ha viszont lopni mész, akkor ez az a szándék, amiben nincs benne az Isten. De a menésedben benne van. Hogy valaki a bicskával gyilkol vagy operál, az függ attól, akinek a bicska a kezében van. Az Isten biztosítja a lehetőséget, de az erkölcsi rend hiányából fakadó szándékban nincs benne. Ha Istent szerető az, akit megöltek, akkor annak ez a javára válik, annak ellenére, hogy aki megölte, annak semmi köze az Istenhez.

Kérdező: A palacsintában is benne van az Isten? Ha palacsintát sütök, akkor Isten társa vagyok a teremtésben? A 32. Hang-könyv” 46. oldalán olvastam: „A Teremtő teremtményeit is beleveszi „társ”-ként a teremtés munkájába. A szellemvilág a Teremtő közvetlen teremtése, a többi – bizonyos értelemben – közvetett teremtése a Teremtőnek”.

Feri bácsi: A palacsintában is benne van az Isten, de ez nem teremtés, hanem alkotás. Egy zenemű nem teremtés, hanem alkotás, mert a hangok már léteznek. Tehát a zeneszerző létező dolgokat használ fel az alkotásához.

Kérdező: Kell imádkozni a halottainkért?

Feri bácsi: A halottainkért mondott imánk alapja az, hogy a halál nem választja el azokat, akik szeretik egymást. Van, amikor mással nem tudunk segíteni egymáson, minthogy úgy, hogy imádkozunk egymásért. Az imám mindenkire hat, de ha egy meghatározott személyre gondolok, akkor nagyobb bennem a szeretet intenzitása. Ha te olyanért imádkozol, akin közvetlenül tudnál segíteni, az nem jó, mert leállítod magadban azt a szeretet-áradást, amit inkább fokoznod kellene. Ha valakiért azért imádkozom, hogy ne kelljen rajta segítenem, az szeretetlenség. A halottaid esetében nem tudsz mást csinálni, csak azt, hogy imádkozol, mert csak így tudod kimutatni irántuk a szeretetedet. Ha konkrét személyért szól az imánk, akkor egészen biztos, hogy ez bennünk nagyobb

szereket-energiát, nagyobb koncentrátságot idéz elő. Mindenképpen érdemes imádkozni az élőkért és a megholtakért.

Kérdező: Jézus mondja: „legyen szavatok az igen, igen; a nem, nem;” (Mt 5;37)

Feri bácsi: Én ezalatt az egyértelműséget értem. Ne ködösíts! Világosan beszélj! Átlátszó legyél a beszédedben! Ennek ellentétes formája a politikus, mert annak mindig van valami hátsó gondolata, hogy hogyan rázza át az embereket. Amikor valaki úgy ködösít, hogy avval becsapja a másikat, az az ördögtől van.

1998. 12. 17.

Kérdező: A karizmákról

Feri bácsi: A karizma egy olyan emberi képesség, olyan emberi adottság, amit az Isten Lelke megtisztít, fölerősít mások javára. Tulajdonképpen minden emberi képesség alkalmas arra, hogy a szeretet szolgálatába álljon. Az Isten látja a nagy egészet, amiben vagyunk. Mi csak azt a kis területet látjuk, ahol és amiben élünk. Általában, amikor valaki Lélekkeresztségben részesül, mindig be szokott jönni az, amit úgy hívunk: nyelvek adománya. Ez a legkisebb adomány, ezért ez inkább csak egy kis jel. Tudniillik a nyelvek adományához a mi oldalunkról nézve nem kell más, mint egy komoly ráhagyatkozás az Istenre. A nyelvek adományánál a nyelv-készségről van szó. Nyelvkészséggel születik kivétel nélkül minden ember. Igazából mi az anyanyelvünket azért tudjuk olyan tökéletesen és olyan gyorsan megtanulni, mert nem csak kívülről tanuljuk meg, hanem belülről is. A nyelvkészségemet mindig odaigazítom ahhoz, amit hallok, és gátlásokat építek ki magamban, hogy csak azt fogadjam el, aminek értelmet is adnak.

A nyelvek adománya a mi oldalunkról nézve annyit jelent, hogy annyira bízom az Istenben, és annyira komolyan elhiszem, hogy az Isten bennem él, hogy én tényleg átadom még ezt a készségemet is.

Ez egy – majd hogy nem azt mondhatni – lealázó dolog, hogy én mozgatom a szám, forgatom a nyelvem, és hangot adok ki. Annyira odaadom magam, mint egy gyerek, amikor ezt a készségét elkezd használni. Most más az, hogy – mivel én annyira átadtam magam – az Isten bennem felrobbantja azt a gátat, amit én kiépítettem magamban. Ezért ez egy nagy fölszabadulás! Ezért ez aztán kifőrmálódik egy szabályos beszéddé. Mintha valaki egy olyan nyelven beszélne, ami sem nem magyar, sem pedig valami más nyelv. Sokszor nagyon erős bennünk, felnőttekben a gátba való kapaszkodás.

Én mindenkinek ajánlom, testvérek, hogy ezt a nyelvimát akarjátok befogadni az életetekbe, mert mikor Pál mondja, hogy ő ugyan kívánja, hogy mindenki

nyelveken tudjon beszélni vagy imádkozni, de sokkal többre értékeli azt, ha valaki a közösségben normálisan beszél. Mert a nyelvek imája nem közösségnek szól. Csak áttételesen, mert elsősorban magamat szellőztetem ki, magamat oldom fel. Ezáltal így sokkal könnyebben tudok emberek elé állni.

Nem mindenki tud megtanulni nyelveken imádkozni. Van, akinek megfájdul tőle a feje. Viszont fontosnak érzem, hogy akik tudják, hogy van ilyen, azok próbálják ki! Később aztán te magad is tudod ezt formázni, alakítani valamiképpen, de nem erőnek erejével, hanem inkább ráhagyatkozással, ami által gazdagítani is tudod ezt a nyelvet. Te magad is észreveheted, ha valami betű hiányzik belőle, s akkor hozzáteheted. De ez mindenképpen csak a saját használatodra való, nem pedig közösségbe. Közösségbe olyankor való, ha van, aki magyarázza.

Milyen karizmákat ismerünk leginkább?

Először is van a gyógyítás karizmája, ami a leginkább vágyott karizma. Mindenki gyógyítani akar, mindenki gyógyító akar lenni. Ennek, testvérek, egy normális magyarázata van. Nevezetesen az, hogy mindegyikünknek van gyógyító képessége. Ha te szeretettel megsimogatsz valakit, annak az jólesik. Szinte ösztönszerűen érezzük, hogyha valakit szeretettel megérintek, annak gyógyító ereje van. Ez nagyon gyakori az anya és gyerek kapcsolatában. Hallatlan nagy gyógyító erőt tud sugározni magából egy anya a gyermeke felé. Hogy a Jóisten miért nem erősíti ezt a képességet olyan állapottá bennünk, hogy mindenki tudjon gyógyítani ilyen spontán? Az apostoloknál például olyan erős volt ez a kisugárzás, hogyha valamelyik ment az úton, és az utcára kirakott betegek közül valamelyikre ráesett az árnyéka, az meggyógyult.

Valójában itt csak találgatni lehet. Lehet az az ok, hogy kétezer év óta a lényegét még mindig nem fogtuk fel. Kétezer évvel ezelőtt se fogták fel, de az akkor nem volt még olyan nagy bűn. Akkor még nagyon közel volt Jézus földi élete, és nagyon abban éltek, hogy már víz alatt fél lábon guggolva is ki lehet bírni azt a kis időt, amíg majd Jézus visszajön. Ezért aztán dalolva mentek a vadállatok elé is. Tehát akkor a világvége-várás nagyon erősen élt bennük, és az a hit, hogy a Föld úgyis mulandó. Jézusnak olyan közel volt még a történeti valósága, hogy tudták, úgyis találkoznak Vele.

Márk az evangéliuma végén azt írja, hogy az apostolok szétszéledtek, és az Isten csodajelekkel kísérte ténykedésüket.

Viszont kétezer év alatt úgy elrontottunk mindent, hogyha bármelyik felekezetben megjelenne egy gyógyító, akkor nem Jézushoz kapcsolódnának az emberek, hanem ahhoz a felekezethez.

Nekünk kétezer év után tudnunk kell, hogy nem a gyógyításnak a ténye, hanem a lelkiállapot az érdekes.

Valaki azt kérdezte egyszer, hogy van-e betegség a Mennysorszámban. A Hang azt mondta neki erre, hogyha a Mennysorszámban volna betegség, akkor az azt jelentené, hogy ott van *bűn*. A lelki betegség nem más, mint bűn. Így ez egy olyan ellentét lenne, mintha azt mondanánk, hogy a pokol és a Mennysorszámba együvé tartozik. Ott tehát teljesen egyértelmű, hogy mindent arra használok fel, hogy a lelkem rendben legyen. Itt a Földön pedig arra kellene mindent összpontosítanom, hogy ez a világ mulandó. Ehhez azokat a lehetőségeket, eszközöket kell felhasználnom, amik a rendelkezésemre állnak. Ha nem tudok járni, akkor van valami más, amivel tudok szolgálni. **Tehát azt kell nekünk itt és most megtanulnunk, hogy a mulandóság nem érdemli meg azt, hogy olyan borzasztó sokat foglalkozzunk vele.**

Mivel kétezer év óta ezt nem tanultuk meg, így azt hiszem, hogy nem a Szentlélek tüze, hanem a pokol tüze adna az Isten olajat, ha a gyógyítás karizmáját több helyen megadta volna, mert akkor mindenki azt tartaná fontosnak, nem pedig a gondolkodás-átalakítást.

Mi igenis az egész jövőnk arra akarjuk rátenni, ami a Jézushoz tartozás lényegéhez tartozik, hogy: *Miért jó ez nekem?*

De ha úgy gondolom, hogy van, amikor gondviselő az Isten, és van, amikor nem, akkor az az Isten nem Isten! Az bizony bálvány, mert eltorzítottam az Istent! Igenis az Isten nekem mindig gondviselőm, tehát ha valami miatt dühös vagyok, vagy valami nem stimmel, akkor is meg kell tudnom kérdezni, hogy: *Miért jó ez nekem?* A választ pedig valamiképpen ki kell találnom, vagy ki kell tudnom várni.

Tudnunk kell, hogy a várakozás és a vágyakozás nem ugyanabból forrásozik. Amíg a várakozás a bizalmat jelzi, addig a vágyakozásnak nagyon sok forrása lehet. Ezért nekünk a várakozást kell előtérbe helyeznünk!

Másik ilyen karizma a jövőbe látás. A jelenlegi tudomány már eljuttatott bennünket oda, hogy nincs komoly szükségünk a jövőbe látás adományára. Ma már szinte egy hétre előre elég jól el tudják mondani, hogy milyen lesz az időjárás. A próféciáknak abban az értelemben nincs már alapja, mint amiről a próféciák szóltak, mert Jézus eljövételével minden Őt megelőző prófécia beteljesült. Így Ővele betelt az idő!

Van a lélekbe látás adománya. Ebben is érdekes, hogy ahogy a pszichológia fejlődik, úgy tud egyre jobban önmagára ismerni az, aki meg akarja ismerni magát.

Így azok a karizmák, amik kétezer évvel ezelőtt nagyon fontosak voltak, úgy tűnik, hogy a természetünk fejlődése folytán már nincs rá olyan nagy szükségünk. Nekem úgy tűnik, hogy éppen arra van inkább szükségünk, amit a legkisebbnek tartottak: a nyelvek imájára.

Arra volna szükség, hogy bensőleg lazuljunk, és általa önmagunkat építsük.

A Lélekkeresztségnél viszont sorsdöntő az, hogy arra világít rá, hogy mi a feladatod. Ez mindenkinél egy olyan speciális feladat, ami által tanúságot tudsz tenni arról, hogy találkoztál az Istennel. A Lélekkeresztség élménye nem olyan, hogy észre sem veszem. Ilyen nincs! Az újjászületésnél ezt el tudom képzelni. Ismerjük a hasonlatot: azért, mert a kiscsirke éjjel jött ki a tojásból, ugyanúgy lát, mintha nem éjjel jött volna ki a tojásból. Tehát csak egy idő után lehet észrevenni egy újjászületetről azt, hogy ő valóban újjászületett.

De a Lélekkeresztség nem ilyen, mert ennél az Isten Szentlélekkel és TŰZZEL keresztel. Tehát tanúságot tudok tenni arról, hogy igenis, én találkoztam az Istennel. Ezért kérek benneteket, hogy ne féljünk az Isten-élményektől!

Kérdező: *Feri bácsi! Medjugorjei megtapasztalásaidról mondanál valamit?*

Feri bácsi: Nagyon érdekes az, hogy elsősorban a papokkal kapcsolatban volt negatív megtapasztalásom, meg a zarándokok közül egy olyan asszonnyal, akinek pap fia volt, és ő azt hitte, hogy: ki, ha ő nem? Eközben hatalmas nyugtalanságban élt!

A pozitív megtapasztalásom meg szinte minden nap az volt, hogy a Napba bele tudtam nézni, és láttam, ahogy forog.

Tudnotok kell, testvérek, hogy ezek a csuda-dolgok, amiket megéltem, nem egyéni érdemek, hanem a Jóisten látta, hogy ezek a szerepemhez szükségesek. Tehát ezek

nem az én élet-szentségem gyümölcsei. Szó sincs erről.

Kérdező: *Mi az indifferencia?*

Feri bácsi: Az erkölcsi életben az indifferencia nem indifferentizmus, mert az indifferentizmus összemos dolgokat. Az indifferencia (közömbösség) erkölcsi téren – pl. egészség-betegség kapcsán – a következőt jelenti.

Loyolai Szent Ignácnak az egyik nagy látása, hogy három dolgot állít.

Egyik: Ha valaki komolyan be akarja kapcsolni magát az Istenhez, akkor azt kell megélnie, hogy a betegség nem rosszabb, mint az egészség. Az egészség nem jobb, mint a betegség. Tehát akármi van, az azért van, mert abból a Jóisten valamit ki akar hozni. A Hang ezt úgy közli, hogy az embernek az egészsége – vagy, ha úgy tetszik, a betegsége – mindig arányban van a felelősségével. Tehát aki egészséges, annak nagyobb a felelőssége. Aki kevésbé, annak kisebb, ez logikus. A boldogságomat nem keverhetem össze azzal, hogy jól érzem magam vagy nem jól érzem magam.

Jézus sehol nem mondja azt, hogy boldogok, akik jól érzik magukat. A boldogság, a boldog hazataláltság, a benső harmónia, a benső béke valami egészen más, mint ami a felszínen van, mint ami érzelmi tartalom. Persze az embernek mindig kell valahogyan jól is éreznie magát, és ezt a Jóisten is tudja.

Ezért érzelmileg is kapunk Tőle megtapasztalásokat. Ezért mondom azt, hogy az Isten-élményektől ne féljetelek. Az Isten tud minket közvetlen is szeretni, és ez jelenti azt, amikor jól érzed magad érzelmileg is. Ilyenkor megadja neked azt, hogy átélisz valamit abból, hogy a Jóisten mennyire szeret téged.

Amikor úgy érzed, hogy most nagyon szereted a Jóistent, akkor tulajdonképpen Ő érezteti veled, hogy szeret téged.

De a lelki fejlődésünk érdekében sohasem keveri össze a Jóisten a Mennysországot a Földdel. Mert a Föld nem Mennysországot! A Föld arra való, hogy tanuljuk meg, hogy fontosabb legyen nekem az ajándékozó, mint az ajándéka. De az ajándéka is kell ahhoz, hogy jól is érezzem magam. De erre nem szabad utaznom, mert az a bódítás világa. Így, amikor az Isten tesz téged érzelmileg felfűtötté, akkor nem az eszed veszted el, hanem inkább az jön meg. Akkor látsz világosabban. Akkor éled meg azt, hogy rátaláltál az útra.

Azt is mondja Loyolai Szt. Ignác, hogy: A rövid élet nem rosszabb, mint a hosszú élet. A hosszú élet nem jobb, mint a rövid élet. A szegénység – azt mondja – nem rosszabb, mint a gazdagság. A gazdagság nem jobb, mint a szegénység. Ez az indifferencia a magatartásban.

Mindig az „itt és most” -ra kell rálátni. Minden a jelenben dől el, tehát mindig a jelen a fontos.

Kérdező: Ajándékozásról

Feri bácsi: Nem szabad, hogy az ajándékozással megvásároljanak bennünket, mert az egy gusztustalan dolog, amikor valaki valamit ad, és azt megpróbálja kihasználni. De ha valami már az enyém, akkor azt annak adom, akinek akarom, és ha az ember kijelöli a szabadság-körének a határát, akkor azon a határon kívül az, hogy mások mit gondolnak vagy éreznek, az az ő ügyük.

Soha nem az a döntő, hogy mit kapunk, hanem az, hogy amink van, azt mire használjuk. Azért felelész! Arra kell egyszer rálátnod, hogy a jelenben azért felelész, amid van, és se egészség vagy betegség, se rövid élet vagy hosszú élet, se gazdagság vagy szegénység nem lehet szempontja annak, aki tudja, hogy az Isten a gondviselője, és azért felel, amije van!

Testvérek! Nekünk az Istennek nem azt kell adnunk, amink van, hanem Ő ennél sokkal többet vár: magamat kell odaadni! Nem a mindenemet. Ő ilyen kevéssel nem egyezik ki. Magamat kell odaadnom, de azt minden nap! Újra odaadom magamat, meg újra odaadom! Ha ezt komolyan veszem – akkor ahogy tudok –, úgyis a másikért élek, mert nem tudok mást tenni.

Azt viszont tudnunk kell, hogy aki harcol, az sebeket is kap. Tehát ne legyünk meglepődve, hogyha valami nincs rendben, ha valamit nem tudunk megvalósítani. Ha bánt az, hogy az a másik úgy néz rám, mint a kokas a piros kukoricára, mintha le akarna nyelni. Nem baj, mert ezzel még nem tudtam mit

kezdeni, sebeket kapok, és még nem tudok annak örülni, hogyha bántanak. Pillanatnyilag itt tartok.

Az egyik közösségben mondtam is: gyerekek, én nem szeretem, ha bántanak. Mivel nem vagyok mazochista, ezért nem szeretem, ha bántanak. De ha bántanak, akkor legalább Jézusért bántsanak.

„hát nem ezeket kellett szenvedni a Krisztusnak és bemenni az Ő dicsőségébe?” (Lk 24;26) Ennek az ára ez volt a kereszten: *„ Istenem, Istenem, miért hagytál el Engem?”* (Mt 27;46).

Tehát az itt és most jelenti azt, hogy sebeket kap az ember. A földi élet nem séta-galopp, de hazafelé megyünk, és van egy édes Atyánk, aki egyetlenjeként szeret. Ha ezt nem hiszem el, ez akkor is igaz, csak éppen én járok rosszul, ha ezt nem hiszem el.

Az eszemet újra és újra használnom kell. Amit nem értek, abba ne egyezzek bele, mert akkor Jézus nem tudja alakítani az életemet! Értelmes ember értelmetlenséget nem tud soká csinálni. Csak úgy, ha bódul, és pont azt, ami emberré teszi, az eszét teszi félre: – Jaj, csak azzal ne foglalkozzam!

1999. 01. 14.

Feri bácsi: Testvérek! Nekünk az a másik dimenzió az igazi otthonunk. Mi itt, a Földön, tényleg számkivetésben élünk. Aki azt éli át, amit a Tibor, annak nagyon bután hangzik az, hogy az emberek ebben a számkivetettségben akarják megtalálni az igazi otthonukat.

Pedig itt csak egymást marjuk, hogy minél többünk legyen. Ez nem is élet itt. Én már elmúltam 71 éves, ami pillanatok alatt elment. Az a pár év meg, ami még hátra van, az még gyorsabban elmegy. Most emiatt gondban lenni? Emiatt gyötrődni? Nem, mert ott a mi hazánk! A mi hazánk a Mennyben van!

Tehát azt tudom nektek ajánlani, hogy az eszünket használjuk ahhoz, hogy a hitünket erősítsük.

Józanul gondolkodjunk, különben csupa bódulatban éljük az életünket! Éppen ami a legfontosabb, az válik lényegtelenné, és a lényegtelent meg olyan nagyon fontosnak látjuk. Az, hogy az emberek mit gondolnak? Hát az Atya Úristen mit gondol rólam? Az, hogy a szomszéd mit gondol, meg az ellenségem?

Nem az az érdekes, hanem az, hogy tudom azt, hogy ki az, akire ki vagyok találva: és ez az Atya Úristen. És az Ő Országáa a mi országunk, nem ez a Föld. De emiatt annyira gondban lenni, tönkre tenni magunkat, és megnehezíteni mások életét? Ezek bizony szomorú dolgok.

1999. 01. 21.

Kérdező: Idő-, szeretet-, pénz-elszámolásról.

Feri bácsi: Ez a szó, hogy pénz, ez mindazt jelenti, ami az anyagiassághoz tartozik. A pénz használatánál nem arról van szó, hogy én most mindennap számoljak el magammal. De időszakonként ezt igenis meg kell tenni.

Az egyik közösségben, amiben főleg papok voltak, egy felmérést végeztem. Ebben a felmérésben szinte senki sem tudta megmondani, hogy mennyi a fizetése, és ez nem jó! Így nem tudod kézben tartani az anyagi dolgaidat, miközben butaságra is bőségesen adsz ki pénzt. Az kétségtelen, hogy nem az a lényeg, hogy mink van, hanem az, hogy mire használjuk. De ahhoz, hogy el tudjam dönteni, hogy valamit mire használok, ahhoz tudnom kell, hogy mim van. Tehát az jó volna, ha az ember nagyon tisztán látna a saját berkeiben: mit mire használ anyagi téren?

A másik véglet az, ami régen volt, hogy: a farizeusok mindenből tizedet adtak. A kaporból, meg mindenből, tehát mindennek a tizedét odaadták a templomnak. Jó volna, ha legalább azt a szintet elérnénk, hogy bizonyos százalékát az anyagi értékeinknek úgy tudnánk odaadni, hogy azzal a rászorulókon segítsünk. Nem az a megoldás, hogy az aluljáróban a szegényeknek adunk, hanem az, hogy egy borítékban összegyűjtjük a pénzt. Ma már 10-20 forinttal senkit nem lehet komolyan segíteni. De ha összegyűjtjük a pénzt, és több ezer forintot elküldünk az indiai éhezőknek, akkor onnan jön visszajelzés. Tehát van megoldás.

De a legfontosabb mindenképpen az idő és a szeretet. Elszámolás arról, hogy mit csinálok, és azt hogyan csinálom. A reggeli elindulás meghatározza a napunkat. De a reggel, az előző nap estéjével kezdődik. Az embernek tudnia kell úgy megfogni magát, hogy időben tudjon lefeküdni, hogy aztán másnap időben tudjon felkelni. Az a 10-15 perc reggeli ima arra való, hogy átgondoljam, mit is kell ma tenni. Ha 4-5 dolgot felírsz, és ehhez kéred az Isten áldását és az angyalok segítségét, az már indításnak jó. Menet közben csak akkor szabadna ezeket valamiképp korrigálni, ha a közvetlen szeretet ezt kívánja. Mert nem vagyunk fafejek. Rugalmasnak kell lenni, de azért szükséges, hogy legyen valamiféle rend! Igenis, nekem az a célom, hogy ez megvalósuljon, mert erre kértem az Isten áldását, és én tudom, hogy a Jóisten nem a vágyaimhoz adja a kegyelmét, hanem a feladataimhoz. Ezért a feladataimat kell reggel megfogalmaznom, és nem elképzelni azt, hogy mi mindent fogok én még ma csinálni. Este pedig elővenni a papírt, és kipipálni. Azt is ajánlom, hogy minderre osztályozd magad. Igen, mert a szeretet-elszámolás azt is jelenti, hogy amit csináltam, azt hogyan csináltam.

Testvérek! Higgyétek el, önismeretre csak a cselekedeteink tükrében tudunk eljutni. Sok ember azt hiszi, hogy ő ismeri önmagát. Valójában az sem igazi mérce, hogy te magadról mit állítasz, és az sem, hogy mások mit állítanak rólad.

De az, hogy te mit csinálsz reggeltől estig, az te vagy. Főleg, ha ezt nem egy alkalommal vizsgálod, hanem sorozatosan.

Kérdező: Az értelmetlenségről és az ésszerűségről.

Feri bácsi: Értelmes ember értelmetlenséget nem tud sokáig csinálni. Ez megmutatkozik például abban, hogy miképp ürülnek ki a templomok. Nem azért, mert csökken a hit, hanem azért, mert nem látják értelmét a templomba járásnak! Most az, aki értelmét látja – mert ott legalább egy kicsit megnyugszik –, az jár. A fiatalok sajnos nem nagyon járnak. A gyerekek meg az öregek járnak, akik a meséket szeretik.

Ha értelmileg alátámasztott lenne az, hogy mi is az a szentmise, hogy az egy milyen páratlan dolog, akkor persze hogy fontosnak tartanák az emberek.

Azt viszont tudni kell, hogy az akaratot nem a nagy elhatározás erősíti. Nem akkor fogsz valamit megvalósítani, ha azt erősen elhatározod, hanem ha a célt megmotiválsz. Ez annyit jelent, hogy értelemmel alátámasztom azt a célt, amit el akarok érni. Az értelemmel pedig feltöltöm azt a célt, amit magam elé állítok. Ez az, ami erősíti az akaratot. Az akaratot tehát a cél megmotiválása erősíti. Tehát értelmessé kell tennem a dolgomat, a feladataimat, a cselekedeteimet.

Kérdező: Munkahellyel kapcsolatos gondok.

Feri bácsi: Akkor gondolkodsz ésszerűen, ha azt látod be, hogy neked csak azt kell megtenned, amit meg lehet tenni. Nem azt kell megtenni, amit a főnök mond, nem azt kell megtenni, amit mások mondanak, hanem azt, amit meg lehet tenni. Mást nem. Tehát ne mások elvárásainak akarjunk mi megfelelni, hanem a szívünk békéjének. A te szíved békéjénél számodra fontosabb nem lehet. Ez nem önzés, hanem önszeretet. **Az önszeretet csúcserő!** Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Önmagunk szeretése a legfontosabb, mert csak akkor szerethetünk helyesen mást, ha magamat is szeretem. **A mások iránti szerető magatartásom feltétlen feltétele az, hogy bennem béke legyen.** Ez aztán árad, mert akiben béke van, nyugalom, az ahol van, már azzal hat, hogy ott van.

Az egy másik dolog, hogy eközben nem érzem jól magam. Ezt értelmileg szét kell boncolni, ki kell tisztázni.

Van egy elv. Azt mindenki tudja, hogy szemét önmagában nem létezik. A szemetet a körülmény határozza meg. Ha ez a papír itt fönt van az asztalon, akkor jó helyen van, ha lent van a földön, akkor szemét. Én nem lehetek szemét ember, mert engem a körülmény nem határozhat meg. Akkor sem, ha úgy gondolom, hogyha máshol lennék, akkor jobb lenne! Mert ha szemét ember vagyok, akkor ott se lesz jó. Ott is ki fogom találni azt, hogy az miért nem jó. Nekem tehát értelmileg kell kitisztáznom, hogy az, ahol vagyok, nekem miért jó.

A kereszten is lehet valaki úgy, hogy a helyén van. És a kacsalábon forgó várban is lehet valaki úgy, hogy azt mondja, öngyilkos lesz. Ez mindannyiunknak kihívás arra, hogy az eszünket nagyon komolyan kell használnunk. Amikor kérdéseket tesztek fel, akkor azt igazoljátok, hogy használjátok az eszeteket. Ne féljünk a kérdés-feltevésektől, testvérek. Nincs buta kérdés! Buta felelet lehet, de buta kérdés nem létezik!

Ha mégis úgy érzed belül, hogy az Isten Lelke azt akarja érzékeltetni, hogy máshol akar neked feladatot adni, akkor az a megoldás, hogy: – Uram, én a rendelkezésedre állok, de adj ehhez jelet! Ha valakinek ez problémát jelent, mert tudja, hogy Jézus elutasította azt, amikor Tőle jelet kértek, akkor tudnia kell, hogy az illető mire kért jelet. Arra, hogy higgyenek Benne vagy ne higgyenek. Erre azt mondta Jézus: „*Nem kaptok más jelet, mint Jónás jelét!*” Ez tehát egészen más.

Jézus arra nem ad jelet, hogy higgyünk Benne.

Az, hogy Jézus 2000 évvel ezelőtt megjelent, ez történelem. Ez történelmi tény! Aki ezt még ma sem hiszi el, az a gumiszobába való. Arra viszont, hogy itt és most Jézus mit akar velem, arra rá kell látni, hogy ott, ahol vagyok, megtaláljam a szívem békéjét. Ha mégis azt érzem, hogy valami nem stimmel, akkor pedig figyelek a jelekre, mert az ilyen jelek a helyén vannak.

Amikor az Úr akar veled valamit, akkor jelet ad, hogy menni kell. De hasonlót a krampusz is tud adni, tehát át tud rázni. Ha erre a jelre békével a szívedben lépsz, akkor ezt valami meg fogja akadályozni, hogy mégsem kell menned. A Jóisten vigyáz az övéire, és olyan nincs, hogy átrázzon bennünket a krampusz, mert mi a Győztes oldalán állunk!

A szívbéke következmény. A szívbéke az, amikor értelmileg megnyugtató választ tudsz adni a benned fölmerülő problémára. Ez ad neked szívbékét. Ha nem adsz értelmileg megnyugtató választ magadnak, akkor legfeljebb elfojtod a problémát. 'Jaj, csak ne foglalkozzak vele!' Ez jelenti azt, hogy a szőnyeg alá söpröd, de akkor egy másik helyen újra felmerül. A menekülés veszedelmes dolog, mert amíg menekülsz a probléma elől, addig az egyre jobban hízik, és egyszer csak sokkal nagyobb formában jelenik meg előttem. Ma az emberek azért mennek idegileg tönkre, mert nem feloldják a problémáikat – ami annyit jelentene, hogy szívbékéje van –, hanem a szőnyeg alá söpri. Akkor nem söpröd a szőnyeg alá, ha szétboncolod. 'Uram, nem nyugszom addig, míg világosságra nem jutok!' Minden felmerülő kérdésre értelmileg megnyugtató választ kell adnunk, mert ez maga a megváltás!

A megváltottság kérdése = Ez miért jó nekem?

Az egyik magyarázat: azért, mert adósságot törlesztek, és **az igazságnak szeretetben, a szeretetnek igazságban** kell megnyilvánulnia!

A másik: Az Istent szeretőknek minden a javára válik. Ha egy átlagember megtesz mindent a gyerekéért, akkor mennyivel inkább megtesz mindent a Mennyei Atya! Ha tudni adatott az Isten Országá titkait, akkor mennyivel inkább adatott tudni az én életem problémáinak megoldását, meglátását!

De aki saját magát választja lelki vezetőnek, az szamarat választ, és ebben sok igazság van. Kell valaki, aki kívülről reálisabban lát bennünket és a problémánkat.

A boldogság egy komoly, benső hazataláltság. A hit az egy olyan meggyőződés, amit mélységében csak értelemmel lehet erősíteni. Ahhoz, hogy erős legyen a hited, érvekkel kell alátámasztanod azt, hogy miért jó az, ha hiszel. A hiszékenység és a hit között ég és föld a különbség! Aki mindent elhisz, az nem hisz, hanem hiszékeny! S akkor már bizony inkább a babona irányába megy el.

Bizony idősebb korban jönnek be aztán a visszaigazolások. Az, aki fiatalabb korában tényleg az Isten Lelkére hallgatott, az öreg korában is valamiképpen a Szentlélek kisugárzását érezheti magán keresztül. De aki nem, az öreg korára nemcsak hogy meghülyül, de zsugori lesz, kiállhatatlan és zsarnok. Felszínre kerülnek a természetének azok a hibái, amiket szőnyeg alá söpört egész életében. Nem feldolgozta, nem feloldotta, hanem alásöpörte.

Egy természetgyógyász panaszkodott, hogy a karmikus betegségekkel nem tud mit kezdeni. Meggyógyítom a lábát, fáj a keze. Lehet-e a karmikus betegségeket gyógyítani?

Azt válaszoltam: egyféleképpen lehet, mégpedig lelkileg. Mert a karmikus azt jelenti, hogy bensőleg, lelkileg van valami probléma. Ez pedig adósságtörlesztés. De ha azt mondom: – Uram, hálát adok, hogy letörleszthetem, akkor az vagy teljesen leoldódik, vagy pedig csökkenni fog. De a karmikus betegség igenis kezelhető, és nem igaz, hogy azzal nem lehet mit csinálni.

Az Isten görbe vonalakkal is tud egyenes sorokat írni. Tehát a visszakanyarodó vonalat is előre viszik a gondolatok.

Kérdező: A szám-misztikáról mondanál valamit?

Feri bácsi. Az Isten Országának kereséséhez vannak eszközök. Ilyen eszköz lehet pl. a szám-misztika.

Az Isten nem személyválogató, de szerepeket kiosztó. Valakinek olyan szerepet ad, hogy a számok világával foglalkozzon. Ha ennek következtében jobban tud figyelni másokra, és a nem-ártást, megbocsátást, segítséget tanítani, akkor a helyén van.

Kérdező: Hallottam a fehér és a fekete mágiáról.

Feri bácsi: Fehér mágia a szentmise. Jézustól a mi számunkra hagyományozott szertartásokat hívjuk fehér mágiának. A fekete mágia pedig a Sátán gondolatvilágában történő szertartások.

1999. 01. 28.

Feri bácsi: Ha te nem tudsz rábólintani azoknak az elvárásaira, akik fölötted uralkodni akarnak, akik irigykednek rád, akkor ők nem fognak téged szeretni, és ahol lehet, keresztbe tesznek neked. Valójában ez a jézusi kereszt. Tehát a jézusi kereszt nem az, hogy magamnak okozok szenvedéseket, hanem ezt más okozza nekem. Én tudom azt, hogy az én békém és boldogságom nem attól függ, hogy hogyan érzem magam, hanem attól, hogy mennyire vagyok bekapcsolva az Isten szeretetébe.

Az Isten szenved, amikor látja, hogy a gyerekei hülyeséget csinálnak, és maguk alatt vágják a fát, de tudja, hogy ez a szenvedés mulandó, ezért nem kilátástalan az Ő szenvedése. A boldogság meg a szenvedés csak azért tud együtt járni és csak akkor, ha világos valaki előtt az, hogy a szenvedése el fog múlni. Úgy nem lehet senki boldog, ha azt tudja, hogy örökké szenvedni fog.

A személyes szenvedéseinket pedig – amiket mások okoznak nekünk – úgy kell vállalnunk, azért kell vállalnunk, hogy Jézus megadja nekünk azt a látást – ha kérjük –, hogy ez az Ő szenvedése bennünk. Ilyenkor még hálát is fogunk adni, hogy: – Uram, Te még a szenvedésedet is megosztod velünk! Nem csak az örökkévalóságban való dicsőségedet, hanem a jelenben való szenvedésedet is. Ha viszont az ember erre nem vállalkozik, akkor a bódulatot választja. Akkor menekülni fog. Sokáig nem lehet szenvedni, testvérek. Vagy megtérek, és Jézushoz megyek, vagy bódulok, tehát valami narkotikumba menekülök. Ez a narkotikum az italtól kezdve lehet a munka, a művészet, a sport, a tudomány: ez mind lehet narkotikum.

Egy biztos: Nem lehet úgy boldogan élni, hogy az ember reménytelenül szenvedjen. Én csak akkor tudok boldog lenni, ha tudom, hogy ennek a szenvedésnek van értelme! Értelmetlen szenvedéssel nem lehet élni! Magatok is sokszor megtapasztaltátok, hogy áldozatot kellett hozni szeretetből. És meghoztátok! Mert ha nem hoztátok volna meg, boldogtalanok lettetek volna. Tehát úgy vállaltad az áldozatot, hogy tudtad, hogy az szenvedéssel jár, és mégis vállaltad.

Kérdező: A benső békéről.

Feri bácsi: A benső béke akkor megalapozott, és akkor nem a hangulat játéka, ha külső hatásra is maradandó. Tehát amikor bajba kerülsz, amikor problémád van, amikor nehézségeid vannak a gyerekekkel, unokával, férjjel, szomszédoddal, munkahellyel, a benső béke akkor is megmarad. Ez az igazi benső béke! Ha nem ilyen békét hordasz magadban, akkor valamiképpen egy bódulatot keversz össze a benső békével.

Mi az, ami által én olyan benső békét biztosíthatok magamnak, amit nem lehet semmiféle viharral kiirtani a lelkemből? Az egy olyan értelmi látás, amelyikben egyértelmű és világos a számomra az, hogy mi a különbség a világ fiai meg az Isten gyermekei között!

Ezt általában szinte minden felekezeti elfogadja, de azt mondják, hogy akkor vagy az Isten gyermeke, ha átesel egy szertartáson. Vagy akkor vagy az Isten gyermeke, ha bekapcsolódsz egy közösségbe, mert aki nem tartozik egy vallásos közösségbe, az az evilág gyereke.

Mi tudjuk, hogy az **ezotéria** azt jelenti: **belülről kifelé.**

Az **exotéria**: kívülről befelé.

Jézus az ezotériát képviselte és mutatta be nekünk. Tehát belülről kifelé! Ez pedig annyit jelent, hogy bármilyen szituációban – amikor a világ fiai dühöngenek, káromkodnak, szomorkodnak – hálát tudok adni! Persze ez csak a gondolkodás-átalakítás által megy.

Most ebben a jelen tragédiában (egy gyermek elvesztéséről volt szó) bármely család akkor tudná igazolni azt, hogy ő nem a világ fiai közé tartozik, ha ezért a tragédiáért hálát tudna adni!

Ugyanis lehetetlen – és ezt meg kell érteni –, hogy a Mennyei Atya az övéi számára megengedne olyat, ami nekik a kárukra van! Ez képtelenség! Csak annyit kell elhinnünk, hogy a Jóisten legalább olyan jó, mint mi. Tehát nem valami rendkívüli nagy dolgot kell elfogadni. Ha mi mindent megteszünk azért, hogy akit szeretünk, azt kár ne érje, akkor az az Isten, aki a szeretet körén belül mindenható, akinek én a gyermeke vagyok, ne tenne meg mindent értem?

Ha belegondolunk ebbe, testvérek, rájövünk arra, hogy milyen kevés a hitünk kétezer év után is! Nem igazán tudjuk a szívünkben elhinni azt, hogy nem erre a világra vagyunk kitalálva, hogy ez a világ egy ugródeszka, és mi megyünk hazafelé!

Mi annyira szűk látókörűek vagyunk, hogy ilyenkor csak az segít, hogy – átalakítva a gondolkodásom – azt mondom: – Édes Istenem, én a Tied vagyok, tehát akármi történik velem, én mindenért hálát adok. Akkor is, ha ezt értelmileg még nem tudom jól átlátni.

Tehát amikor azt látom, hogy a világ fiai meg az Isten gyermekei között a nagy különbség abban a hálálkodó lelkületben van, amire az Isten gyermekei akkor is képesek, amikor a világ fiai dühösek. Sőt, tudatosan az Isten gyermekeinek tudják magukat, és nem a világ fiainak.

Amíg a családtagjaink, a szeretteink halála a mi számunkra tragédia, addig valami nem stimmel nálunk. Amikor így fogalmazol, hogy: hát egy édesanya, ha elveszti a gyerekét... – akkor hiányzik az a háttér, aminek meg kellene lenni. Valójában már rá kellett volna az anyának látnia arra, hogy ez a gyerek igazában nem is az ő gyereke, hanem az Istené. Én tudom, hogy egy pillanat alatt nem lehet a régi látásmóddal szakítani, de az eszünk használatával ezeket a dolgokat fel lehet dolgozni. Persze az igazságot lehetőleg sztaniolba csomagoljuk, ne smirglibe!

Kétezer év után is szokatlan az embereknek az, ha valaki komolyan veszi az Istent!

Visszatérve a lényeghez!

Igenis, **az ember eredeti természetének a lényegéhez tartozik a boldogság, a benső béke!** Ennek a benső békének a teremtője és fönntartója a józan ész! A hittől átjárt józan ész! Mert a hitet a józan ésszel nem szabad ellentétbe állítani. Ha a hit átjárja az eszemet, akkor megnyugtató választ tudok kapni a felmerülő problémákra. Értelmes ember nem tud sokáig értelmetlenséget csinálni. Nekünk tudnunk kell azt, hogy akármi történik velünk, ha az eszem, a hitem és a szívem össze van kapcsolva, akkor valahol a lelkem mélyén csak azt élhetem meg, hogy itt valami nagyon nagy jó történik a számomra.

Tudjuk, hogy Jézusnak a keresztre-feszítése nagy borzalmakkal járt, és Őbenne is úgy besötétült az ég, hogy azt mondta: „*Istenem, Istenem, miért hagytál el Engem?*” De a föltámadása után bizony nagyon egyértelműen azt is elmondta, hogy: hála Isten, hogy ez történt! „*Hát nem ezeket kellett elszenvedni a Messiásnak, hogy bemehessen a dicsőségébe?*” –mondta az emmauszi tanítványoknak.

Ha én majd odaát leszek, meg fogom kérdezni, hogy a Szűzanya hogyan élte meg a Fia szenvedését.

A Szűzanyát az Úr Jézus elég jól felkészítette, mert olyat nemigen olvasunk, hogy pátyolgatta volna. Inkább az ellenkezőjét tette. „*ki az Én anyám és kik a testvéreim?*” (Mt 12;48) Jézus soha sem mondta Máriát anyjának, csak azt, hogy: asszony. Tehát a Szűzanya ráláthatott Jézus által arra, hogy itt valami nagyon nagy ügyről van szó. Az Isten ügyét nem lehet beskatulyázni emberi érzésekbe.

Tehát ami a benső békét illeti, azt tudom ajánlani nektek meg magamnak is, hogy azért, aminek a világ nem örül, mi tudjunk hálát adni!

Kérdező: Az ateistákról mondanál valamit?

Feri bácsi: Akit mi ateistának hívunk, az lényegében egy kereső ember. Van egy torz Isten-képe, amiben nem hisz. Használta az eszét, és mivel egy torz Isten-képet állítottak elé, azt mondta: Köszönöm szépen, ebből nem kérek.

De úgy meg nem tud az ember élni, hogy soha ne akarjon gondolkodni. Ez nem megy. Elmondhatja magában azt, hogy: a halál után nincs semmi... de ezt csak úgy tudja megtenni, ha nem gondolkodik. Mert mihelyt gondolkodni kezd, rájön arra, hogyha a halál után nincs semmi, akkor nem érdemes becsületesnek lenni. Akkor csak annak van értelme, hogy itt és most minél több pillanatnyi örömöm legyen. Tehát az ateistákkal csínján kell bánni, hacsak az illető nem valami hatalmi pozícióban van, mert azok az emberek már szinte minden antennát letörtek magukról, amik a szellemvilággal kötnék össze őket.

Gondoljatok arra, amikor Jézust Heródes elé viszik összekötött kézzel! Heródes valami csodát szeretne látni Jézustól, hisz sokat hallott már Róla. És Jézus egy szót se szól neki. Tehát elérhet valaki lelkileg egy olyan állapotot, amikor az Isten már nem szól hozzá. A hatalom csúcsán lehetnek az ilyen emberek. A többi ateista – szerintem – inkább kereső ember. És mivel nem találnak hiteles tanúkat... Viszont éppen ezért hasznosak a Putnoki Tibor-féle események.

Kérdező: Már évek óta megvan a lelki békém, és a legtöbb szituációra elég jól válaszolok, de van, hogy egyszer csak hirtelen valamire úgy reagálok, mint régen. Ilyenkor hol van a lelki békém?

Feri bácsi: A teológia ezt jól érzékelteti két szót szóval. Elmondom latinul, de nem azért, hogy dicsekedjek.

Van az actus hominis és az actus humánus.

Az actus humánus azt jelenti: emberi cselekedet;

az actus hominis pedig: egy ember cselekedete.

Te, mint ember spontán cselekszel: pl. valaki feléd kap, te a szemed elé rántod a kezéd. Te, mint ember, idegszál is vagy, és azonnal reagálsz. Az emberben benne van ez a spontán, reflex-szerű mozgás.

Az actus humánus, tehát hogy humánusak legyünk, tehát emberségesek legyünk. Ebben már a meggondoltság is benne van.

Az elsőnek semmiféle erkölcsi tartalma nincs. Ha engem bántanak, és hirtelen visszaütök, hát most ilyen a természetem. Szoktuk is mondani: Hirtelen fölkapja a vizet... Persze ezen is dolgozni kell.

Nem tudom már, ki volt az a szentünk, akiről közismert volt, hogy nagyon hirtelen ember volt. De eljutott arra a szintre, hogy amikor koldusként pénzt gyűjtött a szegényeknek, és az egyik földesúr beleköpött a kalapjába, akkor azt mondta neki, hogy: „Hát ami engem illet, azt már megadtad, most már adjál a

szegényeimnek is.” Tehát eljutott erre a szintre, és nyilvánvaló, hogy időbe telt neki, hogy idáig eljusson.

Kérdező: A szenteltvízről. A mai ember hogyan használja ezt?

Feri bácsi: Ha kezd fogyni a víz, nyugodtan hozzáönthetsz, és ezzel a szenteltvíz szentelt víz marad, mert ez nem szentség. Ez nem olyan, mint az Oltáriszentség, hogy odaöntök még ostyákat, és akkor az is Oltáriszentség lesz.

A szenteltvíz külső kegyelmi eszköz. A döntő mindig a benső kegyelem, de külső kegyelmek is vannak, amelyek arra valók, hogy a benső kegyelmet erősítsék. Ezek fölhívják a figyelmünket arra, hogy mi Valakihez tartozunk!

Kérdező: Mi a különbség Keresztelő János keresztelese és a mi keresztségünk között?

Feri bácsi: Itt egy lényeges különbség van, testvérek! Mikor Jézus bemerítkezett, illetve akik akkor Jézussal bemerítkeztek, azt az eseményt úgy hívták, hogy bűnbánati bemerítkezés. Tehát odamentek, azt mondták: én bűnös vagyok. Megvallották a bűneiket. Akit a mi egyházunkban, a katolikus egyházban megkeresztelnek, az hivatalosan beoltódik Jézus Titokzatos Testébe. Mert Jézusnak van hat megjelenési formája, az egyiket úgy hívjuk, hogy Egyház. Ez Jézus Titokzatos Teste. Ebbe a Titokzatos Testbe a keresztség által kerül be hivatalosan az, aki ebbe bekerül. Tehát mikor megkeresztelünk valakit, pl. egy kisgyereket megkeresztelnek, az annyit jelent, hogy beoltják ebbe a Titokzatos Testbe. Itt tehát nem bűnbánati bemerítkezésről van szó, hiszen a nevét se tudja megmondani a kisgyerek.

A teológia azt tanítja, hogy a Jézussal való kapcsolatunknál van olyan eszköz, ami eszközszerűen szükséges, és van olyan, ami parancsszerűen szükséges. Ami eszközszerűen szükséges, az annyit jelent, hogy e nélkül nincs kapcsolat. Tehát Jézus Titokzatos Testébe csak keresztség által lehet beépülni. Na de hát rengetegen vannak, akik nem keresztelkednek meg! Nem is fognak. Erre találták ki a következőt:

Háromféle keresztség van: Az első a vízkeresztség, hogy vízzel leöntik vagy vízbe bemerítik az illetőt.

A másikat úgy mondjuk, hogy vérkeresztség: ez az őskeresztényeknél történt meg, amikor még nem keresztelkedtek meg, de közben elkapták az illetőt, és elvitték a vadállatok elé. Akkoriban olyan komolyan vették a vízkeresztséget, hogy azt mondták, hogy ezt csak akkor lehet majd fölvenned, ha világosan látod, hogy mit vállalsz, miután teljes elkötelezettséget vállaltál Jézusért. Közben elvitték őt a vadállatok elé, és nem tudták megkeresztelni. De erre meg azt mondták: nem baj, majd a vadállat megkereszteli, amikor kiontja a vérét, mert

ez a vér-kereszttség ugyanaz, mintha megkeresztelték volna. Igaz, hogy ideje nem volt arra, hogy megtanulja azt, amit meg kellett volna tanulnia, de az eredménye ugyanaz. Ez tulajdonképpen az emberiségnek még mindig csak egy töredéke. Hát akkor azokkal, akik nem tehetnek róla, hogy soha nem hallottak Jézusról, velük mi van? Erre találták ki a teológusok a következőt:

Az Isten nem csak azt tudja, ami van, volt és lesz, hanem azt is tudja, ami soha nem lesz, de lehetne. Az Isten tudja, hogy vannak emberek, akik ha találkoznanak egy olyan emberrel, aki nekik értelmesen, világosan elmondaná, hogy a keresztelés milyen fontos (de soha nem fog ilyennel találkozni, csak az Isten látja, hogyha találkozna), akkor azt mondaná, hogy kereszteljétek meg. Ezt hívják vágy-keresztységnek. Tréfásan szoktam mondani, hogy ebből két dolog hiányzik: a vágy meg a kereszttség. Mert hát nem lehet vágy benne, mert nem ismeri Jézust. És nincs kereszttség, mert nem keresztelik meg.

Így aztán hivatalosan ki van védve az, hogy kereszttség nélkül nincs üdvösség. Mert ezek szerint valamelyik kereszttségben mindenkinek részesülnie kell, ha Istenhez akar tartozni.

Kérdező: Ezek a szertartások az egyházban kétezer éve folyamatosan alakulnak vagy az alapvetők már régóta ilyenek? Az apostolok kezdték ezeket tulajdonképpen?

Feri bácsi: Az ember természetéhez tartozik az, hogy kell egy ünnepélyes, külső keret is. A probléma általában mindig abból van, hogy a hangsúlyt máshová teszik. Ha valaki csak a szertartásra teszi a hangsúlyt és nem a magatartásra, akkor kiemeli a jelet a tartalommal szemben. A másik esetben meg a tartalmat emeli ki a jel ellen. Tehát egyik se jó. Mindkettőnek valahogy egybe kell csengeni. Így aztán azok a szertartások, amelyek az egyházban vannak, általában szimbolikus jelentőségűek.

És azt tudjátok, hogy mi a szimbólum? A szimbólum olyan, mint egy kerítés, ami mögött valami nagyon gazdag tartalom van. A magyar címer egy szimbólum: egy egész ország van mögötte! A szimbólum és a jel között az a nagy különbség, hogy amit a jel jelez, azt meg is valósítja. Az „a” betű nem szimbólum, az jel.

A szentmise szertartása egy szimbólum-rendszer. Amögött az egész jézusi élet ott van! Ezért mindenféle szertartásnak a szíve a szentmise. A szentáldozásra azért szoktunk mi olyan nagy hangsúlyt tenni, mert ott az a két esemény jelenül meg, ami az utolsó vacsorán és a Golgotán történt. Az utolsó vacsorán Jézus megáldotta, majd kiosztotta a kenyeret: „*Vegyétek és egyétek...*” A Golgota pedig, ahol áldozattá vált. Ezért is mondjuk szentmise-áldozatnak, és ezek nem üres belemagyarázások! Az, hogy ma ezt nem tartjuk olyan értékesnek, annak egyetlen magyarázata az, hogy nem igazán ismerjük a tartalmát.

Kérdező: Beszéljél kicsit részletesebben a szentmiséről?

Feri bácsi: Szívesen elmondom kicsit részletesebben is. Hiszen a szentmise olyan nagy jelentőségű, hogy el se tudjátok képzelni, mi mindent vállaltak a papok a börtönben azért, hogy ott áldozhassanak.

Én minden nap misézem itt a szobámban. Tulajdonképpen mindannyiuknak egy szentmise kellene hogy legyen az élete. Ha megpróbálsz komolyan részekre bontani, akkor az első része a bűnbánati rész. Rá kell döbbernem arra, hogy át kell alakítanom a gondolkodásomat. Ez volna a reggeli ima!

Utána jön az örömhír: tehát a Szentírásból vagy a Hang-könyvből egy részt felolvasni, hiszen: táplálkoznom kell az Isten Igéjével.

Ezután van a szentmisében a felajánlás: A napomat fel kell ajánlanom: Uram, Veled és Érted!

Ezek után jön az átváltoztatás: Miután mindezt megtettem, akkor az Isten a szeretet által beleöltözik a napomba.

Amit az Istennek adunk, azt Ő mindig úgy adja vissza, hogy jelen van benne.

Mi azt csak odaát fogjuk látni, hogy milyen mérhetetlenül nagy az a szeretet, ahogy Jézus adja magát nekünk! A szentáldozás annyit is jelent, hogy táplálkozhatok azzal, amit az Isten akaratának tudok.

A napi feladatomban szinte végig lehet így vinni az egész szentmisét. Ha befogadtam Jézust, akkor tulajdonképpen az a feladatom napközben, hogy szeretni tanítsak. Tehát amikor mód, alkalom van rá, érzékeltetni tudom az emberekkel, hogy legyenek jók. Tehát azt, hogy: jónak lenni jó! De ugyanakkor följajánlottam magamat Jézusnak. Ezek után jön az átváltoztatás, amit tulajdonképpen az Isten csinál velem, mert átadtam magamat Neki. Tehát tudom, hogy: Uram, Te most belém költöztél. Ez az az átváltoztatás, amikor Jézus a belém költözött szeretetével engem változtat meg.

Valahol a Hang-könyv beszél arról, hogy a Jelenések könyve tulajdonképpen nem egy történelmi szakaszt akar érzékeltetni velünk, hanem kivétel nélkül minden egyes embernek az egyéni történelme ez. Ez annyit jelent magyarul, hogy sajnos mindegyikünkben van egy olyan képesség, lehetőség, hogy elszakadunk a valóságtól, és belépünk a fantázia világába, a vágyak világába, a mesék világába, és ott egy kicsit tényleg isteneknek éljük meg magunkat. A valóság pedig maga az Isten, amikor azt mondja, hogy: „*Vagyok, aki vagyok.*” A jelen a fontos! Itt és most meglátni azt, hogy mi a feladatom. Tudjuk, hogy – mint egy színpadon – valamit végig kell játszani, de nem ez az igazi életünk. Le fog gördülni mindegyikünknek a függöny, és mindannyian oda fogunk kerülni a Rendező elé, és az igazi életünk az a másik lesz, mert nem ez a Föld a mi igazi hazánk, hanem az a másik. De mi még itt csavarunk egyet a

látásmódunkon, és azt mondjuk: azért itt is szükségünk van sikerélményekre, meg itt is kellene nekünk az olyan élmények, amelyek színessé teszik az életünket. És ekkor lépünk be abba a fantázia-birodalomba, amit hallatlanul fel tud bennünk ébreszteni a TV, meg a video stb.

Az, hogy mi itt rendszeresen összejövünk, azért fontos a számunkra, mert mi belül akarjuk megtalálni azt a realitást, hogy én nem attól vagyok boldog, hogy bódulok. Tehát az embernek azzal a szembesüléssel kell megbirkóznia, hogy én attól vagyok boldog, hogy tudom, hogy úton vagyok, tudom, hogy ez az út hová vezet, tudom, hogy soha nem vagyok egyedül... Tehát valamiképpen ennek a tudata lenne az, ami itt a Földön a lelki fejlődésünket kell hogy biztosítsa.

Most visszatérek arra, ami engem mostanában sokat foglalkoztat. Az univerzális hitre, mert Jézus egyértelműen ezt célozta meg. Nem vallást jött alapítani, nem embereket jött kiváltságos helyzetbe hozni, hanem azért jött, hogy az ember ismerje meg a saját emberségének az értékét. Azt, hogy az ember Isten-képű. És ez nem gőg, hanem realitás! Sőt én inkább azt merném mondani, hogy ez alázatossá teszi az embert, mert tudom, hogy nem magam által vagyok Isten-képű, hanem az által, Aki erre a szintre gondol bele engem a világba.

1999. 02. 04.

Kérdező: A Máté 21; 23-27-ben miért nem válaszol Jézus a főpapok kérdésére?

Feri bácsi: Ha valaki egy ehhez hasonló kérdést tesz fel, akkor annak a lelke mélyén nem jó szándék van. Ugyanis, ha te megmondod neki a választ, akkor tovább fogja keresni, hogy hogyan tudná a választ bizonytalanná tenni. S egyszerűen nem jutsz a végére. Jézus akkor már annyi mindent megtett az embereknek! A nyilvános működésétől kezdve annyi, de annyi mindent, és nem elégednek meg vele. Nem tudták elképzelni azt, hogy ebben az emberben az Isten jelent meg.

Napjainkban elég sokan vannak, akik a klinikai halál állapotából, tehát a másik dimenzióból visszajöttek. Ezt azért engedi meg az Isten, mert rengetegen vannak, akik még azt sem hiszik el, hogy van másvilág. Hogy van élet a halál után. Idáig süllyedt az ember!

Ha belegondolunk abba, hogy mit jelent az, hogy az Isten szövetséget kötött Ábrahámval, akkor nekünk hasra kellene esni a zsidók előtt, mint a szövetség népe előtt. A Szövetség előtt. Maga az Atya Úristen kötött szövetséget egy néppel. De mi mindig abból indulunk ki, ami el van romolva, amit elrontottak.

És nem azzal foglalkozunk, ami el lett rontva. Minden rossz egy elrontott jó. De mindig az elrontottsága az, ami megköt bennünket. És nem az a jó, ami el lett rontva. Nem arra hangolódunk rá.

Az, hogy a mi hitünk olyan kicsi, vacak, ennek sajnos mi vagyunk az okai. Jézus sehol sem mondja, hogy megértelek benneteket, hogy kicsi a hitetek. Mindig az ellenkezőjét csinálja, szid bennünket: – Még mindig ilyen kicsi a hitetek? Tehát úgy tűnik, hogy a hitünket mi tudnánk növelni. S tudjuk, hogy a hitünket az értelmünkkel tudjuk növelni, azzal tudjuk egyre jobban alátámasztani.

Vannak, akik átesnek a ló túlsó oldalára, és elvonulnak a világtól. Bizonyos értelemben ez jó, de Jézus nem ezt akarja. Jézus nem azért jött, hogy elvonuljunk a világtól. De mégis, ezeknek a lelkét rabul ejtette az, hogy milyen nagy az Isten, és most úgy gondolják, hogy a világ felé így mutatják ki, hogy kizárólag azért a másik dimenzióért élnek itt a Földön. S ha valaki ismeri ezeket a remetéket, akkor láthatja, hogy ezek nem bolondok. Ezek értelmes lények, főiskolát, egyetemet végzett emberek.

Tehát a benső világunkban ez a hit nagyon gyenge, plussz eléggé be is segítünk, hogy ne is legyen nagyobb.

Akinek Gondviselője van, annak nem lehet gondja. Annak viszont, hogy ne legyen gondom, van egy feltétele: az, hogy én gondviselője legyek a bennem élő Istennek.

Ha a bennem lévő szeretetnek gondviselője vagyok, akkor a bennem élő szeretet, aki az Isten, tud a Gondviselőm lenni. Tehát mindegyikünkben olyan az Isten élete, amilyenek engedjük. Az Isten sorsa a ti életetekben olyan, amilyenek ti alakítjátok. Ez egészen biztos.

Az ég madarai, a mezők liliomai a természetük szerint teszik azt, amit tesznek, és ezért mindenük megvan. Jézus rájuk mutatva azt mondja nekünk: – Gyerekek, a természetek szerint cselekedjétek, mert az ember természetének a lényegéhez tartozik, hogy benső békéje van! Az én természetem lényegéhez tartozik az, hogy szeretetre vagyok teremtve. Ha ezt teszem, akkor az Isten feltétlenül Gondviselőm.

Ami nem szeretet bennem, az nem én vagyok. A szeretet önátadás: tehát én csak azt mondhatom, hogy szeretlek téged, de azt nem mondhatom, hogy te szeretsz engem.

A szeretet ellentéte a félelem.

„Aki nem gyűlöli apját, anyját, sőt saját lelkét is, nem lehet a tanítványom.” Ez a gondolkodás-átalakítás. Annyira beleitatódott a köztudatba, hogy a szeretetnek az ellentéte a gyűlölet. Ez nem igaz! A szeretetnek az ellentéte a félelem. Tud-e egy gyékényen árujni a szeretet és a gyűlölet? A szeretet a rosszal szemben egy taszítást él meg a rossz irányában, és Jézus ezt nevezi gyűlöletnek. Ha valaki ezzel a rosszal úgy meg van kötözve, hogy nem hajlandó elszakadni tőle, akkor ő is tárgya ennek a gyűlöletnek. Tehát aki azonosul a rosszal úgy, hogy nem

hajlandó attól elszakadni, akkor attól elhatárolódik a szeretet. Nem azt jelenti, hogy elítéli. Gyűlöli. Nem kellesz. Nem tudja a szívére ölelni. Tehát a szeretet és a gyűlölet nem tud egy gyékényen ámulni. A szeretet és a félelem sem. Ahol van bennem félelem, ott még nem teljes bennem a szeretet, mert a szeretet az odaadottság, a félelem pedig: valamit vissza akarok tartani, azt még nem akarom odaadni, arról még nem akarok lemondani.

Azok félnek odaadni magukat az Istennek, akiknek torz Isten-képük van.

Kérdező: A János 6;27-29-et nem értem: „Ne(hogy) az elvesző eledelért fáradozzatok (munkálkodjatok), hanem a maradandó eledelért (táplálékért) a világekorszakra szóló életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten, így szóltak tehát hozzá: mit tegyünk, hogy az Isten(nek tetsző) dolgait műveljük? Válaszul Jézus (ezt) mondta nekik: ez az Isten dolga (munkája), hogy higgyetek abban, akit Ő küldött, ”

Feri bácsi: Ez azt jelenti, hogy meg tudom akadályozni magamban az Isten akaratát, azt, hogy higgyek Benne. Az Isten ügye az, hogy Érte éljek. De azt ránk bízta, hogy ezt megakadályozzuk vagy nem. Engedem-e Jézust magamban élni vagy nem. Valójában Nála nélkül semmit nem tudunk tenni.

Az, hogy: „Senki nem jöhet Hozzám, hacsak az Atya nem vonzza” – ez egészen más. Itt arról van szó, hogy a születésünk előtt igen-t mondtunk az Atyának, és Ő átad bennünket a Fiúnak. Az Isten oldaláról a vonzás egy passzív magatartás, ami a számomra akkor válik valósággá, ha ezt megélem. Engem akkor vonz az Atya, ha Rá hangolom magam. Meg kell érezni valahogy ennek az ízét. A világ annyi „nyalókát” nyújt az embernek – hogy az ízeket összekeverjük –, hogy azt az igazi ízt, ami az Istennel való kapcsolatunk (az Ő igája), azt meg ne érezzük. Ezért más ízekkel akar elbódítani bennünket a világ szelleme.

Figyeld meg, amikor valamilyen eseménnyel kapcsolatban úgy gondolod, hogy ez boldoggá fog tenni! Csalódni fogsz! Ez üzembiztos! Senki ember fiával nem lehetsz boldog, mert az Istenre vagy teremtve! Akivel találkozni fogsz, annak az árnyéka is rád vetődik, ezért ő nem fog boldogítani, mint ahogy te sem fogod őt boldogítani. Egyszerűen nem vagyunk képesek erre! Nem tudjuk megtenni! Sokkal nagyobb az ember benső igénye az örömré, békére, hazataláltságra, mintsem egy másik földi teremtmény ezt meg tudná valósítani. Nem!

Ennek ellenére, ha az ember csalódik, akkor sajnos nem az Istenbe kapaszkodik, hanem egy másik olyan valamibe vagy valakibe, akiben aztán megint csalódik. Tehát úgy vagyunk, mint a részeg, aki a hazafelé vezető úton minden kerítéslécbe belekapaszkodik.

Ha valakinek egy másik ember az istene, abban szükségszerűen csalódni fog.

Az igaz, hogy már a Földön boldognak kell lennünk ahhoz, hogy odaát is boldogok legyünk, csak ezzel kapcsolatban összekuszáltság van a lelkünkben. Nem az a boldog, aki jól érzi magát!

Azt viszont tudomásul kell vennünk, hogy mi, akik Jézust tanuljuk, mindig kisebbség maradunk. Tehát mi számbelileg mindig kevesen leszünk, mert az emberi psziché olyan, hogy szeret a tömeghez csatlakozni, mert akkor nagyobb biztonságban éli meg magát.

Mi kicsinyek vagyunk, de nyitottak. Ha valaki olyat mond, ami jobb annál, mint amit képviselek, akkor elfogadom, de ez csak Jézus alapján lehetséges, nem az egyház és nem az ószövetségi Szentírás alapján. Ha egyedül maradok, az sem baj. Az igazságot soha nem az jelzi, hogy hányan képviselik. Én mindig tanulni akarok mindenkitől, de csak olyat fogadhatok el, amit Jézussal alá lehet támasztani. A józan eszem és Jézus tanítása soha nem kerülhet ellentétbe.

Jézus és az egyházak tanítása között a legnagyobb ellentmondás az engedelmesség kérdésében van.

Jézus soha nem mondta, hogy engedelmeskedjetek. Háromszor ugyan kimondta, de az ember alatti világra vonatkozóan: a fügefánál, meg hogy még az ördögök is engedelmeskednek...

De azt, hogy ti egymásnak engedelmeskedjetek...! Ilyet Jézus nem mondott.

Attól, hogy hallgatók valakire, még megmarad a szabadságom.

Minden belülről indul el, nem kívülről! A felkérésem nélkül nekem ne mondja meg senki, hogy én mit csináljak.

Az Isten ereje csak a szabadság légkörében tud működni. Nem az az érdekes, hogy hányan vagyunk, az a fontos, hogy kié vagyunk. Én odaadtam az életemet Jézusnak, aztán a többi a Jóisten kezében van.

Bármilyen felekezethez tartozol, a döntő az, hogy Jézushoz tartozz. Minden felekezetben van olyan tanítás, ami szinkronban van Jézussal. De minden felekezetben van olyan nézet, amelyik a hatalmi struktúrát akarja biztosítani, és ha te Jézust kisarkítva képviseled, akkor előfordulhat az, hogy a hatalmi struktúra gyengülni érzi magát, és ezért téged támadni fog. De ezt is vállalni kell Jézusért! Ez tehát a két szélsőséges magatartás.

Van egy közbülső magatartás, mert mi tükör által homályban látunk. A különböző felekezetek különböző nézeteket képviselhetnek. Ilyenek a szentségek: a keresztség, az Oltáriszentség stb. Itt bizony tükör által homályban látunk. Ezért mindenkinek tiszteletben kell tartani a másik nézetét. Te így gondold, ő meg úgy. Emiatt nem szabad szembekerülnünk egymással.

Amiben egynek kell lennünk, az az ÚT. Ott nincs tükör által való homályban látás. Ebben nincs pardon. Amikor nem vállalják ezt az utat, akkor nem Jézusra hivatkoznak, hanem a Szentírás egyéb részeire, pl. Pálra.

Jézus egyértelműen mondta, hogy: „*Szeressétek inkább ellenségeiteket*”. Ebben nincs mellébeszélés. Itt Jézus nem azt mondja, amit Pál, Izajás vagy Jeremiás. A dogmák világában tehát megérti az ember a másik másságát, de az útvonalon nem. Te csinálhatsz, amit akarsz, de Jézus ezt tanítja. De ha tanítani akarunk másokat közösségben, akkor abban is egyé kell válnunk, amit a tükör által homályban látásban képviselünk. Tehát abba nem lehet belemenni, hogy ma egy közösségnek pl. a Feri bácsi beszél a szentmiséről, holnap egy református lelkész az utolsó vacsoráról. Ebbe nem lehet belemenni. Te a te társaságodnak mondd azt, amit akarsz, én pedig az én társaságomnak azt, amit én látok jónak. Az én társaságom elmehet hozzád, de azt, amit a keresztségről, Oltáriszentségről képviselek, azt a Katolikus Egyház tanítása szerint tudom csak képviselni.

A jánosi vízbemerítés és az a keresztség, amit mi élünk meg, két különböző dolog. Semmi köze az egyiknek a másikhoz. Bemerítő János bemerítése egy bűnbánati bemerítés volt. Akit megkeresztelnek, az hivatalosan betagozódik az egyház által Jézus Titokzatos Testébe.

Amit Jézus tanított, azt kell tanítsuk. Nekünk az elveket kell nagyon tisztán látnunk.

Az ember eredeti természete és Jézus nem kerülhet ellentétbe.

Embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig még csak az Istennek sikerült. Tehát Jézusban tényleg egy tökéletes ember jelent meg.

Amíg valamit nem tudok értelmileg helyre tenni, addig ne cselekedjek!

Bizonytalan lelkiismerettel nem szabad cselekedni!

1999. 02. 18.

Kérdező: Feri bácsi! Mi a különbség az optimizmus és a pozitív gondolkodás között?

Feri bácsi: Testvérek! Én kértem a Hangot, hogy az optimizmusról és a pozitív gondolkodásról mondjon egy pár szót! Figyeljete!

Az optimista az, aki a jövőbe úgy veti a reményét, hogy majd az elkövetkezendő események neki kedvezőek lesznek. Ilyenek lehetnek a terroristák is, meg más szellemi irányzathoz tartozók is.

A pozitív gondolkodó az, aki a jelenben találja meg azt, ami a szívét-lelkét békével, a hazataláltság örömeivel tudja eltölteni.

Ezért pozitív gondolkodó csak Jézusban hívő ember lehet.

Akkor vagy Jézusban hívő ember, ha pozitív gondolkodó vagy, és akkor vagy pozitív gondolkodó, ha arra jössz rá, arra látsz rá, hogy mindaz, ami veled történik, az jó neked, mert tudod, hogy veled csak jó történhet. Jézus azt mondja, hogy a pozitív gondolkodás annyit jelent, hogy nem a jövőben, hanem itt és most vagyok boldog.

Jézus olyanokra mondja, hogy boldogok, akik a világ gondolkodása szerint boldogtalanok: akik sírnak, akiket bánthanak, akiket üldöznek. Nekünk olyan értelemben kell pozitívan gondolkodni, hogy a bennem boldogítóan élő Istent a hittemmel befogadom, és Jézus szavai alapján hiszem azt, hogy ezáltal a mennyország van bennem.

Jézus azt mondja: „*Elérkezett hozzátok az Isten országa, alakítsátok át a gondolkodástokat, és higgyetek az örömhírben!*” (Mk 1;15)

Ez volt Jézus első mondata, amit a nyilvánosság előtt mondott! Nekünk erre kell helyeznünk a hangsúlyt. Azt kell megvalósítanunk, hogy az emberek, az a világ, amelyben élünk, vegye észre, hogy boldog emberek vagyunk. Csak így tudunk kovásszá válni a tésztában!

Minden, ami mulandó, az csak menekülésre állítja be az embert. Arra, hogy pillanatnyilag jól érezzem magam! Jézus sehol nem mondja azt, hogy: boldogok, akik jól érzik magukat. Nagyon mély igazság az, hogy ez mindenkiben benne van, erre mindenki ráláthat, de a probléma az, hogy én hogyan lássak rá erre. Jézus erre azt mondja, hogy: a Velem való élő kapcsolat a megoldás.

Mi az, hogy élő kapcsolat? Uram! Veled indulok, és Érted élek! – Ez a reggeli ima.

Este pedig? Hogy alakult a mai napom Veled és Érted? Ha holnap is kapok egy napot, újra elindulok! Nem kell itt semmi rendkívüliség, csak annak a belső bizonyossága, hogy nemcsak a cél világos előttem – reményből élünk –, hanem már a jelenben is megtaláltam az életem értelmét. Annyira megtaláltam, hogy ezt már senki sem veheti el tőlem. Ha az egész világ összefog ellenem, akkor is megtaláltam az életem értelmét.

Úgy gondolom, hogy az emberi természetünk folytán a különböző felekezetek annak a nagy veszélynek vannak kitéve, hogy mindegyikbe beépül a hatalom. Mindenütt feltétel az engedelmeskedtetés, pedig Jézus sehol sem mondja, hogy engedelmesek legyetek. Ezt a szót csak az ember alatti világra alkalmazta. De azt, hogy az ember az embernek engedelmeskedjen, soha nem mondta. Azt se, hogy az ember az Istennek engedelmeskedjen. Azt se mondta, hogy 'Én engedelmeskedem az Atyának'. Jézus azt mondta: 'Én hallgatok az Atyára. Hallgassatok Rám, hallgassatok egymásra! Minden megoldásnak bennetek kell elindulnia, és nem rajtatok kívül.' Csak az az igazi megoldás, ami belülről indul el.

Testvérek! Tegyük félre azt az álalázatot, hogy: én nem vagyok erre méltó. Ki vagyok én, hogy a Jóisten szóljon hozzám?

Ilyen nincs! Egyetlenje vagy a Jóistennek! Beléd van szerelmesedve, és ez nagyon nagy dolog! Nemcsak Jézusra mondta a Mennyei Atya, hogy „*ez az én szerelmes fiam!*” Ezt mindegyikünkre mondja!

'Akármilyen csinálsz, Én élek-halok értetek! És minél előbb rájöttök erre, annál hamarabb leszünk jóban. Én hiába ölellek titeket. Ha ti nem öleltek vissza Engem, akkor az nem ölelés!' – mondja Jézus.

A mi életünk megoldása nem a gazdagság és az egészség biztosításában, hanem az Istenben való hitben van. Higgyétek el, nekem is mindig megvan az, amire szükségem van! Több meg minek? Azt se tudom, holnap élek-e, és úgyse vihetek magammal semmit!

A jelen a megoldás! Az a megoldás, hogy ma tegyem meg azt, amit a bennem élő boldogító Isten kíván tőlem. És ez lehet, hogy csak az, hogy sétáljak egyet, és akkor azt csinálom. Soha sem valami fakírságot kér tőlünk az Úr!

Ez nem önzés! Ez az önszeretet! Ez a csúcsérték, a minden! Erre mondja Jézus, ha ezt elveszted, hiába nyered meg az egész világot! Mert, mit adhat az ember cserébe a lelkéért?

De ezt a gondolkodás-átalakítást az Isten nem tudja megtenni helyettem! Ez az én feladatomban! Vállaljuk ezt! Ennek az évezrednek az utolsó évében én nagyon kívánom, hogy mindannyian akarjuk Jézust egyre jobban megismerni! Ami az eszemet nem nyugtatja meg, az nyugtalanná tesz, tehát nézzünk utána annak, amit nem értünk.

Ha egyszer Jézus azt mondta: „*nektek adatott tudni az Isten Országának titkait*”, akkor szaván fogom, és utána nézek, hogy hogyan van ez.

Kérdő: Három hete halt meg az anyám, intézem a dolgokat, és nem sírok. Normális ez?

Feri bácsi: Hála Isten! Anyád most közelebb van hozzád, mint volt testben. Nekünk nem szabad a halált tragédiának venni, annak ellenére, hogy ez annyira belénk sulykolódott az idők folyamán. Hallottam szektákról, akik a temetésen tudnak allelujázni, tudnak örülni! Mindannyiunknak azt kellene megélni, hogy nincs halál!

Azt mondta Jézus Krisztus: „*aki bennem hisz, halált nem lát sohasem*”. Amikor egy hozzátartozónk meghal, akkor derül ki, hogy mennyire voltunk vele megkötözve. Vannak anyák, akik belebetegsznek, ha a fiuk meghal, holott a Jézussal élő kapcsolatban élő anyának tudnia kellene, hogy a gyereke nem is az ő gyereke. Mivel a gyerek választotta az anyját, ezért a gyerek mondhatja, hogy 'te vagy az anyám', de az anya nem mondhatja, hogy 'a gyereke vagyok'!

A gyerek választotta az anyját, hogy amíg nevelődik, addig abból a családból éljen.

Miután egy gyerekkel sokat kell foglalkozni, az anya ösztönében hozza a szeretetet, a gondoskodást, de amikor ez megkötözöttséggé válik, és a gyerek az istene lesz – tehát az anya érte él, és nem Jézusért –, akkor akármi történik a gyerekkel, az anya kétségbe esik. Ha egy édesanya arra gondolna, hogyha a gyerek Isten-szerető, akkor minden a javára válik, ha meg nem, akkor az

Atyaúristen se tud vele mit kezdeni – jobban fel tudná dolgozni a gyermeke elvesztését.

Az nem baj, ha egy anya mindent megtesz a „gyerekéért”, csak amit tesz, azt önmagáért tegye, mert ha nem így teszi, mulasztással vétkezik.

Ennek a gondolkodásnak a következtében az anyák tele vannak csalódással: ’hát ezt érdemlem? Nem erre neveltem!’

Rá kell magunkat nevelni arra, hogy amit teszek, azt magamért teszem. Ez nem önzés, ez az önszeretet. Akkor teszem a másiknak is a legjobbat, ha nem vagyok vele megkötözve, mert akkor nem leszek vele bűnrészes. Akkor könnyebben tudok neki nemet mondani arra, amire nemet kell mondani. Ez nagyon komoly „házi feladata” mindannyiunknak!

1999. 03. 11.

Feri bácsi: Testvérek! Állandóan hat ránk az a gondolat, hogy az eszmét a gyakorlathoz igazítsuk! Pl.: Ez egy szép eszme, de nem lehet megcsinálni, mert látom, hogy mindenki másképp csinálja. Ennek alapján nekünk el kell döntenünk, hogy másokat követünk, vagy azt mondjuk: toll a fülükbe azoknak, akik másképp gondolkodnak, én igenis hiszek abban, hogy az eszméhez kell igazítani a gyakorlatot. Hogy ez most mennyire sikerül vagy mennyire nem, ez egy más téma. De hogy ahhoz kell igazítanom a gyakorlatot, az tuti biztos!

Egy hajós nem hülyéskedhet, hogy ott van az Északi-sark, és oda kellene igazítani a hajómat. De hátha mégsem kell, mert majd igazodjon az Északi-sark az én műszeremhez, hogy odaérjek, ahova jónak látom. Nem megy! Ahogy a fizikális világban, ha az ember tájékozódni akar, akkor fix pontokat kell beállítani, ugyanígy az erkölcsi világban is! Így van! Ha nincsenek fix pontok, amelyekhez igazíthatjuk a látásunkat, akkor becsukhatjuk a boltot. Akkor elszórakozhatunk azzal, hogy éldegélünk reggeltől estig.

Úgy néz ki, mintha igaz lenne az, hogy pár évvel ezelőtt elkezdődtek volna az apokaliptikus idők. Az elmúlt három évre mondják azt, hogy ez elindult. Itt van a Biblia kódja című könyv, amiből csuda dolgokat lehet megtudni. A világ legnagyobb matematikus tudósai mondják, hogy elérkeztünk arra a pontra, ahol már nem vitás az, hogy létezik egy hallatlan nagy szellemi kapacitás, aki évezredekkel ezelőtt belekódolta a Bibliába az emberiség történetét. Aki tudja a kódot, az ki tudja olvasni a számítógép segítségével a jövőre vonatkozó eseményeket. Ezek – a megtörtént események ismeretében – a jövőben várhatóan megtörténnek, de ki is lehet kerülni azokat. Itt valami nagyon nagy ügyről van szó, amikor az ember az Istennel kapcsolatos dolgait kezdi rendezni. A Biblia kódja szerint a 21. század első évtizedeiben valami olyan rendkívüli dolog történhet, mint egy atom-katasztrófa vagy egy meteor-beecsapódás...

A mi életünkre visszatérően, valamiképpen egyszer szóba kell állnunk azzal, hogy meg kell tanulnunk Jézustól azt a látásmódot, hogy ebben a szédült világban, amelyben élünk, valahogy a hitünk megingathatatlan maradjon.

Én csak azt tudom mondani, hogy a bölcsességért minden nap kell imádkoznunk, és valamiképpen arra kell törekednünk, hogy ott, ahol élünk, a magatartásunkon keresztül kínáljuk fel – amennyire lehet – azt a jézusi tanítást, amelyben a nem-ártás, a megbocsátás és a segítség, tehát a másakra figyelés a lényeg.

Testvérek! Ha ebbe bele kell halnunk, az nem baj, mert valamibe egyszer bele kell halnunk. Elfogadjuk azt, amit meg kell élnünk, mert így van béke bennünk. Ilyenkor érzem azt, hogy Jézusra tettem az életemet.

Én veszélyesnek tartom azokat az irányokat – lehet az akármilyen okos meg odaadott –, ahol Jézusnak az istenségét megkérdőjelezzik. Bennünket nem téveszthet meg az, hogy számunkra Jézus embersége a lényeg. Ha Jézus nem lett volna igazán ember, akkor mondhatnám, hogy: Könnyű volt Neked, te nem csak ember voltál, hanem Isten is! De Ő az istenségét pont arra használta föl, hogy igazi ember legyen. Amikor viszont kapcsolatba kerül velem, akkor az istenségét használja, mert így tud belém költözni! Ha nem volna Isten is, akkor nem tudna bennem élni! Akkor csak emlékkép módjára élne bennem. Akkor nem élhetnék meg azt, hogy bennünket Jézus hoz itt össze! Amikor átmegyünk a másik világba, akkor Őbenne gazdagodunk! Jézusnak pontosan az istensége az, ami miatt én Benne nem csalódhatok! Amit Jézus, mint ember, mondott és tett, az mondható, sőt mondandó, tehető és teendő, mert Jézus az istenségét arra soha nem használta fel, hogy könnyítsen az emberségén.

Ennek alapján nem az az Isten-szeretés, nem az a vallásosság, és nem az az ember-szeretés, amikor én ellágyulok. Hanem az, amikor nagyon is józanul, higgadtan az érzelmeimnek lehetőséget adok, hogy fölerősítsék az akaratomat, de nem adok lehetőséget arra, hogy főszerepet kapjanak.

Nekünk valahogy állapotszerűvé kell magunkban tenni azt, hogy a földi élet egy mulandó, rövid kis villanás. Erre kár építeni, és ha te nem erre építesz, akkor tulajdonképpen megnyered a Földet! Akkor itt a Földön is meg fogod tapasztalni azt, hogy gondviselőd az Isten.

Életbevágóan fontosnak érzem megjegyezni azt, hogy – mivel az Isten szükség szerű közösség – az emberek természetéhez tartozik az, hogy közösséghez kell tartozniuk. Ezen a téren a krampusz oly módon vezet félre, hogy azt a két közösséget próbáld megélni, aminek nincs sok köze Jézushoz. Vagyis: az érdekközösséget meg a cimboraságot, és ne a harmadikat, a szeretetközösséget. Bármit, csak azt ne! Az érdekközösség az anyagi szinthez kapcsolódik. Amíg úgy látom jónak, hogy megéri, addig vagyok érdekközösségben valakivel. A cimboraság ugyanez, csak erkölcsi szinten. Ez is egy érdekközösség tulajdonképpen.

A házasságban, mint a legáltalánosabb szeretetközösségben kellene elsősorban megtalálnia mindenkinek önmagát, amelynek elsősorban szeretetközösségnek kellene lenni! Nyilvánvaló, hogy a krampusz mindent elkövet, hogy ezt megtorpedózza, ahogy csak bírja, hogy csak ez ne működjön. Bizony eléggé jó harcosnak bizonyul az ördög, mert a vérkötélék meg a házastársi kötelék az egyik legkegyetlenebb kötelék, ami egy állandó szabadságharcból áll. Ahol két ember él – lehet házastárs vagy szülő-gyerek – ott mindvégig egy szabadságharc van, hogy a másik megtapasztalja azt, hogy az én szabadság-köröm meddig terjed. Ezért olyan nagyon nehéz ezt a bizonyos szeretetközösséget megélni, ha nem állok szóba azzal az elvvel, hogy a szeretet a Földön elsősorban nem élvezet, hanem áldozat!

A Földön a szeretet elsősorban áldozat. És minél nagyobb a szeretet, annál nagyobb az áldozat!

Gondoljatok csak Jézusra meg Máriára! A két legnagyobb áldozat-vállalóra! Ezt szerintem csak akkor lehet az embernek valamiképpen vállalni, ha tudja, hogy nem a mulandóságé, az anyagvilágé az utolsó szó! Tehát nem minden szenvedést kell egyszerre megélni. A mai nap csak annyit kell elhordanom a szenvedésemből, amennyit bírok. Amit nem bírok, azt nem kell bevállalnom. Nem szabad elengednem a fantáziám, hanem világosan kell látnom, hogy Isten a kegyelmét nem a vágyaimhoz, hanem a feladataimhoz méri. Ezért látnom kell, hogy mi a feladatom, mi a dolgom.

Kérdező: Azért jöttünk le a Földre, hogy ne ennek a világnak a dolgaival foglalkozzunk, hanem a fenti világgal. De mégis csak itt élünk. Hol van az a határ, hogy mennyit foglalkozzam a külvilággal, és mennyit ne?

Feri bácsi: Mindig a szívem békéje a döntő. Ha egészen az alapokig megyek vissza, akkor azt kell mondanom, hogy törekednem kell arra a lelki alapállásra, amelyikben a hálaadás a főszereplő.

Tudniillik nem az Istennek van szüksége, hogy én hálálkodjak, hanem nekem, mert ezáltal a benső szemeim tisztulnak. Minél többször adsz hálát, annál jobban látod, hogy mennyire szeret téged az Isten. Tehát ez a feltétele annak, hogy meglássuk, hogy mennyire szeret minket az Isten! Amikor kezdek hálát adni, akkor ezáltal kezdek bensőleg rálátni arra, hogy mennyire szeret engem az Isten. Ennek következménye a kifelé való cselekvésem! Tehát belülről indul el az ember: 'Uram, én meg akarom mutatni Neked, hogy szeretlek Téged.' Nekem azt kell csinálni, amit a józan eszem világosan lát. Ha rálátok arra, hogy mennyire szeret engem az Isten, akkor látom azt, hogy ami a feladatom, azt kell csinálnom. Ilyenkor a célom az, hogy azoknak, akikkel együtt vagyok – a munkahelyen vagy akár otthon –, valamiképpen egy lehetőséget adjak arra, hogy elfogadják tőlem azt, hogy szeretni jó. Előfordul, hogy esetleg évek telnek el, mire az ember viselkedésére fölfigyelnek.

Nekünk az él a lelkünkben, mint ami Ádám és Éva lelkében, amikor olyanok akartak lenni, mint az Isten. Ez nem lett volna baj. Csak ők azt szerették volna, hogy egy alma megevése alatt legyenek olyanok. Szóval bennünk van az, hogy minél hamarabb érzem azt el, amit most jónak látok. Pedig a szeretet egy bizonyos értelemben türelem és várakozni tudás is.

Arra hadd hívjam föl a figyelmeteket, hogy amit szellemileg befogadtunk, és a magunkénak érezzük, azt merjük vállalni! Ne a Feri bácsira hivatkozz, ha a Feri bácsitól valami okosat hallasz, mert ha befogadtad, akkor az már a tiéd! A szellemi kincsek olyan kincsek, hogy amit befogadtál belőle, az már a tiéd. De közben én nem lettem ettől szegényebb. Itt nem arról van szó, hogy más tollával ékesítem magam! Bizonyos értelemben mindegyikünk ezt teszi. De bizonyos értelemben meg nem, mert ami az enyém, az be lett dolgozva a szívembe és a gondolataimba. Ekkor fogod megélni azt, hogy felelősséget kell vállalnod a szavaidért! Ezáltal fogod megélni azt, hogy nyitottnak kell lenned a jobb felé! A nyitottság az alázatnak a lényegéhez tartozik, mert a tanulékonyságunk ezáltal valósul meg. Tehát a kifelé irányuló cselekedetnek az az alapja, hogy visszhangja vagyok a Jóistennek itt a Földön. Ezáltal az, aki velem találkozik, az valamiképpen az Isten visszhangjával kell hogy találkozzék. A jó szándékú emberek ezt a hangot meghallják. Akik nem hallják meg, azok általában a hatalommal, a mulandósággal meg evilági dolgokkal vannak elfoglalva. De hát azokat nehéz is jó szándékúaknak mondani.

Kérdező: Arról az evangéliumi részről szeretnék hallani, amikor a gonosz lélek kimegy az emberből, de nem talál nyugalmat, és visszamegy ugyanahhoz a lélekhez. Látja, hogy ki van söpörve, fel van díszítve, és akkor hoz magánál hét gonoszabbat, és elfoglalják azt a lelket.

Feri bácsi: Itt két dolog között kell különbséget tennünk! Az egyik, ami nagyon mellbe tudja vágja az embert, az az, hogy az elfogultság mennyire messze viszi az embert. Az, hogy aki elfogult, mire képes. A Földre szállt Istent nem hogy rossznak látták, hanem a végén már nem tudtak jót föltételezni Róla! Jézus bármi jót tett, azt mondták, hogy az ördögök fejedelmével van haverságban, azért tudja azt tenni. Tehát ne legyünk elfogultak, testvérek! Az elfogultságból való általánosítás akár egyénre, akár egy társadalomra, egy népre vagy fajra vonatkozik, káros. Tehát ne legyünk elfogultak! Ez az egyik!

Most nézzük a másikat, a te kérdésedet! Valójában azt kellene vállalnunk, hogy a gondolkodás-átalakításunk állapotzerű legyen. Nem elég az, hogy elmondom valakinek a hibáimat meg a rossz tulajdonságaimat, és utána elkönyvelem azt, hogy: 'Én téged föloldozlak az Atya, Fiú, Szentlélek nevében'. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy te megszabadultál a náthától. Hajadonfőtt mentél ki a hidegbe, megfáztál, és most meggyógyultál. De ha nem vigyázol,

megint megmosod a fejed, és kimégy a hidegbe, akkor bizony még rosszabbul jársz. Tehát ez annyit jelent, hogyha meggyógyultam egy betegségemből, akkor már nem az a feladatom csupán, hogy örüljek annak, hogy meggyógyultam, hanem szívemmel-lelkemmel törekednem kell arra, hogy egészséges is maradjak.

Az emberben való vákuum mást is oda vonz! Tehát ha a krampusz kiment, mert tele voltam mindenféle megkötözöttséggel, amiről tudom, hogy csak a Földhöz ragaszt, akkor önmagában nem elég az, hogyha elvágom azokat. Nekem ezután is kell valakibe kapaszkodnom. Ez ahhoz hasonló, ahogy a sötétet nem lehet kivinni egy házból, oda be kell engedni a fényt. De nem úgy, hogy beengedem a fényt, aztán leengedem hamar a rolót, nehogy a fény kimenjen.

Ha az ember megszabadult attól, ami nyomta a lelkét, ott nem szabad megállni. Itt egyszerűen erről van szó. Mert ha itt megállsz, akkor bizony rosszabb lesz a sorod. Testvérek! Nekünk fejlődünk kell lelkileg! A fejlődés pedig az, hogy nyitott vagyok mindig a jobb felé!

Kérdező: Az Isten-élményekről. Mi sorolható ide?

Feri bácsi: Itt is elvileg kell tisztán látnunk a dolgokat. Mi az Istent gyakorlatilag csak embereken keresztül tudjuk szeretni. Az Isten bennünket kétféleképpen tud elérni a szeretetével: közvetlenül és közvetve. Közvetlenül, amikor egy harmóniát élsz meg, hogy jaj, de jó, most nagyon otthon vagyok. Most nagyon szeretem a Jóistent! Persze ez nem igaz, mert ilyenkor Ő szeret téged! Amikor tehát bensőleg nagyon harmóniában élsz, hogy: ez a mai nap olyan jó volt, úgy ki tudtam mutatni, hogy szeretem a Jóistent, akkor ez így nem is igaz. Az Isten éreztette veled, hogy szeret téged. Közvetve pedig akkor, amikor embereken keresztül azt veszed észre, hogy most ez is sikerült, az is megoldódott, hogy pont azt kaptam, amire szükségem volt.

Az is rendkívül érdekes, hogy az angyalok is fejlődő lények, akik a szeretet által fejlődnek. Tehát abban a másik dimenzióban az Isten szeretetét bontakoztatják ki, és ez a végtelenségig tart. Amikor azt éled meg, hogy az Isten közvetlenül szeret, akkor ebbe az angyalok nagyon besegítenek, mert ők ezáltal gazdagodnak! De az angyalok benső gazdagodása akkor teljes, ha reggel kéred őket. Mert ha kéred, akkor aztán tényleg segítenek, és fejlődnek a szeretetben. Ez az ő részükről önszeretet, és nem önzés. Valójában ők sem tudnak másképpen gazdagodni a szeretetben, mint mi. Mi is csak akkor tudunk igazán kibontakozni a szeretetben, ha önzetlenek vagyunk, ha önmagunkat helyesen szeretjük. Ezzel így vannak ők is, ezért az a jó nekünk, ha velük nagyon komoly kapcsolatot építünk! Az angyalok nagyon örülnek annak, ha az Isten ilyen értelemben fölhasználja őket, mert ezáltal lesznek ők az Isten munkatársai.

A prófétálásnak háromféle iránya van: a jövőbe látás, a lélekbe látás és a tanítás. Nyilván mindegyikünknek arra kell törekednünk, hogy a tanításban lássunk világosan, hogy a fölmerülő problémákra értelmet megnyugtató válaszokat tudjunk adni másoknak és magunknak.

Mindannyian tudjuk, hogy mi a különbség az absztrakt és a figuratív festészet között. A figuratív festészet egy figurát, egy alakot ábrázol, az absztrakt pedig egy érzést, egy hangulatot, egy érzelmet próbál a vászonra vetíteni. De az egy nagyon komoly dolog ám! Csak akik nem értenek hozzá, azok mondják azt, hogy na, úgy látszik, a macska farka belekerült a különböző színekbe, amit aztán csak úgy odacsapdosott. Pedig művészi szinten ez nagyon komoly dolog. Ehhez hasonló a szó-ima és a nyelv-ima közötti különbség! A szavakban mondott ima olyan, mint a figuratív festészet. A nyelv-ima pedig olyan, mint az absztrakt festészet, mert az Isten Lelke az, Aki ennek a tartalmat adja. Ezért nem tudod megismételni. Ezért egyéni! Nincs két egyforma nyelv-ima. De mivel ez egy absztrakt dolog, ezért kell hogy legyen valaki, aki megmagyarázza. Magyarul: egy absztrakt képet meg kell tanulni nézni! Aki nem tanulja meg nézni, az nem tud vele mit kezdeni.

Amikor te nyelveken imádkozol, azt éled meg, hogy egyetlenje vagy az Istennek, és most olyan nyelven beszélsz, aminek Ő adja a tartalmát, Ő adja a hangulatát. Te csak odaadod ezt a készségedet. A többit Rá kell bíznod!

Egyszer valaki fölött imádkoztam, tehát prófétáltam valakinél, és a prófétálás tartalma a következő volt: Most én vagyok Jézus, és ezt mondom neked: 'Édes gyerekem, te most olyan vagy Előttem, mint az a gyerek, aki nagyon szereti az ékszerész-boltos bácsit, összefog egy hógolyót, és elhatározza, hogy neki adja a hólabdáját. Te bejössz a boltba, és odaadod nekem. Én tudom, hogy ez semmi más, mint piszkos víz. De mivel te ezt szeretettel adtad, én neked adom az egész ékszerész-boltomat!'

Tehát valami ilyesmi történik, amikor én valamit az Istennek adok. Ezt a kis gagyogó beszéd-készségemet odaadom, s annyira tetszik ez a Jóistennek, hogy az egész ékszerész-boltját nekem adja!

Az Isten úgy akar átjárni a Szentlelke teljességével, hogy megéljem azt, hogy az egyetlenje vagyok! Ezért ennek a teljességnek a gazdagságát, örömét, békéjét, harmóniáját mind át akarja adni.

1999. 03. 18.

Feri bácsi: Testvérek! Jézus se úgy kezdte, hogy először épületeket meg helyet biztosított magának, és utána hívta el a tanítványokat. Az szinte spontán jött. Itt a döntő szerintem az első gomb: hogy a Jóistennel legyünk összegombolva. Aztán tényleg olyanok vagyunk, mint a kiséger meg az elefánt, hogy: dübörög

alattunk a híd. És a kisegérnek igaza van, mert bizony alattuk dübörgött a híd. Ha a Jóistenhez tartozunk, tehát csináljuk azt, amit kell, akkor megoldódnak azok a problémák, amiknek meg kell oldódnia. Ami meg nem, az meg pont azáltal oldódik meg, hogy annak nem kell megoldódnia.

Testvérek! A mi életünkben tényleg az a döntő, hogy a szívünkben béke legyen, és ennek a békének a forrása mindig Jézus legyen. Az a Jézus, akit mi a lehetőségeink szerint meg akarunk ismerni. Most ha valaki megint Jézusra hivatkozik, és okosabbat mond, azt örömmel fogadjuk. Mindegy, hogy az most püspök vagy utcasöprő, ha tényleg Jézusra tud hivatkozni. Arra a Jézusra, aki az evangéliumokból valamiképpen felismerhető és azzal alátámasztható; mert a józan eszünk és az evangéliumok soha nem lehetnek ellentétben.

Ahogy a Jóisten szeretete nem csökken attól, ha valaki nem fogja az Isten szeretetének az áradását, hát ugyanúgy a mi szeretetünk se csökkenhet.

Ezáltal olyan mázsás igazságokra jövünk rá, testvérek, ami teljesen idegen az emberek között: **Csak magamért felelek!** Ezt szinte senki nem fogadja el! Hát az Atya Úristen sem felel értem? – Pedig az édes gyereke vagyok! Az Atya Úristen az összes édes gyereke közül egyért sem felel? – Hát akkor ki vagyok én, hogy én meg másért feleljek? Ez bizony furcsán hat, mert kihúzza alólam azt a talajt, amely szerint én uralkodhatnék másokon. De mivel **magamért felelek**, ezért amit teszek, azt azért kell tennem a másikért, mert magamnak fontos, hogy tegyem! Hogy a szívemben béke legyen! Amíg az van bennem, hogy jaj, csak úgy történjen minden, ahogy én akarom, addig valójában uralkodni akarok. Tehát van egy pár ilyen fölfedezésünk.

Egy lábbal csak ugrálni lehet, nem lehet járni. Ahhoz, hogy járni tudjunk, legalább két láb kell. Az egyik láb az, hogy: **Csak magamért felelek!** A másik láb az, hogy: **Az Istent szeretőknek minden a javára válik!** Ha ezzel a két lábammal járok, akkor egyszer csak azt veszem észre, hogy bennem béke van. De van egy furcsaság is, mert kezdek másképp gondolkodni, mint eddig, és mások azt fogják mondani rólam, hogy: milyen szívtelen! Hogy mennyire nem törődik a másikkal! Hogy nem él a gyerekeiért! Miféle anya ez? Milyen önző!

Mi magunk is gondoljuk át: ha tudod azt, hogy az Isten benned boldogító módon van jelen; tudod azt, hogy Isten édes gyereke vagy; tudod azt, hogy az egy képtelenség, hogy a boldog Istennek boldogtalan gyerekei legyenek stb. Most ha fogod magad, és leírod egy papírra, hogy miért nem vagy boldog, akkor arra fogsz rádöbenni, hogy a boldogságodat magadon kívül keresed. Igen, mert a gyerekem olyan; mert a munkahelyem olyan; mert a hitvestársam olyan; mert a rendszer olyan stb. Tehát magamon kívül keresem azt, amit magamban kell megtalálnom.

Ezért mondta Jézus, hogy a gondolkodásokat alakítsátok át, mert tudta azt, hogyha az Ő gondolkodásmódjába beállok, akkor ezzel a körülményeim megítélése is velejár. Minden látás kérdése! Ha nézitek azt a Jézus-képet, ami ott van kint a falon, és innen nézed, akkor szenvedő a kép, ha onnan, akkor olyan csodálatosan komolyan néz rád. Az élet is hasonló ehhez. Attól függ, hogy honnan nézed.

Biztos, hogy egyik legkomolyabb feladatunk ez a bizonyos szabadság-harc, mert hihetetlen, hogy milyen erővel és makacssággal akarjuk konzerválni azt, ami mulandó. Hogy jaj, csak mindig meglegyen az, aminek az a dolga, hogy ne maradjon meg egyszer! Pedig minden anyagi dolog ilyen! Minden kapcsolat ilyen, ami nem a Jézussal való kapcsolat eredménye.

Feri bácsi: Tudjátok-e Jézus megjelenési formáit?

1. A Szentírásban sugalmazott módon van jelen Jézus.
2. A szentségekben szentségi módon tudunk találkozni Jézussal, mert minden szentség **találkozás Jézussal egy speciális cél érdekében**.
3. Titokzatos módon van jelen Jézus az egyházban.
4. Emberi módon van jelen az Atya jobbján a föltámadt Krisztus. A halál pillanatában így találkozunk Vele.

És van egy, ami a legfontosabb a mi számunkra, a legboldogítóbb és a legörömtelibb:

5. A kegyelmi módon bennünk lévő jelenléte.

A felsorolt öt megjelenési mód az, amelyben Jézus irántunk való szeretetét mutatja ki, és van egy, amiben azt kívánja, hogy mi mutassuk ki az Iránta való szeretetünket.

6. Minden emberben benne él rászoruló módon.

Ezt nagyon a fókuszba kell állítani, mert nem az lesz tőlem megkérdezve, hogy mennyit imádkoztam, vagy mennyit jártam templomba, vagy mennyi egyházi adót fizettem, hanem az, hogy az emberben a rászorulót megláttam-e. És itt a rászorulón nem kell olyan rendkívülit gondolni. Akikkel találkozol, akivel együtt élsz, azokban kell meglátnod, hogy miben tudsz melléjük állni. Lehet, hogy semmi másban, csak abban, hogy egyszer végighallgatod. De felhívom a figyelmeteket, testvérek, hogy minden ember elsősorban Jézusra szorul rá.

Jézusnak van egy elég kemény kijelentése, hogyha Őt komolyan vesszük, akkor ellensége lesz az embernek a saját háza népe. Nem azt mondja, hogy te ellensége leszel a saját házad népének, hanem azt, hogy ő az lesz neked.

Mi soha nem lehetünk senkinek az ellensége. Vagy testvére vagyok a másinak, vagy felebarátja. Testvére akkor vagyok, hogyha a Jézust befogadás által kialakult bizalmi kapcsolat nagyon mély egymás között. Különben felebarátja vagyok.

Más ember lehet nekem testvérem a teremtettségünk által is, és lehet felebarátom, és lehet ellenségem. Amikor a másik rosszat akar nekem, akkor ellenségem. Arra nem szabad utaznunk, testvérek, hogy nekünk ne legyen ellenségünk. – Jaj, csak ne haragudjanak rám! – Nem! Ebbe nem mehetünk bele: hogy jobb a békesség, mert akkor elárulod a szíved békéjét.

Amikor olyat teszel, amiben nincs bölcsesség, abból már jó nem születhet.

Ha valaki rászoruló, és te segítesz rajta, az téged nem nyugtalaníthat. Az nem lehet szempont, hogy ki mit mond. Ha a szívem békéjét elősegíti az, hogy a másik mellé állok, akkor a másik mellé kell állni. Bárányok vagyunk, de nem vagyunk birkák. Minket lehet fölhasználni, de nem lehet kihasználni.

Csak olyankor figyelmeztessék valakit, ha úgy látom, hogyha nem figyelmeztetem, akkor bűnrészes vagyok. Olyankor figyelmeztetnem kell. De különben nem! Ne akard nevelni a másikat! Ha mégis, akkor megtapasztalhatod, hogy amikor nem kérnek tőled tanácsot, és te mégis adsz, akkor rögtön sündisznó-állásba állnak, hogy: miért neked van igazad, miért nem neki.

Az emberi kapcsolatokban a veszekedések tulajdonképpen mindig abból az alapállásból születnek, hogy: nekem van igazam.

Volt valaki, aki a Hang-nak azt írta, hogy drogozik a gyereke. Erre a Hang megkérdezte tőle: ki adja rá a pénzt? Mert a drogot nem adják ingyen. Az illetővel beszéltem is: – Hát akkor elhagy a fiam! – panaszkodta. Ja, mondom hát...

Minket nem revolverezhetnek olyasmivel, amiről meg vagyok győződve, hogy az nem jó. Csak azért, hogy ő el ne hagyjon? Ez megint olyan, hogy azt akarom konzerválni, állandósítani, amiről tudom, hogy elmúlik. A vér-kapcsolat akkor is elmúlik, ha akarom, ha nem, ha tetszik, ha nem. Azt nem lehet állandósítani.

Egyetlen kapcsolatot kell állandósítani, és ez az Istennel való kapcsolatom!

Az örökkévalóság szemüvegén keresztül nézve egészen másképp néz ki a földi élet szintje. Amíg Jézus nem jött el közénk, addig azt sem tudtuk, hogy újja kell születni ahhoz, hogy bejussunk az Isten Országába. Mi már tudjuk, hogy hogyan kell újjászületni: befogadom Jézust Uramnak, Megszabadítómnak.

Az viszont nagyon fontos, testvérek, hogy ne a tanítást próbáljam igazítani az életemhez, hanem az életemet a tanításhoz. Tehát ne a lécet akarjam lejjebb tenni azért, mert még nem tudom átugrani.

Éppen tegnap mondta itt az egyik testvérünk, hogy Jézus olyasmiket kíván az embertől, ami nem megy. Azt kéri tőlünk, hogy szeressük az ellenséget. Hát még azt se tudom szeretni, aki nem az ellenségem! - mondja.

Itt akkor miről van most szó? Tétélezzük fel, az ember azt mondaná erre, hogy hát tegyük lejjebb a mércét. „Szeressétek azokat, akik titeket szeretnek. Legalább idáig jussatok el!” De nem így van. Arról van szó, testvérek, hogy Jézus azt mondta, hogy: „*Nálam nélkül semmit sem tehettek*”. De Vele minden lehetséges! Hogyan? Itt jön be megint a gondolkodás-átalakítás. Az ember azt nem tudja szeretni, ami értelmetlen. Az ellenség-szeretet csak a felszínen értelmetlen. De ha jobban belemélyedek, akkor rájövök arra, hogy saját magának árt, aki nekem ártani akar. Ha én Isten-szerető vagyok – és mivel az Isten-szeretőknek minden a javukra válik –, akkor ő saját magával szúr ki! Végül is azért tudom őt szeretni, mert nem nekem árt, hanem önmagának. Pl: – Jaj, most fejbe lőnek! Na és akkor mi van? Megyek haza!

Az Úr Jézus nagyon pontosan fejezte ki Magát az emmauszi tanítványoknak: – Hát nem ezeket kellett elszenvednem, hogy bemehessek dicsőségembe?

Tehát azért vagyok képes szeretni az ellenségeimet, mert saját maguknak ártanak.

Ha látom, hogy valaki saját magát üti, veri, akkor azt tudom szeretni! Amennyire lehet, igyekszem megakadályozni. Szeretnék úgy közelíteni hozzá, hogy ne bántsa önmagát! Mert engem nem tud!

Testvérek! Az egy csuda-dolog, hogy az egész pokol nem tud nekünk ártani! Akárhogy összefognak. Egyszerűen azért, mert a Győztes oldalán állunk! Ezt egyértelműen így fejezte ki Jézus: *Bízzatok, Én legyőztem a világot!* Ennek alapján igaz az, hogy ellenség-szeretés csak akkor lehetséges, ha vállalom a gondolkodás-átalakítást. Ezáltal vagyok képes meglátni azt, hogy nem nekem árt az illető, ha az ellenségem, hanem csak saját magának. Persze ez egyben egy nagyon jó alap az én számomra is, hogy nehogy ellensége legyek a másoknak, mert magammal szúrok ki, hiszen én fogok nyugtalanul aludni, és nem ő. Ezt kell végre megérteni. De ha mégsem sikerül ezt a magatartást megvalósítani, az igazában nem baj, mert azon mindig lehet segíteni. A gondolkodás-átalakításnak állapotyszerűen megvan a lehetősége, mert Jézus állapotyszerűen mutatja nekünk azt, hogy milyennek kell lennünk.

Ezen a téren abból adódnak a problémák, amikor állandóan megmagyarázom a bizonyítványom. Ilyenkor már nem tud segíteni az Isten. Ez a Szentlélek elleni bűn! Amikor a lelkem mélyén pontosan tudom, mi a rossz, de mindig megmagyarázom, hogy ez miért jó. Ebbe a bűnbe általában az egyházi hatalmon levők szoktak belegyökereződni.

Így, ha nem tagadod le azt, hogy amit Jézus mondott, azt a józan ész határán belül úgy kell érteni, ahogy Ő mondta, akkor te már az újjászületettek között vagy. Akkor már nem szükséges újra leszületned. Ezzel azt is bevallottad, hogy bár Jézushoz szeretnék jutni, de hát... csak ilyen vagyok, Uram. De mégis ezek azok, akikre nézve Jézus azt mondja, hogy: „*Mindenki tehát, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom égi Atyám előtt,*” (Mt 10;32)

Ez ahhoz lesz hasonló, testvérek, hogy amikor az Isten elé kerülünk, akkor majd néz egy nagyot a Mennyei Atya: – Ezek is Hozzád tartoznak? – Igen, Atyám, feleli majd Jézus. – Jó, hát akkor mehetnek a Mennyországba.

Tehát nem a mi tökéletességünk a feltétel, hanem az, hogy nem tagadtuk le Jézust. Igenis, nekem azt kell tennem a józan ész határán belül, amit Jézus mondott. Jézus szavait nem szabad másképp érteni, mint ahogy Ő mondta.

Testvérek! Nincsen olyan felekezet, amelyik a Bibliában rangsorolna: nevezetesen az, hogy a Jézus ajkára adott szavak a legfontosabbak. Egyetlen egy sincs ilyen. Ennek az egyszerű magyarázata az, hogy akkor nem tudnák kimagyarázni a bizonyítványukat a hatalmasok.

Aki a Földre születik, az nem tudja letagadni azt, ahogy kezd gondolkodni, hogy két olyan tulajdonsága van, ami embertelen, pedig embernek született. Az egyik ilyen tulajdonsága az, hogy önző. A másik: másra akarja hárítani a felelősséget. Tehát az önzés és a felelőtlenység, a felelősség-áthárítás: ez tulajdonképpen a megfogalmazása annak, amit úgy hívunk, hogy **eredeti bűn**. Ezzel jöttünk le a Földre. Ezt a bűnt nem itt követtük el, itt csak kibontjuk magunkból. Ha nem így lenne, ha ártatlanul születnénk le, akkor minden igazi, normális, szerető embernek az volna a feladata, hogyha megszületik egy kisbaba, azt mindjárt ölje meg, mert ekkor ő még ártatlan, és máris mehet a Mennyországba. Hát egy frászt! Ez nem így van, mert akkor nem fényképezőgéppel kellene mennünk az elsőáldozókat fényképezni, hanem géppisztollyal.

Testvérek! Az első kegyelem a józan ész. Az Isten megteremt téged Önmaga boldogságára. Isten lényege: A szeretet teljessége. Ez az Isten világa. Ő erre teremtett téged. Boldogságra! Az Istennek való odaadottságra. A teremtmény számára az adás annyit jelent, hogy olyan döntéslehetőségbe kerülök, ahol az önmagam odaadottságát meg tudom tagadni. Mert ha nincs ilyen szituáció, akkor azt már nem nevezik adásnak, hanem kényszernek. Ajándékozni nem lehet, csak szabadon. Szeretni nem lehet erőszak hatására. A teremtmény szeretni csak akkor tud, ha lehetősége van nem-szeretni. Szeretni annyit jelent, hogy magamat adom. Nem-szeretni meg azt jelenti, hogy önző vagyok. Szeretni azt jelenti, hogy másért élek! Az önzőség annyit jelent, hogy más él értem, tehát másból élek, mindig másból élek.

Így is fogalmazhatom: A szeretet világában az ezotéria a normális: belülről indul el minden kifelé, aminek az eredménye az, hogy boldog vagyok és szeretek, mert ez árad belőlem.

Az exotéria a fordítottja: majd ha engem szeretnek, majd ha ők megváltoznak...

Azt nem tudom nektek elmondani, hogy hogyan valósult meg az, hogy az Isten a teremtett szellemi lényeket olyan döntést igénylő szabadság-körbe állította be, amely következményeként szeretni és nem-szeretni tudjanak. De hogy oda kellett őket állítani, ez biztos, különben nem tud szeretni senki. Nekünk volt egy lehetőségünk: vállalom, hogy úgy legyek boldog, ahogy az Isten gondolta, tehát az önzetlenség által, a szeretet által. Vagy pedig úgy, ahogy én gondolom.

Talán ismeritek azt a hasonlatot, amikor egy gyereknek azt mondja az anyukája: – Ne nyúlj a kályhához, mert megégeted a kezedet. A gyerek tudja, hogy az anyukája szereti őt. Tudja, hogy az anyukája okosabb, mint ő. Tudja, hogy az anyukája csak jót akar neki. De amikor az anyukája kimegy, rögtön odanyomja a kezét a kályhához.

Hasonlóképpen a Jóisten azt mondta: – Gyerekek, Magamra teremtettelek benneteket, boldogságra, szeretetre. De amikor hogy úgy mondjam, „kiment”, hiába tudtuk azt, hogy Ő szeret minket, hiába tudtuk azt is, hogy Neki van igaza, mégis odanyomtuk a praclinkat. Mégis arra gondoltunk, hogy hátha mégsem úgy van, hátha akkor lesz nekem jó, ha a saját fejem után megyek!

Nekünk erkölcsileg egy hosszútávú gondolkodásba kell beállítani magunkat. Mi azt sem tudjuk, hogy holnap élünk-e még. Ezért az örök élet távlatába kell beállni az embernek, mert ennek van értelme.

Amíg ez meg nem történik, addig aki megszületik, az mind a saját önzésében bontakozik ki. Ha nem így lenne, akkor az lenne, hogy mindenki ártatlanul jönne le a Földre. Ezt nem is igen fogadják el. Persze azt se lehet elfogadni a józan ész alapján, hogy attól szűnik meg valakinek a bűne, hogy leöntik a fejét Atya, Fiú, Szentlélek nevében. Ezt se lehet elfogadni. Mint ahogy azt se, hogy más bűne száll rám. Ez képtelenség! Még az a földi bíróság is egy undorító gazember társaság, amelyik engem azért ítél el, amit te csináltál. Most az, hogy minket a hittanórákon arra beszéltek rá, hogy Ádám és Éva bűne száll ránk, miközben ők már szent Ádám meg szent Éva, mert amit csináltak, már megbánták. De te – ha tetszik, ha nem –, ha nem öntik le a fejed Atya, Fiú, Szentlélek nevében, úgy mész a pokolba, mint a sicc. Nyilvánvaló, hogy a józan eszünkbe ezt nem tudjuk belesulykolni. Régebben még bele tudták, mert nem gondolkodtunk.

Testvérek! Én nem tudom, hogy ti mennyire értitek ezt meg, mert ti még fiatalok vagytok, de én még emlékszem arra, ha nekem harminc évvel ezelőtt azt a jézusi gondolatot mondta volna valaki, hogy nem jézusi magatartás elmenni

katonának, és megtanulni embert ölni, megtanulni azt, hogy meg tudjam magam védeni, hát én őt hülyének néztem volna. S hol vagyok már attól! Ma már annyira világos, hogy Jézus nem ismer olyat, hogy bármilyen ok miatt én átvághatnám a másik torkát!

Ha visszagondolunk az életünkre, akkor azt látjuk, hogy az önzés, a magunk felé fordulás hallatlan erős volt bennünk, és ahogy nőtt a szabadság-körünk, ez így növekedett tovább bennünk. Szerezni, gyarapodni ... jelenleg ez az általános tünet, és az, hogy a mulandóságot akarjuk örökkévalóságnak látni. Nincs közöttünk olyan, aki azt mondaná, hogy az volna a jó, ha elfogyna a pénzem. Pedig a pénznek az a dolga! És mégse így gondolkodunk! A józan ész meg a tapasztalat bizony azt mondja, hogy nem szentként jöttünk le a Földre.

Ha arról volna szó, hogy úgy születünk meg, hogy mi tökéletesek vagyunk – mert a Jóisten a fogantatás pillanatában patyolat-tisztának, Istent szeretőnek teremtette a lelket –, akkor meg kötelességünk lenne minden kisbabát megölni, mert akkor biztos, hogy a Mennyországba jutna. Igen, mert a Földön azt lehet látni, hogy ahogy nő a gyerek, úgy bontakozik ki benne az önzés. Tehát nagyon súlyos alapja van annak, hogy az önzés velük született tulajdonság, és a felelősség-áthárítással együtt ezt hoztuk magunkkal.

Jézus az életével és tanításával arra tanít, hogy az az igazi, ha önzetlen vagy, és vállalod a felelősséget azért, amit csinálsz. Tehát a menekülés helyett a szembesülést, a bódultság helyett a boldogságot választod!

Ez a világ menekül és bódul!

Mi a megoldás?

Jézus azt mondta, hogy **újjá kell születni!**

Én magamat újjászülni nem tudom. Az, hogy a Mennyországba akarok jutni, az biztos. Amíg viszont nem születek újjá, addig mindig vissza kell születnem a Földre.

A józan eszem nem tud belenyugodni abba, hogyha egy ateista apuka és anyuka kiskorú gyereke meghal, akkor ezt a gyermeket beleteszik egy pokoli tűzbe, és ott tartják – mert direkt nekik teremtették ezt a poklot – örökkön-örökké. Az ilyen Isten borzalmas egy lény.

Mi a Jóistennek mindannyian édes gyerekei vagyunk. Az Isten létben tart bennünket. De ha elhülyéskedtem a földi életem, és a pokolra jutok, és örökkön-örökké ott maradok, akkor nekem az ilyen Isten nem jó Isten. A teológia abban tiszta, hogy a poklot is Isten tartja létben, mert amit az Isten nem tart létben, az nincs. Tehát az Isten, akire azt mondjuk, hogy jó Isten, ez a saját gyerekeit örökkön-örökké a pokolban tartja? Ezt nem lehet elfogadni! Ez embertelen, gonosz dolog!

Kérdező: Akkor a poklot ki teremtette meg, Isten vagy mi magunk?

Feri bácsi: A pokol elsősorban állapot. De abban az állapotban sem tarthat téged örökké a végtelen szeretet. Az Isten szeretete soha nem szűnik meg irántad! Soha! Ő mindig kész ölelni téged! Azt nevezzük pokolnak, amikor nem akarsz Őt visszaölelni. Ez a pokol. És ez látás kérdése.

Egyszer egy hasonlatot mondott erről a Hang, amit nagyon jónak találok: Meghívják hármunkat egy lakodalomba. Te azt mondod: előkészítem a gyomrom, hogy majd ott jól tudjak lakni. Te pedig azt mondod: fene tudja, mi lesz, biztos ami biztos; én eszem valamit előtte, aztán majd meglátjuk. Én meg azt mondom: én bizony most annyit eszem előtte, amennyit csak lehet. Bemegyünk a lakodalmos házba. Te, aki úgy készültél rá, hogy üres a gyomrod – mivel ott van minden, ami szem-szájnak ingere –, jól teleszed magad. Ez a Mennország! A másik: hát, nekem most várnom kell, amíg újra éhes leszek. Ez pedig a tisztítóhely. Én pedig rendkívül jóllakottan beülök egy fotelba, elalszom, és rosszat álmodok. Ez a pokol!

Tehát az újjászületést kell nagyon komolyan vennie az embernek.

Az születik újjá, akit az Isten Lelke újjászüli. Ezért el kell kezdenem Jézussal foglalkozni. Mi az evangéliumok Jézusát tanulmányozzuk, és van egy olyan szédületes lehetőségünk, hogy hetenként egyszer a kérdéseinket elhozzuk ide a közösségbe, és megbeszéljük.

Testvérek! Butaság volna, ha nagyképűségnek mondanám, de az is butaság volna, ha letagadnám: úgy tudom, hogy sem Magyarországon, sem a világon nem kapott senki olyan szerepet, mint én. Engem úgy készített fel erre a szerepre az Úr, hogy rend legyen a fejemben! Ezáltal tudok értelmet megnyugtató választ adni a fölmerülő kérdésekre! Ezt nektek nagyon ki kellene használni! Ezért, ha otthon foglalkoznál Jézussal, és lenne benned annyi alázat, hogyha problémád van, idehoznád, akkor nemcsak ketten-hárman tennének föl kérdéseket, hanem állandóan probléma-erdőben járnánk, mert azért jövünk itt össze, hogy ezeket megbeszéljük! És amíg értelmileg nem kapsz választ, addig ne mondd azt, hogy rendben.

Kérdező: A világ-végével kapcsolatban mondja a Hang, hogy a világ a nők miatt pusztul el. Hogyan kell ezt érteni?

Feri bácsi: Ezen már én is gondolkodtam. Bizony, a gyerekeknek jézusiaknak kellene lenniük, hogy az anyjukat helyre tegyék. Gondoljatok csak arra, amikor még a Szűzanyát is helyre kellett tennie az Úr Jézusnak! Ezek után gondoljatok az anyai szerepre, meg a nőknek arra a csodálatos isteni feladatára. Az én gyerekkoromban, amikor negyedik elemista meg első gimnazista voltam, kezét csókolomot köszöntünk a hasonló korú lányoknak. Fölnéztünk rájuk! Az, hogy ez az eszme mára mennyire értékvesztett lett! Azt hiszem, pont az anyák azok,

akiknek nagyon nem tetszene az, hogyha a gyereküknek az kezdene a tudatában fölébredni, hogy ők nem kettőről-háromra akarnak jutni az életben. Az, hogy hátat akarnak fordítani az evilág mulandó értékeinek. Mi több, az anyjuknak is meg a családjuknak is.

A vér-kötélék bizony az egyik legkegyetlenebb kötélek. Az anyának óriási feladata van addig, amíg a gyerek belőle él. Addig neki mindent el kell követni, hogy a gyerek belőle tudjon élni. Igen ám, csak ezt a szellemi meg eszmei köldök-zsinórt az anyák nem vágják el akkor, amikor a gyerek felnő.

Kérdező: A környezetem felfigyelt arra, hogy én közösségbe járok, kérdeznek mindenfélét, de nekem nincs szókingsem, hogy válaszolni tudjak. Nem tudom megfogalmazni a gondolataimat.

Emellett miért van az, hogy az egyik embernek minden sikerül, a másiknak meg nem?

Feri bácsi: Először is, azt mondd, hogy neked nincs elég gazdag szókészleted. Az biztos, hogy a nagy egyházakban nem tanítottak meg bennünket a vallásunk kifejtéséhez. A szektákban ezt megtanulták. Ezért, ha te egy szektához tartozóval találkozol, akkor abból csak úgy folyik a mondanivaló. Minket erre nem tanítottak meg. Most kell elkezdni! Még imádkozni sem tudunk a saját szavainkkal! Ezt csak úgy lehet korrigálni, hogy elkezdünk problémákat fölvetni, és elkezdünk ezekről a témákról beszélgetni.

A másik kérdésed, hogy miért van az, hogy az egyiknek – ahogy mondd – minden sikerül, a másiknak meg nem. A válaszom ez: a döntő a boldogság!

A boldogság: a legnagyobb jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül.

A boldogság a benső béke. A boldogság a hazataláltság öröme. A boldogság egy benső harmónia. Amit a világ mond boldogságnak, az nekem nem is kell! Amíg te úgy gondolod, hogy másnak jobban megy, mint neked, annak ellenére, hogy rátaláltál Jézusra, akkor téged csak sajnálni tudlak. A szíved legnagyobb örömének kellene lennie annak, hogy rátaláltál Jézusra!

De sajnos tudom, hogy itt még nem tartunk.

Az Isten hivatalában viszont mindig rend van. Ő állapotszerűen ölel engem, és mindenkit. Csak rajtunk áll az, hogy rálátunk vagy nem látunk rá arra, hogy mi irigylésre méltók vagyunk. Igen, mi vagyunk igazán irigylésre méltók! Nem a bódulatba menők! A hazataláltak a boldogok!

Amikor azt mondd, hogy van, akinek minden sikerül, ez nem igaz! Az lehet, hogy te így látod, vagy ő látja úgy, de ez nem igaz!

Testvérek! A bódultság meg a boldogság két egymással teljesen ellentétes állapot!

1999. 03. 25.

Feri bácsi: Minden, ami történik, abban van valami, ami jó. Ugye tudjuk, hogy a rossz az mindig a jónak a hiánya. Olyan, amiben semmi jó nincs, olyan nem létezik. Az, hogy egy eseményben, személyben minden rossz legyen, olyan nem létezik. Az Isten nem tart rosszat a létben. Tehát mindenben van jó! Nekem az a feladatom, hogy rálássak arra, hogy abban, ami velem történt, akivel kapcsolatba kerültem, abban mi a jó. Ezt meg kell látnom. Mindig az a jó – ezt már megtanultuk a Hang-ból –, ami épít, buzdít, vigasztal. Tehát valahogyan ki kell tudnom szűrni, szedni ezt abból, ami velem történt. Kétségtelen, hogy ez egy szellemi munka.

Éppen ma kérdezte valaki a Hang-tól, aki elég sok kétségbeesett levelet írt már, hogy ő már mindent odaadott a Jóistennek, most akkor hogyan kell csinálni a gondolkodás-átalakítást? Erre a Hang elmagyarázta, hogy hogyan kell mindenben meglátni a jót. Tudniillik, ha nem látod meg valamiben a jót, akkor nem tudsz hálás lenni. Hálátlan leszel. Hálás ember csak az tud lenni, aki látja, hogy miért érdemes hálálkodni.

Az nagyon fontos, testvérek, hogy nem lehet a hálálkodást a látás ellen kijátszani. Tehát az nem lehetséges, hogy hálálkodok, és akkor majd meglátom, hogy ami történt, az miért jó. Bár az is igaz, ha hálálkods, akkor a benső szemeid kinyílnak, de csak akkor, ha már van valami alapja. Ez egy kicsit a hithez hasonló. Van, aki azt mondja, ha majd csodákat lát, akkor hinni fog. De ez a kocsni nem megy! A fordítottja viszont igen.

Ha valaki hinni kezd, csodákat fog látni. Tehát nem úgy van, hogyha majd megtapasztalom az Istent, akkor elhiszem, hanem fordítva: ha hiszek Benne, meg fogom tapasztalni. Ha hiszek az Isten jóságában, akkor ezt a jóságot meg fogom tapasztalni. Olyan nincs, hogy nem tapasztalom meg, ha hiszek benne. Ennek a meglátását se az Isten, se a másik ember nem tudja helyettes megcsinálni! Sajnos az egyházi hatalmasságok annyira rátelepedtek az emberre, csak hogy ne gondolkodjanak, hanem engedelmeskedjenek, mint a kaszárnnyák világában.

Kaptam egy levelezőlapot, rajta egy édes kis kép és egy nagyon találó mondás, a karácsonyra vonatkoztatva: „Csináljátok már azt, amit az Isten: legyetek emberré!” Mert ugye karácsonykor az Isten lett emberré.

Az emberré válás azt jelenti, hogy kezdjek el gondolkodni azon, hogy mi az, ami engem egyre emberibbé formál. Mert az emberré válás az folyamat. Mivel a mulandóságban minden folyamat, így tehát a fejlődés, az örök értékek kibontakoztatása is az. Nekünk tehát minden napra van olyan feladatunk, szellemi munkánk, amit helyettünk senki nem tud megtenni. De ha én ezt

elhanyagolom, akkor azt bizony elszúrta. Az a nap, amelyiken te nem nevelted meg magad, azon a napon nevetlen vagy.

Az önnevelés azt jelenti, hogy rálátok arra, hogy a kapcsolataimban – emberrel, Istennel és a mulandó élettel kapcsolatban – milyen értékeim vannak, amiket be tudok építeni magamba.

Olyan nincs, hogy te mást megnevelsz. Csak önnevelés létezik. Isten-szeretővé nem tudunk senkit tenni. Istent nem-szeretővé sem tudunk senkit tenni. Boldoggá nem tudunk senkit tenni. Boldogtalanná sem tudunk senkit tenni. Ha valaki egy másik embert boldoggá vagy boldogtalanná tudna tenni, az Isten lenne a legnagyobb gazember, hogy nem tesz mindenkit boldoggá. De ha mégis azt akarná, hogy boldoggá tegyen minket, akkor bábok lennénk, nem lennénk emberek.

Csak magam tudok rálátni magamban arra, hogy boldog vagyok, mert az Isten boldogító módon van jelen bennem. Ha én ezt nem így gondolom, akkor nem vagyok boldog. De emiatt nem hibáztathatok mást! Az életünk, testvérek, rajtunk múlik.

Soha sem muszáj azt tenni, ami engem belül nyugtalanít. Csak azt kellene tenni, ami békét ad. Kerül, amibe kerül! *Mi ez az örökkévalósághoz képest?* A Föld az egy mulandó világ! Az igazi benső megtérés kulcsa az, hogy van **egy** olyan pillanata az életünknek, ami millió százalék, hogy bejön, és ez a halál! Erre kellene mindent építenünk, mert csak ez a biztos, és ehhez kell mindent beállítani. Igen, mert akkor nem szakadok el a Földtől, hanem minden a helyére kerül a Földön.

El kell döntenem, hogy mindent aszerint akarok használni, hogy a halálom órája legyen a legboldogabb óráim! Ez akkor is bejön, ha attól állandóan menekülök, csak akkor egy döntő szempontot kapcsoltam ki az életemből.

Sokan teszik fel a kérdést, hogy: ha a másikért nem felelek, mert nem tudom őt nevelni, akkor én nem vagyok önző? Nem vagyok egoista? Nem vagyok egy olyan én-központú, akire azt mondjuk, hogy köszönjük szépen, de ebből az emberből nem kérünk?

Testvérek! Nekünk ezzel szembe kell nézni. Nekünk meg kell tudnunk magyarázni, hogy igenis, ilyen értelemben egoistáknak kell lennünk! Mert mit használ, ha az egész világot megnyered, de a lelked kárát vallja?

Én egyetlenje vagyok az Istennek, és az én boldogságom csak az én boldogságom. Mindenkinek azért kell tennie a legtöbbet, hogy boldog legyen! Nekem is és a másinak is azt kell tenni, de helyette nem tudom megtenni, mint ahogy helyettem sem tudja megtenni más! A célom az, hogy én javuljak meg. Hogy bennem növekedjen a szeretet. Hogy bennem bontakozzon ki az, hogy aki velem találkozik, az egy jósággal találkozzon. Aztán az, hogy ő mit kezd ezzel

meg mit nem, az megint az ő ügye lesz. Így tudom tiszteletben tartani a másik emberben az emberséget!

Akiben szeretet van, abból a jóság kiárad.

Akkor van bennem béke, ha azt teszem, amit a lelkiismeretemen keresztül ható Isten lát jónak. Jézus ezért mondta, hogy ellensége lesz az embernek saját háza népe. Nem fognak szeretni bennünket, testvérek, mert nem azt akarjuk nekik, amit ők látnak jónak, hanem azt, ami bennünk békét teremt. De ha ez nekik nem tetszik, nekünk akkor is azt kell akarnunk. Azt viszont tudnunk kell, hogy a benső béke nagyon együtt tud járni a lelki fájdalommal. Ezért fáj az, ha azért bánt valaki, mert én úgy szeretem őt, ahogy a bennem élő Isten kívánja. De ez az Isten fájdalma bennem! Itt tehát megint arról van szó, hogy élő kapcsolatban vagyok az Istennel, és ez a benső béke a bennem élő Isten!

Jézus is csak magáért felelt! Bizony itt került rossz vágányra az egész megváltás-elmélet, amely szerint 'most már végre Jézus elrendezte helyettünk a dolgokat!'

Semmit sem rendezett el helyettünk!

Testvérek! Azzal kapcsolatban, hogy az újjászületés a döntő, volt egy kis vitám. Azt már ezek a nagy okosok is elfogadják, hogy örök kárhozott nem lehet, mert a Jóisten nem lenne jó Isten, ha a gyerekeit örökkön örökké a kínok kínjában tartaná létben. Viszont a problémát az okozza ezeknél az okosoknál, ami szerint majd odaát oldódik meg ez a dolog, nem itt. Erre én azt tudtam érvnek elmondani, hogyha valamit a Holdon kell megcsinálni, akkor én azt nektek nem a Földön magyarázom, hogy csináljátok meg.

Azt, hogy újjá kell születni, azt Jézus a Földön tanította! Nem azt mondta, hogy ezzel ti ne törődjete, majd odaát ez el lesz rendezve, hanem azt, hogy itt kell újjá születned. Aki nem születik újjá, az nem mehet be a Mennysországba! Ezt tehát itt mondta, és ez ide vonatkozik, nem pedig odaátra. Ezért a mi részünkről csak arról lehet szó, hogy ez hogyan történik.

Mi az tehát, amit nekem meg kell tennem? A józan eszünk és a bennünk élő Isten Lelke segítségével rájövök, hogy azt meg tudom tenni, hogy elkezdek Jézussal foglalkozni.

Ha egy ufó megjelenne valahol, és a rádióban bemondanák, az emberek hanyatt-homlok rohannának oda. Főleg akkor, ha az az ufós pali elmondaná, hogy ennek a világnak vége lesz, de mindenkit át tud juttatni az ő bolygójára. Hát akkor főleg megrohannák! Mindenki aziránt érdeklődne, hogy milyen ott az életforma, hogyan élnek ott, mit kell csinálni, mit vigyenek magukkal, hogyan készüljenek rá? Mindenki ezzel lenne tele!

Most megjelenik itt egy „ufó”, Jézus Krisztus. Megjelenik a Földre szállt Isten, és elmondja nekünk, hogy itt minden le fog rohadni, és azért jött, hogy minket az Ő országába átvigyen. Na de hogyan? Úgy, hogy szülessetek újjá! Ezért nekünk csak ezzel kellene foglalkozni!

Kérdező: Az evangéliumban szereplő megszállott, „légiós” emberről.

Feri bácsi: Testvérek! Döbbenetes, hogy Jézus még a gonosz lelkekkel szemben is irgalmas. Tehát amennyire lehet, könnyít a pillanatnyi helyzetükön. Mivel a gonosz lelkeknek ki kell menniük ebből az emberből, könyörögnek, hogy hadd menjenek legalább a disznókba. És segít nekik! Ami itt problémát jelenthet, az az, hogy annyi embernek odalett a disznaja. Ennek alapján Jézus az ördögöknek megengedte, hogy annak a népnek a disznajuk odalegyen. Megengedte! De annak a számára, aki mélyebben bele akar látni az eseményekbe, ez nem probléma. Csak a felszínen probléma: hogy de jó, ha sok disznóm van!

Kérdező: Az a probléma, hogy egy emberben hogyan lehetett egy légió ördög!

Feri bácsi: Igen! Ez egy más téma. Amíg az angyaloknak személynevük van, addig az ördögök személytelenek. Jézus azt kérdezi: mi a neved? Légió, mert sokan vagyunk. A démonoknak nincs nevük. A Szentírás szerint minden angyalnak van neve, pl: Gábor vagy Rafael... Az ördögnek nincs neve. Csak olyan neve van, hogy Diabolosz: Szétdobáló.

A „sokan vagyunk” azt akarja érzékelteni, hogy abban a másik dimenzióban is különböző egyének vannak. De mivel ott nincs tér-idő, ezért nem tudnak arról beszélni, hogy hogyan is férnek el. Mert hogy lehet azt értelmezni, hogy bennünk van a Mennysors? Azt, hogy bennünk kismillió „légió” van? Az ég összes angyalai, szentjei mind bennünk vannak. Itt a tér-idő világában nem tudjuk felfogni, hogy milyen is az a másik dimenzió.

Ebben a részben számomra inkább az a fontos, hogy itt Jézus a magatartásával meg a tanításával – ami mindig szinkronban van – érzékelteni akarja velünk, hogy a mi életünkben ne azok legyenek a szempontok, amik a világ fiai szemében olyan döntőek. Ilyen a pénz, a hatalom meg a hiúság. A kéjvágy, bírvágy, uralomvágy az a három vágy, ami ellepi a világot, és a világban bennünket is jobbra-balra csapdos. Ezeknek nem szabad döntő szerepet adni az életünkben.

A mérlegre nagyon nagy szükségünk van. Arra, hogy valakihez illetve valamihez igazítsam az életemet. Nekünk nyilván Jézus a „LEG”. Ezért ha valaki Jézusra hivatkozva jobbat mond, mint amit mi képviselünk, akkor azt abban a pillanatban el fogjuk fogadni. Ezt jelenti a nyitottság! Tehát ez a nyitottság nem egy olyan éhség, mint amikor éhes vagyok, és mindent megeszek.

Úgy vagyunk teremtve, hogy Jézusnak a tanítása, az élete valamiképpen visszhangként hangzik bennünk. Mi azok az emberek vagyunk, akik Jézusban

egy igazi embert ismerhettünk meg. Ezért fáj a szívem, amikor megpróbálják kikezdeni Jézusnak az istenségét. Hogy Ő nem volt valóságos Isten. Nagy ember volt, meg annál is nagyobb, de nem volt valóságos Isten. Azt vettem észre – és tudok konkrét embereket mondani –, hogy ahol Jézus istenségét tagadják, ott előbb-utóbb az emberségét is tagadni fogják. Elembertelenednek. Nem tudnak igazi emberré válni azok, akik Jézus istenségét tagadják. Ezt pl. nagyban lehet látni a Jehova tanúknál, ahol ezáltal elembertelenednek. Idegileg tönkre is teszik és beszűkítik az embert.

1999. 04. 07.

Feri bácsi: Ahogy a választott nép bolyongott a pusztában, úgy kell nekünk is a gondolkodás-átalakítás hegye körül bolyonganunk. Ahogy Jézus mondta a Márk 1; 15-ben: Ezzel kellene állandóan foglalkoznotok, hogy bemehesetek az Ígéret földjére. Igen, mert általában nem vállaljuk a gondolkodás-átalakítást! Sajnos azok a berögzült szövegek – nem is igazságok – határozzák meg az életünket, aminek aztán az a következménye, hogy tele vagyunk keserűséggel, csalódottsággal meg kiábrándultsággal.

Jézus azért sem vállalhatta a királyságot, mert az nincs puskaropogás nélkül. Jézus az evilági hatalomnak egyértelműen ellene mondott, mert az evilági hatalom mindig istentelen. Mindig. Nem képes emberséges lenni, mert nincs olyan evilági hatalom, amelyik el tudná azt viselni, hogy az alattvalói ne engedelmeskedjenek neki.

A négy evangélium kivételével a Biblia egy sugalmazott írás, amelybe az író önmagát is belevitte. Az Isten nem tud igazságot közölni. Az Isten valóságot közöl. Az igazság pedig a valóság tudati tükrözése. Ezért ahány ember, annyiféleképpen foncsorozott mindegyikünknek a tudata. Én egyfajta valóságot látok, és arról beszélek. Azt élem meg, hogy ezzel igazat mondok, holott csak azt mondom, amit tükröz a tudatom.

Az Isten az evangéliumok által úgy tükrözte a valóságot, ahogy az teremtményi szinten a legtökéletesebben lehetséges.

Amikor Jézus erkölcsi tanításával azonosulunk, akkor itt a Földön is színről színre látunk. Ez színről színre látás. Ez annyit jelent, hogy a nem-ártás, megbocsátás, segítség nem más, mint a benső béke, a boldogság, a hazataláltság. Ebben mi nem foghatunk mellé, mert ez abszolúte egyértelmű. Ez óriási dolog, testvérek, csak úgy hangzik, mintha mi nagyképűek lennénk. Mintha mi nyaltuk volna hegyesre a Gellért-hegyet, hogy az igaz, amit mi mondunk Jézusról, az meg nem, amit a másik!

De ilyenkor azt tudjuk erre válaszolni, hogy: Jézusra hivatkozva mondjál jobbat! Igen! Mert a számunkra ez az alázat, ez a tanulékonyosság. Az, hogy el tudom fogadni, hogy ma is van Jézus tanításának olyan tartalma, ami még nem bomlott ki előttünk! Ő magjában mindent átadott nekünk, de a kibontás bizony időbe telik, de hogy mikor, hol, hogyan, azt még nem tudjuk! Van egy természetes fejlődése az életünknek, amin nagyon dolgoznak az angyalok... A szellemvilág a nyitottságunktól függően egy hallatlanul nagy munkát végez a mi életünkben, lelkünkben, fejlődésünkben. Azt nem tudjuk, hogy mikor, hogyan, de magunk is bevalljuk, ha visszanézünk az életünkre, hogy: jó, mintha irányítottak volna.

Minden szentségnek van egy lepcsételő és egy kifelé irányuló tartalma. Abban az értelemben lepcsételő, hogy valaki valamire rátette az életét. Abban pedig kifelé irányuló, hogy amire az életét tette, abban az irányban mindig megfelelő erőforrás áll a rendelkezésre.

Őt megjelenési formájában azt mutatja ki Jézus, hogy szeret minket. A hatodik az, amiben elvárja azt, hogy mi mutassuk ki, hogy szeretjük Őt.

Mivel mindenkiben benne van rászoruló módon az Isten, így mindenkiben jelen van.

Mit jelent ez a mi számunkra? Vajon mi értelme annak, hogy bennünk kegyelmi módon van jelen, és van valami küldetésünk?

Az, hogy vannak emberek, jó szándékúak, de a körülményeik úgy hozták az eddigi életükben, hogy mivel nem kaptak megfelelő ismeretet Jézusról, ezért nem is nyíltak ki Felé. Ha viszont nekünk van egy olyan lehetőségünk, hogy a másoknak segítsünk fölhúzni a rolót – ha jó szándékú –, akkor segítsünk, különben mulasztással vétkezünk. Amikor én azt mondom nektek, testvérek, hogy használjátok ki a lehetőséget arra, hogy adjátok tovább azokat az ismereteket, a szívünknek azt a fényét, ami már a tiétek, akkor én arra hívom fel a figyelmeteket, hogy mulasztással ne vétkezzetek.

A talentum az lehetőség. Nem képesség. Ha arra törekszel, hogy ne vétkezz mulasztással, akkor egyre több lehetőség lesz! Egyre több talentumot kapsz, amit tudsz kamatoztatni. Általában az a probléma, hogy amikor a templomokban a talentumokról beszélnek, akkor mindig képességet mondanak. Ez nem igaz. Nagyon kellemetlen következménye van annak, ha valaki elfogadja, hogy a talentum az képesség. Mert nagyon könnyen kimondjuk azt, hogy hát erre nekem nincs képességem. Nekem nincs talentumom arra, hogy tanúságot tegyek a Jóistenről, hogy az emberekkel ilyesmiről beszéljek. Mi nagyon könnyen becsapjuk magunkat azzal, hogy nincs talentumunk, vagyis képességünk.

Nekem nem azért kell másnak Jézusról beszélni, hogy ő ezt elfogadja, hanem azért, mert magamnak tartozom ezzel!

Ha úgy érzed, hogy lezárt az illető, akkor nem kell neki beszélned. De ha úgy érzed, hogy hátha megért belőle valamit, akkor magadért kell hogy beszélj. Nem őérte! Bizonyos értelemben mindenkire küldetésünk van, de bizonyos értelemben senkiért se felelünk! Nem az az érdekes, hogy ő mit csinál azzal, amit mondok neki, mert én csak magamért felelek. Így húzom ki a talajt a csalódás alól. Én nem tudok csalódni, mert nem bízom abban, hogy amit mondok, annak az a feladata, hogy azt a másik elfogadja. Én abban bízom, hogy amit mondok, azt azért kell mondanom, mert ha nem mondom, akkor a Jóisten azt mondja, hogy: Ejnye, édes gyerekem, hát hiába tanítottalak?

Én tudom, hogy nagyon nehéz, szinte óriási vállalkozás az, hogy hogyan tudjam megoldani azt, hogy ne a másokban akarjam meglátni az életem gyümölcsét.

Nagyon fontos az élő közösséghez való tartozás! A kovász-szerep, a só-szerep csak személytől személyig tud megvalósulni. Azt tapasztalom, hogy azoknak a „nagy embereknek”, mint pl. a Bulányi Gyurka bácsi, van egy állapotzerű hibájuk. Az, hogy azt a szellemiséget, amit hordanak és közvetítenek, konzerválni akarják. Ezért a lehető legtökéletesebben meg akarják szervezni azt, hogy amikor ők már nem lesznek, az a szellemiség akkor is tovább éljen.

Én a Gyurkával abban voltam ellentétben – mivel azt képviseltem –, hogy a jézusi egyház nem organizált, hanem organizmus! Egy élő faág, az organizmus. Az él, és belülről hozza ki és alakítja a formáját. Egy óraszerkezet organizált. A szerzetes-rendek organizáltak. Már régen túlhaladta őket az idő, de még mindig az önfenntartás ösztöne tartja fenn őket. Elment fölöttük az idő! Ami organizált, afölött elmegy az idő. Ami organizált, abban van egy mechanizmus és – csúnyán kifejezve – valami lelketlen. Az tartja létben, ami nem él.

Ami organizmus, az él! Egy virág, egy fa, az organizmus. Az belülről él. Nekünk ezt kellene valahogy megérezni, hogy egyértelműen a tartalomra tegyük a hangsúlyt. Jézust nem nagyon izgatta, hogy mi lesz az egyházával. Éppen ezért nem volt valami bölcs politikus. Ő nem mérlegelte, hogy: na hogyan jövök ki jobban. Olyan kijelentése volt ugyan, amit a szeretet diktált, hogy: ha Engem kerestek, itt vagyok, de ezeket engedjétek elmenni (a Getszemániban). De azt is megmondta, hogy nem lehet különbség a tanítvány a mesterénél! Ha Engem üldöztek, titeket is üldözni fognak!

Az erkölcs területén a nem-ártás, megbocsátás, segítség, és ennek háttere, a másokra figyelmesség az, ami Jézusnak a tudatán annyira tisztán tudott a mi számunkra megfogalmazódni, mint senki másnál. Ezért Ő a LEG! „*Aki Engem lát, látja az Atyát.*” Emberi szinten ennél tökéletesebben nem tud megjelenni az Isten. Ezért merem én nyilvános előadásokon is azt mondani, hogy ne állítsuk Jézust egy sorba Buddhával, Gandhi-val meg Krisnával stb.! Mert nem ugyanaz! Lehetnek nagy emberek, kaphatnak sugalmazásokat, de a sugalmazások mindig – mint a Hang-könyvek is – csak annyiban hitelesek, amennyiben szinkronba hozhatók Jézus tanításával! Mert ha az Isten megtehetné azt, hogy valakinek a

fejében gondolkodás-átalakítást tudna előidézni, akkor bizony a világ legrosszabb istene volna, ha ezt nem tenné meg minden gyerekével.

Az ember attól ember, hogy felelőssége van önmaga iránt a gondolkodás-átalakítás vállalásában. Ha ki tudnám törölni a fejedből a jézusi ismeretet, és odaadnék neked egy ószövetségi Bibliát, hogy olvasd el a prófétákat, abból nem ismernéd föl Jézust! Mi már ezt tudjuk, ezért az Ószövetségből kiemeljük azokat a mondatokat, amelyek Jézusra vonatkoznak. De amíg nem tanított Jézus, addig senki sem tudta, hogyan kell átalakítani a gondolkodást! Így csak egy lényegi tanítást közölhetett az Isten népével, azt, ami az ember természetéhez tartozik, **hogy egy az Isten!**

Azt, hogy van egy Isten. Mert az emberi tudatban az él, hogy van egy Mindenható, és az nem lehet teremtmény. Ezért az Ószövetség erkölcsi tanításából, magatartásából nem is tudsz többet kihozni! Ehhez viszont annyira ragaszkodnak a mai napig, hogy nem képesek elfogadni, hogy Jézus Isten! Jézust azért ölték meg, mert Isten Fiának mondta magát. Ebből meg lehet érteni, hogy Jézus miért nem a generális, miért nem a speciális hitre állította be Magát, hanem az univerzális hitre, amit tőlünk is kíván. Jézus ezért került szembe minden vallással és minden hatalommal. Jézus a vallásosság erényéből bukott meg! Őt azért ölték meg, mert kiderült, hogy nem volt vallásos. És a legnagyobb káromkodása az volt, hogy Isten Fiának mondta magát.

1999. 04. 15.

Feri bácsi: Ha volna valami, ami nem jó nekem, akkor azt a Mennyei Atyám nem engedné meg, hogy megtörténjen velem. Első lépésben nem is az az érdekes, hogy miért jó. Ahogy a beteg gyerek tudja, hogy mivel az anyukája szereti őt, orvosságot ad neki. Így a második lépés lehet az, hogy ami történik, az miért jó nekem. De az első lépés mindig az, hogy ez biztos jó nekem, mert az anyukámtól van. Most mondhatnád, hogy igen ám, de a betegség nem az anyukámtól van. Nem a Jóistentől van. Minden, ami a világon történik, eszköz az Istent szeretők számára. Ami tehát nem az én döntésem következtében történik velem, azzal kapcsolatban én mindig nagyon nyugodt lehetek, mert az az Isten tudtával történik velem.

Említem például ezeket a koszovói bombázókat. A lelkük mélyén ők is emberek, tehát tudniuk kellene arról, ami bennük embertelen. Én tehát sajnálom őket, mert azt teszik, amiről tudniuk kellene, hogy embertelen! Hogy ők ezt parancsra csinálják? Valahogy mindenki emberré válásra születik. Tehát nem embernek születünk, hanem emberré fogunk válni! És ahol az emberré válás leáll bennünk, az a lelkem tudatos döntésének az eredménye! Ezért azokat kell

jobban sajnálni, akik a rosszat csinálják! Jobban, mint azokat, akikkel történik az a rossz. Ez jelenti azt, hogy inkább szeresd ellenségedet!

Azáltal, amit mi tanulunk, ahogy gondolkodunk meg beszélünk, annak az a veszélye, hogy hülyét tudunk csinálni másokból. Az meg szeretetlenség. Amikor az ember hallgatja a prédikációt, hogy hú... ej... ez már nem igaz, ez nem jézusi, mert egyszerűen ráérez az ember. De az is nyilvánvaló, hogy a szeretet mindig kötelez. Az egyik legnagyobb életbölcesség az, hogy a szeretetet mindig igazságban, az igazságot meg mindig szeretetben tudjam képviselni. Hát ez az, ami tulajdonképpen a mi lelki életünknek a gyakorlótere. Ezt szolgálja a reggeli meg az esti ima.

Kérdező: Sok ember az ezotériától jut el a hitig, meg fordítva: a hittől az ezotériához. Szerintem ezek összefüggnek. Mi a véleményed, Feri bácsi?

Feri bácsi: Először meg kellene határozni a szavak tartalmát, hogy ugyanazt gondoljuk-e, amikor használjuk. Az ezotéria azt jelenti: belülről kifelé. Az exotéria pedig: kívülről befelé.

Mit értünk hit alatt? Hinni valakinek meg hinni valakiben, ez két különböző dolog. Valakinek hiszek, az annyit jelent, hogy a tekintély-elv alapján fogadom el azt, amit ő mond nekem. Van egy nagy épület, amire rá van írva az, hogy TUDÁS. Ennek három ajtaja van. Az egyik ajtóra az van írva, hogy *megtapasztalás*. A másokra: *következtetés*. A harmadikra: *hit*. A legtöbb ismeretünk hit alapján jut el a tudatunkba. Amikor viszont Jézusról meg jézusi hitről beszélünk, akkor nem erről van szó elsődlegesen, hanem arról, hogy hiszek valakiben! Ez annyit jelent, hogy Jézus élete az én életem meghatározója!

Amikor az ezotériát és az exotériát tisztázzuk, akkor az életünket valamire rá kell tennünk. Valamiben hinnünk kell.

Jézus az Önmaga személyével azonosította az Igazságot. Azt mondta: Én vagyok az Út, Igazság, Élet. Ennek alapján az Igazság nem valami, hanem valaki. Filozófiailag pedig az igazság: a valóság tudati tükrözése. Jézus pedig azt mondta, hogy az az Igazság, ha Rám teszitek az életeteket.

Ez a Jézusra való élet-rátevés akkor lesz az ember számára is életszerű, ha ez a döntés belülről indul el. Magyarul: ha nem belülről indul el az, amit mondok, amit teszek, mert igaznak hiszem, akkor az egésznek nincs értelme. De ha ez elindul belülről, akkor beszélhetünk arról, hogy a *valakiben való hit* elindult. Te akkor hiszel valakiben, ha ez belülről indul el.

Itt tehát nem egy ismeretszerzésről van szó, hanem élet-odaadásról. Az ismeretszerzést nem lehet az ezotériával azonosítani. Ismeretet lehet tapasztalat, következtetés és tekintélyelv alapján kívülről kapni. Semmi nincs az értelemben,

mondja a filozófia, ami előtte nem volt meg az érzelemben. Tehát ismeretet kapni, az az exotéria. Ez tehát nem egyeztethető össze az ezotériával.

A pisztisz görög szó, mely kettős jelentésű: hit és hűség. Ezért így is fordítják azok, akik nagyon pontosan akarják lefordítani ezt a szót, hogy: hithűség. Hiszek is valakinek, és rá is tettem az életemet. Az ezotériát csak ezzel lehet azonosítani.

Jézusi értelemben csak arról a hitről van szó, amelyik az élet-odaadottságot jelenti.

Az Istent mind a hárommal (tapasztalat, következtetés, hit) meg tudom ismerni.

Testvérek! A világon minden eszköz, ezért tudnom kell, hogy az adott élményt mire használom. A cél a jézusi szeretet. Az, hogy a másokra figyelve nem ártok, megbocsátok és segítek, mert a szeretetnek igazságban, az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia. Ez a cél! A többi mind eszköz! Eszköz az imádság, a szentségek, a látások, az élmények, ezek mind eszközök. De ezekre az eszközökre nem szabad súlyt fektetnünk, mert az érzelmi világunkra akarnak elsősorban hatni. Amikor a lelki szárazságon keresztül az Úr elvonja az ajándékait, az élményeket, az érzelmi érintéseket, akkor felmerül, hogy: most tényleg szeretsz? Ilyenkor tényleg a hitből tudsz élni? Ha igen, akkor ez a hűség. Amikor már semmije nem marad az embernek, csak az, hogy: Uram, hűséges maradok, ha beledöglök is. Valójában ezek az értékes élethelyzetek, mert a halálom óráján ennek fogok a legjobban örülni. Amikor nem azért hittem az Istenben, mert jól éreztem magam. Jézust a szenvedés fájdalma a kereszten, és ezáltal a lelki elhagyatottság, amelyben azt élte meg, hogy minden ajándékot megvont Tőle az Úr, azt élte meg, hogy: „*Istenem, Istenem, mért hagytál el engem?*” De: Istenem, Te az enyém vagy, én a tiéd vagyok.

1999. 04. 22.

Feri bácsi imája: „Urunk, Jézus, hála a Te jelenlétednek! Köszönjük, hogy ma is azért vagy itt, mert ajándékozó vagy, és adni akarsz nekünk. Segíts nekünk Lelkeddel, hogy legyünk nyitottak; tudjuk mindazt befogadni, ami Tőled jön. Erősítsd a szívünkben azt a vágyat, amely által egyre jobban tudunk Belőled töltekezni, mert nem kevesebbet kérsz tőlünk, mint amivel Magad is lejöttél a Földre: hogy a világnak rajtunk keresztül is a világossága légy. Ámen.”

Kérdő: Hogyan tud a gondolatainkhoz férközni a szellemvilág? Ha én Jézushoz tartozom, és Hozzá akarok szólni, akkor hogyan tudom a zavaró-állomásokat kiszűrni?

Feri bácsi: Nagyon jó a kérdés! Valóban igaz az, hogy pl. a párbeszéd-imánál az egy sorsdöntő kérdés, hogy ne tudjon akárki belebeszélni az én tudatomba. Én úgy gondolom, hogy arra kell törekednünk, hogy a megszülető gondolataink építsenek, buzdítsanak, vigasztaljanak, mert ezek biztos, hogy Jézustól jönnek. Ami rombol, kétségbe ejt, elkészerít, az nem.

A másik feltétel pedig az, hogy el kell kezdeni feladatokban gondolkodni. Tehát ha valakinek az a problémája, hogy most itt kopognak a szellemek meg ott, akkor az a kérdés: mi a dolgom, mert azt kell csinálnom. Másképp kifejezve: Ne lustálkodjunk! Van, aki mindig azzal van elfoglalva, hogy majd fölülről kapok megoldást, de ilyen nincs! Bennünket állandóan átjárnak a különböző szellemek, ezért nekünk igenis kézben kell tartani magunkat!

A Mennyei Atya nem engedi, hogy az Ő gyerekei erejükön felüli kísértést szenvedjenek. Tehát ha egyszer bennem él Jézus, akkor nekem a Győztes oldalára kell állni. Ez annyit jelent, hogy amennyire rajtam áll, arra koncentrálok, ami épít, buzdít, vigasztal.

Említettem már, hogy ez a „miért jó nekem?” kérdés feltevése már egy második lépés kellene hogy legyen. Az első az, hogy akármi történik velem, az feltétlenül jó, hiszen a Jóistené vagyok! Olyan körülmény nem létezhet, ami nekem a káromra volna. Ha engem elvisznek a börtönbe, akkor nekem az a legjobb. Ha Jézusnak az volt a legjobb, hogy keresztre feszítsék, mert csak így mehetett be a dicsőségébe, hát akkor... Ha egyszer Hozzá tartozom, akkor tuti biztos, hogy az Isten a körülményeimnek is az istene, és ezt nem gondolkodás-átalakítással, hanem egyszerűen hittel lehet elfogadni. Nekem el kell hinnem, hogy a Jóisten jó! Ezt kell elhinnem! Meg azt, hogy Hozzá tartozom! Olyan nincs, hogy szeretnék Hozzá tartozni, de nem tudok. Hát ilyen nincs, mert ez egy üvöltő ellentmondás lenne.

Kérdező: Évekig küszködtem azzal, hogy a TV-m önálló életet élt. Akkor kapcsolt ki és be, vagy váltott csatornát, amikor ő akart, és nem akkor, amikor én. Azt mondta valaki, hogy itt egy szellemi lény van jelen. Nem én hoztam, örököltem. S mióta elkezdtem olvasni a Hang-ot, és alkalmazom azt, hogy elfogadom Jézust Uramnak, Megszabadítómnak, a TV-m akkor működik, amikor én akarom, és a recsegés-ropogás is megszűnt.

Feri bácsi: Testvérek, az ember pszichéje egy feltáratlan terület.

Kérdező: De az égi lények hogyan tudják venni az én gondolatomat?

Feri bácsi: Az nekik nem probléma. Itt megint az a kérdés, hogy nekem mit kell tenni. Ami épít, buzdít, vigasztal. Ez viszont biztos, hogy egy nagyon komoly szellemi munka!

Testvérek, rendkívül könnyű fantáziálni! Azok, akik nem képesek reggel időben fölkelni, azok csatákat nyernek a fantázia-világban. Szinte velejár az ember vágyainak a világával az, hogy a lehetőségeimben ez is benne van. Nekünk elsősorban azt kell tudatosítanunk, hogy a belső világunkkal arra kell ráhangolódnunk, ami épít, buzdít, vigasztal. Ennek pedig a háttere az a bizonyos másokra figyelés, amelynek megvalósulása: a feladatban gondolkodás.

Istenhez kapcsolódnunk, és nem vállalni a Tőle kapott feladatot, ilyen nincsen! Isten senkit nem küld le a Földre azért, hogy ne csináljon semmit. Hanem csak azért, hogy azokat a megköttözöttségeket, amelyek az életében felszínre kerülnek, leoldja, feloldja, mégpedig azzal, hogy Jézust befogadja.

Figyeljétek csak meg otthon, amikor pici, vacak dolgokkal olyan nagy veszekedések tudnak elindulni! Tehát abszolút nincsen szinkronban az ok az okozattal. Ha összedől egy ház, és megkérdezed tőlem, hogy: Feri bácsi, ez miért dőlt össze, és én erre azt mondanám, hogy: azért, mert láttam, hogy egy kis egér nekifutott... Ilyenkor te engem joggal kinevethetsz. Egyszerűen azért, mert olyan nincs, hogy egy kiséger nekimegy, és összedől a ház. Tehát mindig arányban kell lenni az oknak az okozattal.

Ez jelenti azt, hogy amikor pici, vacak dolog miatt nagyon el tud mérgesedni a helyzet, ott igenis a krampusz van jelen! Ő ezen dolgozik! Ha ilyenkor az ember nem tartja magát kézben, akkor az ördög bizony nagy bajokat tud okozni, mert fölhasználja az érzelmi hevültségünket. Olyan ismerete van rólunk, hogy soha nem fogod magad úgy ismerni, amint az ördög ismer téged.

Loyolai Szent Ignác ezeket úgy magyarázza, hogyha egy valamirevaló ellenség be akar venni egy várat, akkor nem úgy csinál, hogy fogja magát, és nekimegy a várnak. Hanem mit csinál? Először kémeket küld, megvizsgálja, hogy hol gyenge a vár. Miután kivizsgálták, hogy hol gyenge a vár, akkor a második lépés: támadjunk a legerősebb részen, látszatra, hogy minden védekezését oda összpontosítsa az ellenfél. Akkor hirtelen, ott, ahol a fal gyenge, bedönti azt. Hallatlanul nagy stratégia a krampusz! Ővele mi nem rúghatunk labdába. Arról szó sem lehet, hogy vele veszekedjünk vagy vitázzunk. Amit tehetünk, az annyi, hogy: Jézus nevében tűnj el! Persze azt nem szabad csinálni, ahogy Ádám és Éva történetéből tudjuk, hogy Éva elkezd beszélgetni a krampuszal. Mihelyst az ember belemegy egy ilyen játékba, abban a pillanatban elvesztette a csatát.

Régen, amikor ti még hittant tanultatok, ha tanultatok, akkor azt tanították, hogy a bűnre vezető alkalmakat is el kell kerülni. Tehát nem csak a bűnt, hanem a bűnre vezető alkalmat is. Azt is tanultuk, hogy aki a tűzzel játszik, az megégeti magát. A szellemek mindenkit átjárnak, mert nekik ez nem probléma. De erőnkön felüli kísértésbe nem enged minket a Jóisten! Ezt nekem hitben kell elfogadni. Mert mi **a hit? A benned lévő Isten ereje**. Ez a hit. Tehát a hit az erő is! Ha elhiszem, hogy *a Győztes oldalán állok*, ha elhiszem, hogy *én az Isten gyermeke vagyok*, ha elhiszem, hogy *Isten plusz egy fő abszolút többség*, akkor

engem nem érhet olyan kísértés, amibe tönkre mennék. Egyszerűen nem lehet, mert igaz az, hogy az igaz a hitből él!

Egyetlen egy dologban se szabad úgy végtelbe esni, ahogy mondani szokták, hogy: „soha” ne mondd ki azt, hogy soha. Sose szabad egy abszolút általánosítást tenni. Ezért mondta Isten Lelke Pálon keresztül azt, hogy: Mindent vizsgáljatok meg! A jót tartásatok meg, ami nem jó, azt meg vessétek el!

Honnan tudom azt, hogy mi a jó? Az evangéliumok Jézusa nagyon ügyelt arra, hogy a tanításából kiderüljön az, hogy mi a jó. Amikor egy szülő tízórát rak be a gyerekének, akit az iskolába küld, ha normális az a szülő, akkor nem engedi meg, hogy a kenyérről a vaját meg a szalámit valaki lelopja. Erre azt mondja a Hang, hogy higgyétek el, hogy a Jóisten legalább van olyan jó, mint egy átlag szülő. Ezért ne féljetek egy pillanatra se attól, hogy az evangéliumokból valaki kilophatta a „vaját vagy a szalámit”, mert ilyen nincs!

Jézus az evangéliumokba becsomagolta mindazt, amit nekünk a tudunkra akar adni. A Szentlélek pedig vigyáz arra, hogy azt meg is találjuk, és azzal végső soron szinkronba tudjuk hozni a magatartásunkat.

Szerintem a világnak az az egyetlen alternatívája, hogy rá fog döbenni arra, hogy ami nem szeretet, az értéktelen. Vagyis arra, hogy nincs rész-cél. Mi azt mondjuk, hogy van egy **végső cél, a színről színre látás**, és én a hitem által az Isten Országában vagyok, és boldog vagyok. Tehát az örökkévalóság gyermeke vagyok. Erre értelmileg is azt mondjuk, hogy igen, ez így van. „De, hát élni kell a Földön!” – mire azonnal célokat tűzök ki: pl. be kell iratkoznom az iskolába, hogy elvégezzem... Az a cél, hogy elvégezzem... Kell egy szakmát szerezni, meg azt, meg amazt... Ezek annyira fontossá válnak, hogy a végső cél végül is elhomályosodik!

Testvérek! A valóság az, hogy rész-cél nincs! Csak végső cél van! Pl: iskolába járok, de az a célom, hogy egyszer az örök boldogságba jussak. Az a célom! De ha valami akadályozza az iskolában azt, hogy az örök célokat elérjem, akkor nem megyek iskolába! Tehát itt a végső célnak kell kitisztulni, és azt kell szem előtt tartani. Persze azt hiszem, hogy ez csak akkor lesz majd, ha heteket kell menni egy embernek, hogy egy másikkal találkozzék. Akkor döbbenünk majd rá arra, hogy szeretnünk kell egymást, és más értelme nincs is az életünknek. Szeretnünk kell egymást, abban a tudatban, hogy megyünk hazafelé.

Azt nem tudom elképzelni, hogy oly módon is megjavulhatnak az emberek, hogy ne kellene nekik megtenni mindazt, ami a megjavulásukhoz szükséges. Gondoljátok csak el, hogy Beméritő János nem volt akárki! Jézus azt mondta, hogy nála nagyobb nem született. Ő már születése előtt betelt a Szentlélekkel. Tehát Lélekkereszttségben is részesült, találkozott Jézussal a Jordánban...

Amikor viszont bekerül a börtönbe, értelmileg elbizonytalanodik. Üzen a tanítványokkal Jézusnak, hogy: Te vagy az, akinek el kell jönnie, vagy mást várjunk? Pedig a Jordánban még meg volt győződve arról, hogy Jézus a Messiás! Egyértelmű volt előtte.

Hogyan jutott ide, hogy elbizonytalanodott? Úgy, hogy a gondolkodás-átalakítás a Lélekkeresztségnek nem velejárója! A gondolkodás-átalakítást nem tudja az Isten helyettem megtenni. És ha én nem vállalom, akkor bizony ferde ismeretem lesz. Erre mit üzen válaszul Jézus? Nem azt mondja, hogy: Én vagyok az, akit várni kell, hanem fölszólítja Jánost a gondolkodás-átalakításra. Menjetek, mondjátok Jánosnak: a vakok látnak, a süketek hallanak, a sánták járnak. Boldog, aki nem botránkozik meg Bennem! Tehát: tanulmányozd az Írást! Kezdj el foglalkozni az Írásokkal, és akkor majd rá fogsz jönni arra, hogy Én vagyok az, akit vártál.

Maga Bemérintő János sem úszhatta meg, hogy a gondolkodás-átalakítás nélkül világossá váljék előtte, hogy bizony, ez az a Jézus, akinek el kell jönnie. De ezt még a Szűzanya se tudta megúszni! Ezt igazolja az, hogy amikor a Szűzanyával kapcsolatba kerül Jézus, és vita van, akkor Mária szívébe véste a szavakat, és elgondolkodott rajta. Tehát mindig alakította a saját gondolkodását a Fia gondolkodásához. Úgyhogy testvérek, ezt nem lehet kikerülni.

Ha az Isten bárkinek tudna úgy tanítást adni, hogy nekünk a tanulásért nem kell erőfeszítéseket tenni, akkor az Isten vagy ledegradálna bennünket bábunak, tehát nem lennénk emberek, vagy pedig személyválogató volna.

Nem arról van szó, hogy Ő valamit nem ad, hanem arról, hogy valamit nem tud adni. Pl: Helyettünk nem tud akarni, **helyettünk nem tud megtérni**.

Mert **a megtérés mindig a gondolkodás-átalakítás vállalása**. Aki amiben megtér, az azt jelenti: azon a szinten elkezdni átalakítani a gondolkodását. A megtérés nem egy befejezett esemény.

Az, hogy Jézust elfogadom, ez hit dolga, mert elhiszem, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Enélkül a megtérés nem megy. Erre nem lehet rájönni gondolkodás-átalakítással. Ezt vagy elfogadom, vagy nem fogadom el. Ehhez kapcsolódik az, hogy a hitet csak értelemmel lehet alátámasztani, csak értelemmel lehet erősíteni, gazdagítani. Aki nem foglalkozik azzal, amiben hisz, annak kitörlődik az életéből az a hit.

Kérdező: *Én már döntöttem Jézus mellett, de a Sátán megzavar.*

Feri bácsi: Úgy nem zavarhatnak meg téged, hogy pórul jársz. Ha Jézus mellett döntöttél, tehát úgy határozol, hogy: én azt akarom, amit Jézus akar, én úgy akarok látni, ahogy Ő lát; akkor jogosítványt adok az angyaloknak, hogy nekem ebben segítsenek.

A krampusz nem kér tőlem jogosítványt semmihez, és akkor is támadni fog, ha nem akarom. De pont azzal igazolom, hogy Jézushoz tartozom, hogy az

angyaloknak jogosítványt adok. Ez annyit jelent az erkölcs világában, hogy a jót szándékolni kell.

Ezért kell nagy hangsúlyt tenni arra, hogy reggel, amikor az ember fölkel, akkor azt mondja: – **'Uram, Veled és Érted akarom eltölteni ezt a napot'**. Igen, mert ekkor ezt a szándékot megfogalmazom, és ez engem már visz tovább. Ha ezt elhanyagolom, akkor mulasztással vétkezem, mert ez bizony olyan dolog, hogyha nem állítok öröket az ajtó elé, akkor a betörő be tud menni. Ha nem zárom be az ajtót, akkor akárki bejöhet. Tehát itt a szándék az, ami sorsdöntő az ember életében. Ezért én mindenkinek nagyon ajánlom, hogy reggel legalább egy fohással induljon: – 'Uram! Ezt a napot ajándékba kaptam, Te megint teljesen adod Magadat, és én igenis Veled és Érted akarom ezt a napot megélni. Ámen'.

Kérdező: A húsvéti ünnepben a lábmosásra tetted a hangsúlyt.

Feri bácsi: Igen, azért tettem erre, mert szerintem Jézus egész tanításának ez volt a koronája. Tudniillik Ő azért jött, hogy az Isten szolgáló szeretetét tanítsa és bemutassa nekünk. A lábmosás volt az, ami az Isten szolgáló szeretetét egyértelműen jelzi. Ez azért volt nagy esemény Jézus korában, mert a rabszolgazsidóktól sem lehetett megkövetelni a lábmosást, csak a pogány rabszolgáktól. Tehát ez egy olyan nagy „vállalkozása” volt az Úr Jézusnak, hogy ebben mutatta ki az Isten szolgáló szeretetét. Ha viszont ezt nem Jézus tanításának koronájaként használjuk, akkor a lábmosás üres szertartássá válik. Pedig nekünk az egész életünket erre kellene beállítanunk.

Az ember társas lény! Az Isten is az! Ezt a társas lényiséget mindenki a természetében hordja. A házasságra is azt mondjuk, hogy ez azért van. Élni is csak kapcsolatban lehet, mert társas lények vagyunk. Viszont a házasság elhomályosította azt a végső célt, hogy: ebben a szent kapcsolatban segítsük egymást az Isten világába. De ennek a mai napig az egyik legnagyobb kerékkötője a gyermekekkel való vérkapcsolat, amely megakadályozza azt, hogy valaki igazán át tudja adni magát az Istennek.

Erre már Jézus után hamar ráláttak, és ezért az egyházi emberek ezt a végső célt úgy akarták a maguk számára véglegesíteni, hogy magáról a házasságról és a családról mondtak le. Úgy fogalmazták meg ezt a végső célt, hogy: Isten állandó jelenlétében élni, és tudatosítani, hogy az Isten engem mindig lát. Ezért magát a házasságot iktatták ki, hogy meg tudják valósítani azt, hogy állapotszerűen az legyen a legfontosabb, hogy az örök boldogságot éljék meg. De valahogyan ez nem az igazi! Nem ez a normális.

Jézus azért jött el, hogy megértesse velünk azt, hogy a boldogság csak Benne lehetséges, és senki nem jut az Atyához, csak Átala. Mindez már olyan mértékben és minden képzeletet felülmúlón elromlott, hogy képtelenség megértetni az emberekkel azt, hogy: Jézus nélkül nincs boldogság. És ezt olyan

társaságoknak köszönhetjük, amelyeknél pont az ellenkezője lett volna a normális: a vallásoknak. Igen, mert végeredményben a vallások a bűnösök abban, hogy a hívőknek egy torz Isten-képet tanítanak.

Ezzel valami olyan szintre jut a gonoszság, amit Jézus így fejezett ki: ha meg nem rövidítenének a napok, még a választottakat is megtéveszti a Krampusz. Tehát ha nem rövidítenének meg a napok, akkor úgy elhatalmasodna a rossz, hogy még ha lehet, a választottakat is megtévesztené. Jézus ezzel a mondatával valami olyasmit tudatott velem, hogy eljut ez a világ a gonoszságában egy olyan szintre, amikor a napjai megrövidülnek.

Kérdező: „senki nem jöhet (én)hózzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza,” (Jn 6;44)

Feri bácsi: Az Atya részéről ez egy passzív vonzás. Nem az Atya csinálja azt, hogy vonzzon téged, hanem te teszed magad olyanná, hogy vonz az Atya. Pl: vonz téged egy zene. Nem a zene választott ki téged. Ezt úgy is mondhatta volna Jézus, hogy: Senki nem jöhet hozzám, csak az, aki úgy formálta önmagát, hogy az Atya szeretetéhez vonzódjon. Az Atya mindenkit vonz, de nem mindenki nyitott erre a vonzásra. Csak az éli meg azt, hogy őt ez nagyon komolyan érinti, aki az Atya vonzását megéli.

Testvérek! Valamiképpen annyira egyéni mindenkinek az élete, hogy az egyéni megtapasztalásokon keresztül kell valahogy kibirkózni az életünk „igazgyöngyét”. Tudjátok, hogy az igazgyöngy a kagylóban azáltal keletkezik, hogy egy homokszem kerül a kagylóba. Ez annyira irritálja azt a kis állatot, szinte bántja, hogy emiatt állandóan mocoog. Addig-addig, mígnem gyönggyé formálódik benne ez a kis homokszem.

Valahogy így van az ember is, hogy a saját gyöngyszememet a saját szenvedésemen, botlásaimon keresztül „izzadom ki”. Újra nekimegyek, megint átgondolom, megint nem megy! De én akarom a jót, és Uram, igenis, a Tied akarok lenni!

Testvérek! Ezután jön az, amit többször hallottatok már tőlem, hogy amikor elhagyjuk ezt a földi életet, akkor csodálkozni fogunk azon, hogy milyen sokan vannak ott, akikről azt hittük, hogy nincsenek ott, és milyen sokan nincsenek ott, akikről azt hittük, hogy ott vannak. De a legjobban azon fogunk csodálkozni, hogy mi ott vagyunk. Ezen fogunk a legjobban csodálkozni, mert az a szenvedés, amit itt megéltünk, az eltakarta előlünk azt, hogy hú, milyen boldog vagyok. Akkor fogom látni, hogy ez az igazi gyöngy, mert ezt a szenvedésem birkózta ki bennem.

Érdekes, hogy a Hang egy legutóbbi levélben azt mondja, hogy a Föld az irányultság helye! Itt kell az embernek az irányt megtalálnia. Azért jöttünk le a Földre, hogy megtaláljuk az irányt, mert eltévesztettük, és csak itt, a Földön tudjuk újból megtalálni. Jézus pontosan ezért jött közénk, hogy elmondja és bemutassa, hogy: Nézzétek, Én vagyok az Út! Én vagyok az az irány, amerre be kell állítani magatokat.

A szélsőségek, az elbódulások (ide tartozik a vallási elbódulás is) idegenek Jézustól! Az emberi természet sajnos nagyon hajlik efelé. Ami felé nem hajlunk, az az, amit Jézus így fejezett ki: „*Szűk a kapu, és keskeny az út, ami az életre vezet, és kevesen találják azt meg. És tágas a kapu és széles az út, ami a romlásba megy, és sokan mennek be rajta.*”

Tehát akárhogy is próbálja az ember magyarázni a dolgokat, nekünk rá kell arra jönnünk, hogy annak ellenére, hogy a vágyainkban van az, hogy minél többen legyünk, tudnunk kell, hogy nem a következmény a fontos, hanem a forrás. Az, hogy többen legyünk, nem a mi ügyünk!

Egyénileg sokan szeretnék tudni, hogy hol tartanak, és kérdezik ezt a Hang-tól, mert az ember szeret önmagával tisztában lenni. Válaszul szinte mindig valami olyasmit mond a Hang, hogy: a reggeli meg az esti imáid erre valók! Ha azt komolyan veszed, akkor meg fogod tudni, hogy hol tartasz.

Mert ha nem így kezdem, hogy minden reggel fölmérem, hogy: 'Uram, most mi a teendőm, hogyan képzeled az életemet? Mire kérhetem az áldásod?'

Este pedig nem nézek vissza, hogy: 'Édes Istenem, ma Veled voltam. Hogyan is nézett ki ez a mai nap?' Ha nem ezt teszem, akkor kívülről Jézus se tudja megmondani, hogy te hol tartasz. Ezt csak belülről tudja megmondani, mert ma itt tartasz, holnap meg ott fogsz tartani, ahol holnap fogsz tartani.

Az élet nem úgy néz ki, hogy van egy behatárolt irány, és nekem azon kell menni. Az élet valamiképpen mindig a teljesség, mert mindig mindenre kiterjed. Tehát nem úgy van, hogy először nő a lábam, utána a kezem, utána a testem... Mindig minden egyszerre nő. Ezért mindenki csak belülről tudhatja meg azt, hogy mennyire boldog, mennyire békés, és ezáltal tudja, hogy hol tart. Ha végignézi az életében a megkötözöttségeit, a nehézségeit, hát: 'Uram, ott még akkora gubancok vannak! Most mit csináljak?'

Erre a Jóisten mindig besegít, ha az ember kéri. Viszont úgy gondolom, hogy a földi élet mindig vergődés lesz. Ezért itt egy olyan végső megoldás, hogy: 'na, én most már itt megállhatok, és most már engem ki lehetne állítani az oltárra, hogy nézzétek, így néz ki egy tökéletes lény', ez nem hiszem, hogy megy.

A bűn: Isten akaratával tudatosan szembe kerülni. Természetesen azzal az isteni akaratával, amit annak látok. Bizony ferde lelkiismerettel rendelkezik a legtöbb ember! Jónak látja a rosszat, és azt csinálja. Igen, mert az neki nem bűn. A bűn, az mindig tudatos. Csak tudva és akarva lehet az embernek önmaga ellen tenni.

Véletlenül nem! Viszont tudatlanul lehet ellenséges területre kerülni. Éppen ezért tehát a földi életet meg lehet keseríteni, tudatlanul. Anélkül, hogy te bűnt követnél el, temiattad nagyon sok ember nagyon sokat szenvedhet a tudatlanságod miatt. Vagy a gonoszságod miatt. De a gonoszság már bűn. De ha nem vagy gonosz, akkor is tudsz olyat tenni, hogy rengetegen szenvedjenek miattad.

1999. 04. 29.

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Hálásan köszönjük a jelenlétedet, köszönjük ezt a Mária-éneket is! Köszönjük, hogy mi mindannyian a Mennyei Atyának vagyunk édes gyermekei, és a Mennysországot már most valamiképpen csírájában a lelkünkben hordhatjuk. Köszönjük, hogy mindannyiunk égi édesanyja a Boldogságos Szent Szűz. Hála Neked, Mennyei Atyánk, hogy állapotszerűen gondoskodsz gyermekeidről. Kérünk szeretettel, most is segíts kinyitni szívünket, lelkünket, segíts nekünk, hogy minél többet megértsünk abból, amit nyújtasz felénk, hogy az elkövetkezendő időszakban Neked odaadottakká tudjunk válni. Ámen.

Feri bácsi: Testvérek! Aki nem tapasztalja meg a szeretet szabadságát, az el sem hiszi, hogy működik benne az Isten. Ezért ezt először el kell hinni, hogy valaki meg tudja tapasztalni. Úgy vagyunk, mint a csodákkal. Jézus azt mondja, hogy a hitelenségük miatt nem tudott csodákat tenni. Ez annyit jelent, hogy először hinni kell, hogy utána tapasztalhassunk. Hiába mondták Jézusnak, hogy: 'tegyél csodát, és majd hiszünk Benned!' Ez nem megy! Nem a csodák hatására hiszünk, hanem a hit hatására történnek bennünk és körülöttünk csodák. Így vagyunk a szabadsággal is! Ha elhisszük azt, hogy az Isten zavartalanul tud bennünk élni, tehát akadálytalanul meg tudja valósítani bennünk azt a szeretetet, aminek a lényege Ő Maga, akkor meg fogom tapasztalni, hogy ez tényleg igaz. Meg fogom tapasztalni, hogy a teremtettségemből eredően az Isten szabadságából egyre többet tudok átélni, és ezáltal az Isten egyre jobban meg tud valósulni bennem.

Amennyire leoldódnak rólunk a megkötözöttségeink, úgy nyílunk ki az Isten szívére. Azt kell elhinnem, hogy ahová én vágyom, az nem egy üres ábránd. Ehhez az Isten mindig megadja nekem a szabadságot, ami annyira személyes, hogy ezt mindig kérni kell.

Olyan nincs, hogy a Földön minden megoldódik, és szabad utam van a Mennysországba. Minden nap újra és újra igenelnem kell, hogy én ezt a döntésemet meg tudjam tartani. Isten a Maga oldaláról mindent megtesz ezért. Az Isten teljesen ránk bízta Magát! Amit mi itt tanulunk és képviselünk, az egy hallatlan nagy kiszolgáltatottságot jelent a részünkről, mert mi nem úgy vagyunk, mint bármelyik vallás vagy felekezet. Mi nem azt mondjuk, hogy

neked ezt meg ezt el kell fogadnod, és akkor tartozol hozzánk. Mi azt mondjuk: ha tudsz jobbat, elfogadjuk.

Azt mindenkitől kérjük, hogy: ne minősíts, hanem érvelj azzal kapcsolatban, amit én állítok. Ha jobbat mondasz, elfogadjuk. Ez jelenti azt, hogy ki vagyunk szolgáltatva mindenkinek, mert semmi olyasmihhez nem kötődünk, amire azt mondanám, hogy: ez nem lehet a tied! Ez az Istennek a szabadsága, hogy Ő mindig teljesen adja Magát nekünk. Az, hogy ki mennyit fogad be az Istenből, az a szándékától, a törekvésétől, és a kötelékeinek a leoldásától függ. Mivel az életet csak kapcsolatokban lehet élni, ezért az otthon, a baráti kör, a munkahely, a közösség mind arra való, hogy ne csak meglássuk azt, hogy mik a problémáink, hanem azt is, hogy hogyan tudjuk egyre tisztultabban leoldani ezeket.

Valaki Ausztráliából azt írta, hogy megkapta a Szeretet-könyvet, és nagyon megijedt a tartalmától, mert olyan töményen van benne az, hogy még mennyi mindent kell tennie ahhoz, hogy a Jóistennek ő kedves legyen. A Hang-könyvekben külön részekben olvashat egy-egy témáról, amit az ember alaposan „megrág”.

A Hang azt válaszolta neki, hogy: 'az nem jó, ha te félsz a Szeretet-könyvtől, mert ha ez téged ijeszt, az azt jelenti, hogy nem azt akarod benne látni, hogy mennyire szeret téged az Isten, hanem arra a menekülésre akarod fölhasználni, hogy azt mondhasd, milyen messze vagy még Tőlem.

Testvérek! Ha mi ettől a gondolkodástól nem tudunk elszakadni, akkor csak toporogni fogunk, és nem leszünk boldogok. Igazában nem az az érdekes, hogy milyen vagyok, hanem az, hogy kié vagyok. És ha arra teszem a hangsúlyt, hogy kié vagyok, akkor szinte automatikusan tisztul az ember látása.

Gondoljatok arra, amikor Jézus a tanítványai lábát mossa. Mit mond Jézus, amikor azok ellenkeznek? „*ti már tiszták vagytok az Ige által, amit szóltam nektek.*” (Jn 15;3) – amit hallottatok Tőlem, hogy: jó az Isten, és szeret benneteket! Ez, ami már megtisztított titeket!

Ez az a bizonyos pozitív gondolkozás, hogy ne arra tegyem a hangsúlyt, hogy milyen messze van még a cél, hanem arra, hogy: 'rátaláltam az ÚT-ra!' A többi már nem is érdekes, mert ez az Út olyan, hogy sose lesz vége! A halállal se, mert a boldogságban való fejlődés soha nem áll meg! A benső harmóniánk, békénk, örömünk örök fejlődésben van, mert ahogy egyre jobban szeretjük Istent, úgy egyre többet látunk Belőle. Nincs végállomás a boldogság, a szeretet vonalán. A döntő, hogy ÚT-on vagyok!

Persze van bennünk egy egészséges honvágy, hogy: de jó lenne már otthon lenni! De a döntő az, hogy Út-on vagyunk az otthon felé.

Van valakinek kérdése?

Kérdező: Azt tanultuk, hogy aki öngyilkos lesz, az elkárhozik.

Feri bácsi: Valaki kérdezte a Hang-tól, hogy mi van az olyan öngyilkossal, aki jézusi emberként élt. A Hang azt mondta, hogy ilyen nincs, hogy valaki jézusi ember volt, aztán meg öngyilkos lett. Utána azt mondta még, hogy csak addig tud valaki erkölcsileg cselekedni, amíg értelmileg beszámítható. Ha valaki eszét veszve lesz öngyilkos, azt a Jóisten úgy veszi, mintha nem is történt volna meg. Aki jézusi ember volt, az nem lesz öngyilkos, mert ez képtelenség! Isten vigyáz arra, hogy erönkön felüli helyzetbe ne kerüljünk.

Az, aki Ausztráliából írt, azt is kérdezte, hogy bár tudja, hogy az Istent szeretőknak minden a javára válik, de mikor mondhatja valaki, hogy ő Isten-szerető.

Testvérek! Honnan tudhatom én ezt? Egyáltalán tudhatom-e?

Testvérek! Ez nem lehet méricskélés tárgya!

Üdvbizonyosságra kell jutnunk! Ha nem vagyok biztos abban, hogy a Jóistené vagyok, abba bele lehet zavarodni. Nem szabad abba a játékba belemenni, hogy hátha nem vagyok az Istené! Valaki azt mondta, hogy a környezetem jelzi azt, ha az Istené vagyok. Hogyan? Azt mondják: ez meghülyült!

Kérdező: Mi van azokkal az emberekkel, akik nem tudnak Jézusról?

Feri bácsi: Isten nemcsak azt tudja, ami volt, van és lesz, hanem azt is, ami soha nem lesz, de lehetne. Az Isten mindegyikünkről látja, hogy a lelkünk legmélyén döntöttünk-e Mellette. Testvérek! Az Isten mellett nem lehet hol így, hol úgy döntögetni. Az Isten mellett csak egyszer lehet dönteni. Ezt az egyszeri döntést nevezzük mi megtérésnek, ami nem is a Földön történik, hanem a leszületés előtt. Az újjászületés pedig itt a Földön történik. A vágykeresztség odaát történik. Csak az üdvözülhet, vágykeresztségben él, de csak akkor, ha újjászületett.

Az Isten azáltal van, hogy szeret. A teremtményeknél fordítva van. Először kell lennie, és utána tud szeretni.

Az Isten megteremti a szellemi teremtményeket, és föl kínálja nekik Önmagát, hogy mondjanak Rá igent, hogy boldogok lehessenek. Mi nem a Jóistenre mondtunk igent. Mi önmagunkra, a teremtettségünkre mondtunk igent. Ennek az lett a következménye, hogy olyan mérhetetlen messzire kerültünk az Istentől, hogy önerőből képtelenek vagyunk visszamenni Hozzá, mert a legoptimálisabb lehetőséget elszúrtuk. Mi leugrottunk a huszadik emeletről, oda visszaugrani már nem tudunk. Ezt úgy is magyarázhatom, hogy olyan csodálatos szemed volt, hogy belenézhattél a Napba. Ehelyett magadra néztél, s mire visszánéztél a Napba, már elromlott a szemed. Már nem bírtad nézni azt a fényt.

Ennek ellenére az Isten szeretete nem szűnt meg irántunk. Nem szűnt meg a vágya, hogy boldogítson minket. Ezért mit csinált? Ő Maga teremtményesült! Ember lett! Azt mondta: – 'Gyerekek! Ha már Istenként nem fogadtatok el, most felajánlom Magam, mint ember. Így ha emberként még az Embert sem fogadod el, akkor mit lehet veled tenni?' Ez az a bizonyos univerzális hit, hogy mindenki hisz abban, hogy ő ember, és a másik is ember!

Az Isten emberarcú! A háborúk, a gyűlölködések mind azt célozzák meg, hogy az ember Emberként se fogadja el az Istent! Annyira le tudunk aljasodni, hogy még az állatokért is képesek vagyunk élni! Az ember nem, de a cicus, a kutya, az kell! Az Isten azt nem tudja megtenni, hogy az embernek ne szellemi lényként ajánlja fel Magát. Lényegét tekintve az ember is szellemi lény!

Az Isten azért lett ember, hogy az ember meg tudjon istenülni!

Az Isten megtestesült, hogy Emberként adja Magát. Ez azt jelenti, hogy **a teremtésnél nagyobb kegyelem a megváltás!**

A teremtésnél nagyobb kegyelme az Istennek az, hogy Emberként eljött közénk.

Mit jelent a megváltás? Mitől váltott meg? A sötétségtől, a butaságtól.

Tulajdonképpen egy magatehetetlenségtől, hogy képtelen vagyok az Isten szabadságában élni, mert Ellene mondtam, mert lemondtam Róla.

Most viszont el kell hinnem, hogy Isten szabadsága a birtokomba kerülhet, különben nem fogom megtapasztalni! Tudniillik, aki az Isten szabadságát nem tapasztalta meg, az nem is hiszi el azt, hogy van. Ha ezt kezdem elhinni, akkor tudok kilépni a megkötözöttségeimből, mert addig bizony állapotszerűen a bűnben vagyok. Addig azt akarom igazolni magamnak, hogy az Isten mindig azt akarja, amit én akarok. Én viszont nap mint nap azt mondom: Uram, a szabadságom Tőled elfogadom! A Te szabadságodban szeretnék részesülni! De ebben a szabadságban felelős vagyok a döntéseimért, tehát önmagamért. Tudniillik a személyes döntéseknek az a mérhetetlen nagy súlya, hogy a következményeit nem lehet visszacsinálni.

Az Isten mérhetetlen nagysága az, hogy Ő helyrehozza a rossz döntéseimet.

Jézus eljön közénk – földi élete az istálló és a Golgota között úgy telik, hogy nincs hova fejét lehajtani –, és állandóan arról beszél, hogy milyen jó, hogy boldogok lehetünk. Neki van joga a boldogságról beszélni, mert Ő tudja, hogy mi az Isten szabadsága. Nekem személyes kapcsolatba kell kerülnöm Jézussal, mert a személyes kapcsolat a döntő, és ezt kívülről nem lehet létrehozni.

Az Isten téged meg tudott teremteni nélküled, de nem tud boldogítani nélküled!

A boldogítás feltételezi a személyes kapcsolatot.

Azt, hogy mi vágykeresztségben élünk-e, azt igazán csak az Isten tudja. Ezt mi hisszük és bízunk benne, hisz ezért jöttünk le a Földre, mert a szándékunk az volt, hogy ennek a vágykeresztségnek a következményét megéljük. A Föld

pedig annak a területe, ahol ez az irányultságom megvalósítható. Én itt tudok beállni abba az irányba, hogy azt a szándékot, ami ott megszületett bennem, a hitemből fakadó cselekedeteimmel egyre jobban erősítsem: 'Igenis, Feri, te vágykeresztségben élsz!'

Kérdező: Hogy lehet az, hogy az ember az elszúrt életei után úgy jön le a Földre, hogy még mindig nem döntött az Isten mellett? Nem látja be, hogy az Isten mellett kellene döntenie? Szellemi segítői nem tudnak rajta segíteni, vagy nem segíthetnek neki?

Feri bácsi: Én úgy gondolom, hogyha valaki odaát Isten ellen döntött, az egy végleges döntés, mert ezzel elhatárolta magát a végleges boldogságtól, amit felkínált neki az Isten. Ő önmagában akarta megtalálni a boldogságát. A lehetősége megvan, hogy ezt a végleges döntését különböző módon kiélje. Lehetősége van lejönni a Földre. Ezekre mondja Jézus: „*ti az ördög atyából vagytok*” (Jn 8;44).

Amikor meghal, neki nem egy olyan film pereg le, mint a Putnoki Tibornak, hanem újra bekerül abba a sötét világba, ahonnan jött, de magával cipeli azt a földi szenvedés-tapasztalást, aminek következtében idővel már tud mérlegelni. Úgy gondolom, hogy ilyen értelemben lehetősége lesz arra – megfelelő földi szenvedések után –, hogy előbb-utóbb mégis vállalja a vágykeresztséget. Tehát olyan sorsvonalat vállal, amely segíteni fogja abban, hogy halála pillanatában lepereghessen az élete filmje, s akkor látni fogja, hogy mit kellett volna tennie és hogyan. Akkor már az Isten szeretete mutatja meg azt, hogy: 'mennyire mindent megtettem érted, és nézd meg, hogy hol tartasz! De nincs semmi probléma, mert ezt mind jóvá lehet tenni! Most menj – édes komám –, mert még nem születted újjá! Te vágykeresztségben élsz, de nem vagy újjászületett ember. Újjászületni meg csak a Földön lehet!'

Te az ördög atyából valókról kérdeztél! Ezek azok, akiknek nem kell az Isten boldogsága. Úgy gondolják, ők majd tudják azt, hogy hogyan kell boldognak lenni. Hatalmi gőg él bennük, és mivel sokan vannak, felül akarják múlni egymást. Egymást erősítik a rosszban, meg egymást marják. Ezek is lejönnek a Földre, hogy kiéljék az önzésüket. Ezek azok, akik a hatalom gyakorlásában élnek, csak a speciális hit elkötelezettjei, és Isten nevében a legszörnyűbb dolgokat teszik.

Testvérek! A legborzalmasabb háborúk mindig a vallásháborúk!

Ezek, akik az ördög atyából valók, ki tudja hányadszor csinálják itt a szörnyűségeket, de amikor a hatalomból kiesnek, akkor bizony szenvednek. Bár tudják, hogy van Isten, de csak a Jóisten tudja, hogy mikor gyullad ki bennük az a fény, hogy másképp kellene élni. Egyszer biztos megszületik bennük a szándék, hogy az emberré lett Istennel bensőséges kapcsolatba kerüljenek.

Testvérek! Mindenkinek egyre inkább a saját emberségét kell elfogadnia, amikor leszületik, de dönteni odaát kell. A vágykeresztségnek odaát kell megszületnie. Én nem hiszem azt, hogy itt a Földön ez lehetséges lenne. Az újjászületés viszont itt kell hogy történjen. Ezután vágyakozni kell, ezt kérni kell! Hogy megtörtént-e, abban lehetsz bizonytalan. De ha valaki az újjászületést nem valami lenyűgöző megtapasztalással élte meg, az nem jelenti azt, hogy nem történt meg. Nekünk a vágykeresztség hitbizonyosságában kell élni!

Más a Lélekkeresztség! Ez azt jelenti, hogy egy speciális szerepet kapsz az Istentől. Ez egy megtapasztalás alapján születik meg benned, amikor téged átjárt az Isten Lelke. Megéled azt, hogy valamelyik képességed úgy kezd működni, hogy te magad is csodálkozol, mert az Isten megtisztította, felerősítette mások javára.

Itt hívom fel a figyelmeteket arra, hogy az ördög itt is csinálhat zavart, ha az ember fejében nincs rend.

Ebben nagyon fontos a nyitottság, de csak a Jézussal alátámasztható jobbra! Akiben ez él, az biztos vágykeresztségben él. (Sokat töprengtek azon, hogy a speciális hitben élők, akik ezáltal nagyon lezártak, vágykeresztségben élhetnek-e.)

A vágykeresztség feltétlen feltétele annak, hogy valaki a Mennyszigetbe jusson, ahová csak Jézus által lehet jutni. Bizonyos értelemben misztérium az, hogy ki az, aki vágykeresztségben él – amikor a másiktól van szó! De a magam számára hinnem kell, hogy én vágykeresztségben élek, mert engem Jézus érdekel!

Az újjászületés itt dől el, mert itt mondta Jézus, hogy: aki nem születik újjá, nem mehet be a Mennyszigetbe. Ezt úgy is megélheted, hogy ez semmiféle érzelmi emócióval nem jár.

Kérdező: Miért nem ismerték fel Jézust a feltámadása után?

Feri bácsi: Ennek biztosan lélektani oka van. Látták Őt szenvedni, meghalni. Az emmauszi tanítványok is csak a kenyértöréskor ismerték fel!

Ha te látnál valakit meghalni, de másnap látnád az utcán, azt mondanád, hogy ez az ember nem az, akit meghalni láttam.

Az embernek van egy olyan érdekes képessége, hogy egy összegyűrt papírban, árnyékban, felhőben lát egy képet. Ha neked megmutatja, te is látod.

Ennek az ellentéte is megtapasztalható! Ha egyszer valami nagyon beléd rögzült, azt rávetíted a másikra. Ezért azt mondod: hasonlít arra, akit meghalni láttam, de ez nem ő.

Jézus még nem a megdicsőült testével jelent meg a tanítványainak! Jézus akkor dicsőült meg, amikor negyven nap után fölment a mennybe.

Azok a tudósok, akik a turini leplet vizsgálják, mondják, hogy a Szentírásban olvasható az, hogy Jézust begöngyölték a lepelbe, majd utána egy olyan nagy

fény jelent meg, hogy az örök hanyatt estek. Ez a fény igen erős kellett hogy legyen, hisz beleégette Jézus kontúrajait a lepelbe.

Egy biztos, hogy amikor Jézus meghalt, a testével együtt támadt föl. Utána pedig ezzel a testtel távozik a Földről. Viszont különböző megjelenési formáiban velünk van. Jézus megjelenési formáinak a tartalma a lényeg, mert ezáltal tudjuk azonosítani azzal, hogy: mit jelent az, hogy Jézus az ÚT! Azt jelenti, ha az Ő megjelenési formáit az életembe beállítom, akkor járok a jézusi ÚT-on.

Jézus az evangéliumokban nemcsak sugalmazott módon van jelen. Ezért feltétlenül olvasnom, tanulmányoznom kell az evangéliumokat, mert akkor tudom, hogy Jézus ÚT-ján járok.

Jézus azt mondta: ahol ketten – hárman összejönnek a nevemben, ott jelen vagyok. Testvérek! Jézus itt van! Ezért jöttök ide, Őmiatta!

Valamiképp én is megjelenítem Őt, hiszen fölhasznál arra, hogy titokzatos módon jelen legyen.

A szentségekben is jelen van Jézus, és ezek mind Ut-at jelentenek.

Kétségtelen, hogy nem azok a tartalmak fogják az én életem odaadottságát, az Út-on járásomat jelezni, amikor nekem ad az Úr, hanem az, amikor én adok Neki.

Az nagyon fontos, hogy a személyes kapcsolat nem lehet csak az Isten ügye. Az kell hogy az én ügyem is legyen, ha rólam van szó. Ha Ő megszólít, nekem válaszolnom kell, ha én megszólítom Őt, Neki válaszolnia kell. Kapcsolatban kell hogy legyek Vele!

Ez a kapcsolat pedig abban nyilvánul meg, hogy rászoruló módon mindenkiben benne van! Ezért a másakra figyelés, a nem ártok, megbocsátok és segítek, vagyis az univerzális hitnek a komolyan vétele – hogy ember vagyok és a másik is az – kell hogy a földi élet mindennapi feladata legyen. Ez jelenti azt, hogy ÚT-on vagyok.

Az igazság pedig azt jelenti, hogy erkölcsileg azt képviselem, ami a szeretet igazsága. Ebben az értelemben gyakorlatilag is igazolódik az, hogy a vágykeresztség alapján igent mondtam az Istennek. Csak idő kérdése, hogy ennek a törekvésemnek a komolyan vétele mikor juttat el oda, hogy újjászülessek.

Kérdező: Nem gondoltam azt, hogy az ördög akarata szerint is születnek emberek, nemcsak Isten akarata szerint.

Feri bácsi: Jézus mondja: „*ti az ördög atyából vagytok*”! (Jn 8;44)

Az ördög mindent elkövet, hogy minél többen szülessenek le az övéi közül, hogy minél pokolibbá tegyék a Földet, és mindent elkövet, hogy minél kevesebben jöjjenek olyanok, akik vágykeresztségben jönnének a Földre.

A megtérés tehát odaát történik, és a megtérés után itt a Földön a gondolkodás-átalakítással kell ezt igazolnom. Ennek lesz eredménye az újjászületés.

Annak a világnak, amelyben élünk, előzményei voltak. Ezért a múltból tanulnunk kell, hogy a Jézussal való kapcsolatunk itt és most bennünk békét eredményezzen. Azt a békét, amelyet az eszemmel is alá tudok támasztani, mert a Jóisten a körülményeimnek is az istene. Az okosság és az óvatosság mindenképpen kéznél kell hogy legyen, mert nem lehet az életünket hübelebalázs módjára élnünk. Ha mi ügyelünk erre, akkor egyre többet foglalkozunk az evangéliumokkal, a Hang-könyvekkel. Ez arra készít föl, hogy válaszolni tudjunk azoknak, akik kérdéseket tesznek fel nekünk.

A hagyományos kereszténység gondolkodása nagyon lejáratódott. Ha nem a hagyományos keretben gondolkodunk, hanem Jézus-centrikusak vagyunk, és úgy viselkedünk, ahogy azt Jézus kínálja nekünk, akkor a különböző felekezetekhez tartozó emberek – amelyekbe általában a nagy egyházakból mentek át az emberek – idővel rájönnek arra, hogy nekik is Jézus-centrikussá kell válniuk.

1999. 05. 06.

Kérdező: Jézus azt mondja, hogy nem eltörölni jött a törvényt és a prófétákat, hanem beteljesíteni. Tehát amit a próféták tükör által homályban láttak, azt Jézus megvilágítja?

Feri bácsi: Nemcsak ennyit jelent ez. A próféták is emberek voltak, tehát a látásmódjukban korlátozott emberek. Isten a próféciákban is a lelkünk mélyén mindegyikünkben meglévő tudásra tud építeni. Mindenkinek van egy olyan képessége, hogy nagyjából látja azt, hogy holnap mi fog történni. Ha az Isten ezt a képességet megtisztítja, fölerősíti mások javára, akkor a jövőbe látsz. Mert van bennünk egy olyan képesség, hogy korlátozott szinten, de képesek vagyunk eseményeket előre látni. De nem csak az a problémánk ilyenkor, hogy korlátozott szinten, hanem az is, hogy eléggé összekeverten látjuk a dolgokat. Tehát nem tisztán. Ha mi Jézust nem ismernénk, akkor soha az életben nem találtuk volna ki azt, hogy a próféták mikor prófétáltak Jézusról, mert annyi mindenről beszéltek. Többek között Jézusról is. De ez úgy bele van keverve a szövegbe, hogy Jézust azok sem ismerték föl, akik mérhetetlenül jobban ismerték a prófétákat, mint mi valaha is ismerhetnénk.

Egy egész nép lett felkészítve a Messiás eljövetelére. Az Isten küldte ezeket a prófétákat – tehát azokat az embereket, akiket Ő jónak látott –, akikben ezt a jövőbe látó képességet karizmává finomította. Ezért bár beeláttak a jövőbe, de

ebbe mindegyik önmagát is belevitte. Ezért tehát rengeteg benne a homály. Arról nem is beszélve, hogy ami abban a másik dimenzióban történik, azt nem is lehet a mi földi életünk dimenziójában ugyanúgy elmondani. Példa erre Pál megtérése. Ha elolvassátok, ahol ezt elmondja, ti is nevetni fogtok azon, hogy az élményét mind a háromszor lényegesen megváltoztatva írja le. Ezeket az élményeket egyszerűen nem lehet a mi szavainkkal pontosan átültetni, ezért biztos, hogy torzít az ember.

Jézus a tanítványainak a prófétákra hivatkozott az emmauszi úton. Ő ki tudta szűrni, hogy mi az, ami Rá vonatkozik. De ismétlem: mi csak azáltal tudjuk, hogy Benne a próféciák beteljesedtek, miután Ő eljött, és most már ismerjük. Tehát csak visszamenőleg tudjuk igazolni, hogy ez meg ez tényleg Róla szólt. Ez is jelenti azt, hogy Jézus a világ a világossága. Ha ezzel a fényel nézi az ember – visszamenőleg – a Bibliát és a szenteket, akkor megérti. De azt is látja, hogy mennyi benne az, ami emberi, mennyi az, ami nem is igaz, aminek semmi köze a Jóistenhez. Jézus tanítása által már meg tudjuk érteni, hogy mi az, ami a prófétákon keresztül az Istentől jött, és mi az, amit ők tettek bele. Ezért a benső sugallatot, indíttatást mindig kontrollálatni kell!

Kérdező: Nekem Medjugorjében megjelent Jézus, és az volt bennem, hogy ezt mindenképpen el kell mondanom a társamnak, testvéreimnek.

Feri bácsi: Itt a következőt kell tudni. A legutolsó Hang-levél is azt fogalmazta meg a látomásokkal kapcsolatban, hogy nem az az érdekes, hogy az ember mit lát, hanem az, hogy annak mi a következménye! Az öcsémnek semmit sem mondott Jézus, de a látomásnak az lett a következménye, hogy felszámolta a munkahelyét, otthagya mindenét, és elment vidékre. Összehozott egy szeretetközösséget, és most már tizenvalahány éve élnek így. Ez mutatja a látomás gyümölcsét. Mert e nélkül csak arra való a látomás – amit tulajdonképpen mindegyikünk tud –, hogy van szellemvilág. Ezt tulajdonképpen mindegyikünk tudja. Ehhez önmagában látomás nem kell. Ha az Istentől van a látomás, akkor annak kell hogy legyen egy olyan tartalma, olyan rugója, ami engem beindít egy olyan irányba, ahol valamit nagyon komolyan kell képviselnem. Ezért figyelni kell a benső hatásra, hogy mi a feladatom. Itt megint az utolsó levélre hivatkozom. A kérdező azon spekulál, hogy hogyan van az, hogy az Isten a körülményeinknek az istene, holott a körülmények nem boldogítanak senkit. A Hang a válaszában arról beszélt, hogy mindannyiunknak meg kell valósítanunk azt, amit a Jézussal való kapcsolat jelent. Tehát amikor az ember egy ilyen benső indítást kap, meg élményt él át, akkor az azzal jár, hogy tanúságtevésre készíti. Az okosság és az óvatosság nyilván nagyon fontos, de az élményemet nem rejthetem véka alá! Tudniillik, amit az ember megtapasztal, azt más nem tudja megcáfolni. Mert a tényeket nem lehet cáfolni. Ami egyszer megtörtént, az megtörtént.

Az, hogy valaki beteg vagy egészséges, a boldogság szempontjából teljesen mindegy! Mert mi az, ami a boldogság szempontjából nem mindegy? Az, hogy szeretet van bennem vagy nincs. Nem úgy van, hogyha egészséges lennék, akkor jobban tudnék szeretni. Nem, te akkor tudnál a legjobban szeretni, ha a rendelkezésedre álló eszközöket erre használnád, mert annál jobban nem kell szeretned, mint amennyi a lehetőséged! A Hang többször említette már azt, hogy az Isten a kegyelmeit nem a vágyainkhoz méri, hanem a feladatainkhoz! És ami a feladatom, azt a képességemtől meg az adottságaimtól függően az Iránta való szeretetből teyem.

A szellemvilág felé való kinyílásnak az a veszélye, ha félrevivő tartalmat kapok, akkor azt eredményezheti, hogy én különbnek élhetem meg magam.

Visszatérve az előbb említett levélre, amelyben valaki azt kérdezi, hogy hogyan lehet az, hogy az Isten a körülményeinknek is istene, ugyanakkor pedig a körülményeim nem határozzák meg a boldogságomat. Viszont az, hogy a körülményeim nem játszhatnak bele a boldogságomba, arról annyit tudnunk kell, testvérek, hogy a leglényegesebb pont a vágykeresztség. Azt tudjuk, micsoda: az Isten nem csak azt tudja, ami van, volt, lesz, hanem ami lehetne, de nem lesz soha.

Ha te odaát már döntöttél Isten mellett, ennek a következményét már nem tudod megváltoztatni! Ha egyszer Mellette döntöttél. Ha az Isten mellett döntöttem, akkor Jézus a körülményeimnek is az ura! Lehetetlen, hogy Jézus a körülményeimet ne a boldogság kibontakozásának az irányába állítsa!

Az Istent szeretőknek minden a javára válik! Akár tehet a körülményeiről, akár nem!

Azt viszont tudnunk kell, hogy kétféle körülmény van: az egyik, amiről tehetek, a másik, amiről nem tehetek.

Amiről nem tehetek, az csak a javamra válhat! Ezt kell nagyon megértenünk! Mi pedig pont fordítva gondoljuk. Akkor lesz jó, ha az történik, amit én akarok! Sőt, ezt nem csak a magunk vonatkozásában éljük meg, hanem még a gyerekeknek is az a jó, amit én akarok!

Tehát amikor valamiről nem tehetek, akkor kell hogy a legnyugodtabb legyek. Amiről pedig tehetek, azt meg azért kell tennem, mert az engem meghatároz! A döntéseimnek következményei vannak, ezért **felelős** az ember a döntéseiért. A boldogság - boldogtalanság szintjén nem lehet többször dönteni! Ugyanúgy, ahogy nem kellett nekünk a Jóisten ellen dönteni, csak egyszer. Az az egy elég volt ahhoz, hogy fénytávolságra kerültünk Tőle. Sőt, azt mondhatjuk, hogy abszolút képtelenné váltunk arra, hogy egygé tudjunk válni Vele. Ezért kellett Neki Önmagát letranszformálni! Mert azt mondja, ha már Istenként nem fogadtak el, akkor most azoknak a szintjére fogok leszállni, és ember leszek. Hát csak elfogadnak most már Emberként!

És Jézus mindig az erkölcsileg megbélyegzett szegényekkel, a kiszolgáltatottakkal, az elesettekkel, az ártatlanul szenvedőkkel van! Nekünk tehát valamiképpen mindig ezeket kell tudnunk megérteni, ezeket kell segíteni, a szeretetünknek efelé kell irányulni. A földi élet pont arra való, hogy itt igazoljam azt, hogy én vágykeresztelt vagyok.

A megtérés annyit jelent, hogy vállalom a gondolkodás-átalakítást. Ennek lesz a természetes következménye az újjászületés. Azt nyugodtan mondhatom, hogy a vágykeresztség egyszeri döntés.

Te ott eldöntötted, hogy: vissza akarsz kerülni a Jóistenhez. Ez az a vágykeresztség, amit itt tudsz megvalósítani; hogy igenis el akarod fogadni a másik embert. Tehát szeretni akarom a másikat, és ezáltal el akarom fogadni Jézust. Ha ez a döntésed a szándékod következtében elkezd erősödni benned, akkor szükségszerűen olyan döntéseket fogsz hozni (amiről te tehetsz), amelyek efelé a vágykeresztség megvalósulása felé visznek.

De hozol olyan döntést is, ami nem afelé visz. Ezért aztán az életed végén, amikor visszakerülsz, akkor látod, hogy: az anyját, beiratkoztam én az iskolába, de megint megbuktam. Mehetek megint vissza. De az iskolámat nem hagyom el, nem iratkozom ki! Azt már nem lehet! És ez a jó ebben! Annak viszont súlya van, hogy ezt a döntést meghoztam, mert ehhez nekem fel kell zárkóznom. Ha egy nagy futballcsapatba valakit beválasztanak, akkor nyilván nem azt fogja mondani, hogy most már nem kell tréningre járnom. Hanem azt fogja mondani, hogy most már éjjel-nappal tréningre fogok járni, hogy megfeleljek annak a szintnek, ahová engem beállítottak.

Mi, akik itt vagyunk, nyugodtan elkönnyvelhetjük magunkról azt, hogy a vágykeresztségben vállalt feladatunkból még nagyon sok van hátra! És minél komolyabban akarom a vágykeresztségnek az igen-jét a Földön megvalósítani, annál jobban tudom leoldani magamról a terheimet, annál inkább tudok szabaddá válni.

Nem tudhatjuk, hogy másoknak mennyire van lehetőségük arra, hogy úgy ismerjék meg Jézust, mint ahogy mi ismertük meg. Mert ha valaki, pl. egy nagy guru, az egész életét rátette egy tanításra, ahol eredményeket is lát...

Ugyanakkor pedig mondjuk találkozok a Dombi Feri bácsival, akit nem ismer, és csak annyit tud róla, hogy katolikus pap, akkor azt mondja, hogy köszönöm szépen, már elég is belőle ennyi. Testvérek! Az elfogultság hihetetlenül nagy bennünk! Minden emberben! Csak gondolatok arra, hogy Jézussal szemben annyira elfogultak voltak, hogy nem hogy rosszat láttak benne, a végén már semmi jót nem tudtak benne meglátni. Semmi jót! Akármit csinált, azt mondták: az ördög erejével csinálja! Az ördöggel cimborál!

Én el tudom képzelni, hogy még ezeknél a nagy guruknál is lezártaságot eredményez az elfogultság.

Kérdező: A karmáról

Feri bácsi: A Földön mindenkinek van karmája. De a karma nem feladat, hanem az egy olyan állapot, amelyben az erkölcsi adósságodat kell törlesztened.

Amikor tehát megszűnik az adósság, megszűnik a karma. Amikor tehát odaátra kerülünk, akkor már nincs karmánk, mert a földi életem sorsvonalára a karma. A karmának csak addig van értelme, amíg adósságtörlesztés van. Ha már nincs, akkor már nincs értelme.

A karmád minden görcse akkor oldódik fel, hogyha azért hálát tudsz adni! Ha azt tudod mondani, hogy: de jó, hogy van, mert megment a jövőre nézve, és mindent megold a múltira nézve.

Mik a karmikus görcsök? Az, amiről tudom, hogy a legnehezebb megcsinálni. Ezek a karmikus görcsök. Ezeknek a megoldása csak annyi, hogy hálát kell tudnom adni érte. Igen, mert ezt csak hitből tudom megtenni. Az igaz pedig a hitből él. Hálát adni azért, amivel nagyon nem szeretnék találkozni! Ezt csak hitből lehet megtenni.

1999. 05. 13.

Feri bácsi: Ahhoz, hogy önmagunk életét reálisan lássuk, el kell hinnünk, hogy a Jóisten görbe vonalakkal írja meg az egyenes sorait, és mindennek oka van. Ha nem látjuk, akkor is. Az Isten-szeretők problémáinak csak olyan oka lehet, amelyek a lelkük javára válik. Ez millió százalékra biztos! A Jóisten jó Isten, ezért nem lehet az, hogy az Ő akaratán kívül valaki úgy tudja roncsolni az Ő gyerekeinek a lelkét, életét, hogy Ő arról nem tud. Ilyen nincs!

Az emberek lassan rájönnek, hogy kiürültek a szertartások. És az üres szertartás, durván kifejezve, inkább egy cirkusz. „Kenyeret és cirkuszt a népnek”! Ugye? Pedig ha egyszer Jézus az evangéliumokban ezzel kapcsolatban elmondta azt, amit elmondott, akkor nekünk ezzel nagyon komolyan kell foglalkoznunk! Nem mehetünk bele abba, hogyha Jézus igazán Ember volt, akkor melléfoghatott. Sajnos ez nagyon terjed mindenfelé.

Jézus soha nem tévedett, és ezt azért jó nekünk tudni, mert különben nem tudnánk vállalni az Ő útját.

Tehát nagyon fontos szerintem annak a bizonyossága, hogy Jézus soha nem tévedett! Soha nem mondott senkinek olyat, amit vissza kellett volna vonnia. Ezért tehetem Rá az életemet.

Én úgy gondolom, hogy ott, ahol ilyen magunkfajta emberek vannak, nem csak a tévedhetőség van meg, hanem – ha alázatosak és becsületesek vagyunk – mindannyiszor, amikor nem Jézussal, nem a Mennyei Atyával beszéljük meg, hogy na most mit kéne csinálnom, akkor bizony nagyon sokszor melléfogunk.

Kérdező: A megkötözöttségről

Feri bácsi: Amikor a krampusz piszkál téged, az egyértelműen kísértés. Ez a kísértés. A megkötözöttség nem ez! A megkötözöttség annak a következménye, hogy valamiképpen lemondtam a szabadságomról. Tehát olyasmire ragaszkodom, ami beárnyékolja a szabadságomat. Ami a megoldást illeti, ahhoz tudnunk kell, hogy a szabadság nem egy nyugalmi állapot. Legtöbbször úgy képzeljük el a szabadságot, hogy már békém van, és semmit sem kell csinálnom.

A szabadság másik neve: **a lelkedben jelenlévő Lélek**. Ez a te szabadságod. Ez annyit jelent, hogy aki ezt a szabadságot még nem tapasztalta meg, az nem is tudja feltételezni, hogy ez van. Nekem el kell hinnem, hogy szabad vagyok! El kell hinnem, hogy a Lélek így működik bennem! Az én benső szabadságom az, hogy a Lélek azt csinál bennem, amit akar. Így is megfogalmazhatnám: Az teljes szabadság egy abszolút megkötözöttség a Szentlélekkel! Tehát a Szentlélekkel megélt kapcsolatom jelenti a szabadságot. Ezért tartom olyan fontosnak, hogy imádkozzunk a Lélekkeresztségért!

A probléma általában ott van, hogy Jézusnak csak az egyik oldalát akarjuk elfogadni, hogy részesüljünk Lélekkeresztségben, de a másikat, hogy: tegyetek tanítványommá minden népet – tehát hogy állapotszerű tanulók legyünk –, ezt elhanyagoljuk. Tudniillik, ha valaki Isten-élményt élt meg, akkor a tanulás két dolog miatt hallatlanul fontos. Az egyik az, hogy az Isten-ismeret féket jelent, nehogy elszálljak! Tehát nehogy diszkót csináljak a templomból vagy a közösségből. A másik pedig: a kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amelyikben az értelmem nyitott. Amelyik irányban nem nyitott az értelmem, ott nem tud az Isten mit kezdeni velem, mert az Isten az értelmemet nem tudja manipulálni.

Az Isten-ismeret adja meg az irányt! A bennem működő Léleknek csak abban az irányban van lehetősége az én szabadságommal élni, amit az értelmem is világosan lát! Az én munkám az, hogy az értelmemben, a fejemben rend legyen! A Lélekkeresztséget én nem tudom megvalósítani! Csak el kell hinnem, hogy van ilyen.

A hit nem külön kegyelem. Jézus nem szidta volna meg a tanítványait, hogy: még mindig nincs hitetek? Még mindig nem hisztek? Még mindig itt tartotok csak?

Ha Jézus hitet tudna adni, akkor nem csodálkozott volna, amikor a pogány századosnak azt mondta, hogy: ekkora hitet nem találtam egész Izraelben! Tehát a hit olyan képessége az embernek, amit értelemmel nagyon föl lehet erősíteni. Itt arról van szó, hogy akkor erősödik az Istenben való hitem, ha kitisztázom, hogy ki ez az Isten. Megtudom, hogy létben tart mindent. Engem is.

Elküldi a Fiát, Aki lejön, hogy legalább emberi szinten tudjunk kapcsolatba kerülni Vele. Megtudom, hogy az én életemben is dolgozik, mert azt mondta: „*Nem hagylak árván benneteket*”.

’Uram! Te nem hazudsz! Ha nem hagytál árván, akkor velem vagy!’ Így lehet és kell is erősíteni a hitünket!

A hitet párbeszéd-imával és meditálásokkal is lehet erősíteni, ha a meditálás az eszemet és a fantáziámat mozgatja meg abban az irányban, amelyben egyre egyértelműbbé válik bennem az, hogy én az Istennek édes gyereke vagyok!

Tulajdonképpen itt látható egy óriási esemény, amit nyugodtan mondhatunk megváltásnak. Az, hogy a megtért ember földi életében a döntés – a boldogság vagy boldogtalanság mellett – csak egyszeri lehet. Nincs tingli-tangli. Ha egyszer döntöttél az Isten mellett, akkor nem lehet, hogy holnap Ellene döntsél. Ez a végtelen perspektívában így néz ki.

A Földön – miután Jézus lejött és ember lett – az én számomra a megtérésemet követően állapotszerűvé vált a lehetősége annak, hogy boldog legyek. Az én bűnöm ezt már nem tudja leállítani. Én akkor is boldog tudok lenni, ha vétkezem. Tehát az egyszeri események ezt az *állapotot* már nem tudják megszüntetni! Úgyhogy a megváltás és a bűn a Földön együtt jár, mert a Föld az ilyen! Ezért sem magamon nem szabad megbotránkozni, sem a másikon, ha csetlik-botlik, mert megadta a lehetőségét a Jóisten nekünk Jézusban annak, hogy ez mindig korrigálható legyen.

Mi, akik itt vagyunk, természetesen velem együtt – ha őszinték vagyunk, testvérek –, rá fogunk jönni, hogy nem az erényeink, hanem a bűneink vittek minket Istenhez. Nem az, hogy én annyira jó voltam, annyi jót tettem, ezért most már hiszek az Istenben. **Hanem az, hogy az Isten hiányát annyira szenvedtem, hogy mindent kipróbáltam, hogy hogyan tudom ezt valamivel pótolni. De előbb-utóbb rájövök, hogy ez nem megy! Tehát akármit csinálok, a cselekedeteimmel nem tudom megoldani az életemet! Csak Jézussal tudom megoldani az életemet! Ezért mondhatjuk azt, hogy a megváltás nagyobb kegyelem, mint a teremtés!**

Kérdező: A koszovóiak adósság-törlesztéséről mondanál valamit?

Feri bácsi: Én azokat sajnálom, akik bombáznak, mert akik szenvednek, azok egy nagy adósságot törleszthetnek. Ha nem így lenne, akkor nem lehetne az Istent gondviselőnek nevezni!

Kérdező: Mi a véleményed az euthanáziáról?

Feri bácsi: Nekem egyértelmű ebben az álláspontom. Olyat tudunk Jézusról, hogy valakit feltámasztott, de hogy valakit megölt volna, olyat nem! Az

euthanáziát tehát semmiképpen sem lehet támogatni, mert annak az embernek is adósságot kell törlesztenie, és én nem tudhatom, hogy mit meg hogyan. Nekem tehát az a feladatom, hogy ameddig rajtam áll, segítsen életben maradni azt, akit rám bíztak.

A „morális”-nak van egy tétele, ami azt mondja, hogy rendkívüli eszközöket nem kell használni senkinek azért, hogy meggyógyuljon vagy életben maradjon. Ezzel kapcsolatban csak az a kérdés, hogy: mi a rendkívüli eszköz? Azt viszont mindenki csak maga döntheti el, hogy mit tart rendkívüli eszköznek.

A józan ész alapján csak azt tudom mondani és tudom igazolni is, hogy a halálnak nem lehet az ördög az oka. Nem lehetek én az oka. Tehát nyilvánvaló, hogy a halál pillanatát az Isten határozza meg. Az életnek nem ura a teremtmény, annak az Isten az Ura. Úgyhogy a halál pillanatát – én azt hiszem, hogy mielőtt megszülettünk – az Isten döntötte el. Mi, amikor azt mondjuk, hogy egy karmikus sorsvonalat választunk, tényleg nem tudjuk, hogy milyen hosszú az a vonal. Mi csak azt tudjuk, hogy a sorsvonalon lévő görcsöket kell oldani. És azt is kitaláljuk, hogy mik azok a görcsök: amik nehezen oldódnak! De hogy milyen hosszú vagy milyen rövid az az idő, azt nem tudjuk. Nem az évek száma teszi, hogy lelkileg ki érett vagy ki nem, hanem az illető magatartása.

A Föld nem a véglegesültség helye, hanem a beirányultságé. A Föld arra való, hogy beirányítsam magam az örök értékek befogadására!

1999. 05. 20.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Szeretettel köszöntünk itt körünkben! Nevedben vagyunk itt, tehát Te nyilván itt vagy. Kérünk szeretettel, segíts bennünket, legyünk nagyon nyitottak Feléd, legyünk nagyon tanulékonyak! S kérünk, áldd meg azt a testvérünket, aki a szeretetével szintén itt van most közöttünk, s aki nagyon vágyódik arra, hogy a Te áldásodban részesüljön! Köszönjük, hogy amikor Hozzád fordulunk, akkor nem kell külön drukkolnunk, hogy vajon figyelsz-e ránk, hiszen mi azáltal létezünk, hogy Te ránk figyelsz. Köszönjük ezt Néked! Ámen.

Testvérek! Csodálatos dolog az, hogy mi azáltal létezünk, hogy az Isten figyel reánk. Mi már tudjuk, hogy a szeretetnek a háttere a másakra figyelés. Ha egyszer szeret minket a Jóisten, akkor az annyit jelent, hogy állapotszerűen figyel ránk.

Kérdező: Feri bácsi! Beszélne nekünk a pünkösdről?

Feri bácsi: Az elmúlt kétezer év alatt eléggé el lett fuserálva ez a pünkösöd. A pünkösödöt úgy is hívják, hogy Jézus egyházának a születésnapja.

Jézus föltámadása után egy szobában zárt ajtók mögött voltak a tanítványok, amikor ez a pünkösdi kiáradás történt. Ekkor tüzes nyelvek alakjában megjelent számukra a Szentlélek, és Általa kaptak erőt, bátorságot. Az Apcsel 1-ben olvashatjuk azt, amit Jézus a mennybemenetele előtt mond a tanítványainak: – Ne menjetek sehová, maradjatok a városban, majd erőt kaptok fölülről, és tanúim lesztek a Föld végső határáig!

Ezek a tanítványok még nem tudták azt, hogy mit jelent ez. Amikor Jézus mennybemenetele után 10 nappal a Szentlélek kiáradt rájuk, akkor ők nagyon sok mindent megtudtak, de ez a nagyon sok mégse minden!

Most egy kis ismétlésbe bocsátkozom: – Tudjátok, hogy Jézusig a zsidó nép egyértelműen úgy tudta: jönni fog egy Messiás. Amikor megjelenik, akkor általa a szabadságuk fog megvalósulni. Várták ezt a Messiást, és amikor megjelent, akkor csak Jézus tudta azt, hogy Benne megjelent nekik a Messiás. A zsidók meg azt a Messiást várták, aki majd kizavarja a rómaiakat.

Jézusnak komoly feladatot jelentett, hogy hogyan értesse meg velük: Én vagyok ugyan a Messiás, de nem az a Messiás, akit ti vártok, mert olyan Messiás nincs is! Azt képtelenség lett volna megmondani nekik, hogy olyan Messiás nincs, mint akit várnak, hiszen a zsidó nép évezredekig abból élt, hogy majd jön a Messiás. Különösen ügyeltek arra, hogy a pogányokkal semmiféle kapcsolatuk ne legyen. Mély felháborodással élték meg azt, amikor a rómaiak a császár képét be akarták vinni a templomba. Akkor a zsidó főpap azt mondta, hogy ez lehetetlen. Erre a római fővezér kijelentette, hogy mi nem ismerünk lehetlent. – Ha ti a ti isteneteket beviszitek a templomunkba, akkor a mi Istenünk kijön – mondta a főpap. A mi Istenünk nem lehet egy helyen a tiétekével.

Megjelenik Jézus, és nem mondhatja meg nekik, hogy olyan Messiás nincs, amelyet várnak, miközben azt is tudja, hogy Ő viszont a Messiás. A negyven napos böjtje és imája alatt Jézusban világossá vált az, hogy nem mondhatja meg azt, hogy Ő a Messiás, hanem arra kell őket felszólítani, hogy alakítsák át a tudatukat.

Jézus az első csodájában borrá változtatta a vizet, akkor, amikor már megittasodtak.

Amikor ördögöt űzött, az ördög mindjárt a szavába vágott, és elkiáltotta magát: – Tudom, hogy ki vagy! Az Isten Szentje! És a zsidók tudták, hogy **az Isten Szentje a Messiás!**

Az Úr Jézus nem mondhatta azt, hogy nem vagyok. De azt se mondhatta, hogy az vagyok. Mit tudott csinálni? – Némulj el! Takarodj ki belőle! – kiáltott rá. De ennek a következménye az lett, hogy hozták Hozzá a betegeket, megszállottakat. Ez olyan komoly problémát jelentett Jézus számára, hogy – miután késő estig gyógyította a betegeket – elment imádkozni. – 'Mennyei Atyám! Most mit

csináljak? Át kellene alakítani a gondolkodásukat, de ezeket nem érdekli a gondolkodás, csak az, hogy gyógyítsak nyakra-főre.’

Hajnalok hajnalán megint egy nagy tömeg várta. A tanítványok meg keresték Jézust, s mikor végre megtalálták: – ’Csakhogy itt vagy, Uram! Mindenki Téged keres!’

Erre mit mond Jézus? A Mk 1;38-ban a következőt mondja: *„menjünk máshová, a közeli városokba, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, mert azért jöttem, ”*

Innen el kell menni! Itt mindenki gyógyulni akar, de senki nem akar gondolkodni.

Jézus járt mindenfelé, és próbálta az emberek tudatát rávenni arra, hogy kezdjenek másképp gondolkodni, de ez nem sikerült Neki. Sőt annyira nem sikerült Neki, hogy a tanítványok sem értették meg. Tehát az élt bennük, hogyha jön a Messiás akkor a rómaiaknak annyi.

Az is kitisztult bennük, hogyha Jézus a Messiás, akkor már csak várni kell! Egyáltalán nem élt bennük az, hogy Jézus nem ezt akarja!

Amikor Jézust keresztre feszítették, akkor ezeknek a tanítványoknak a tudatában az fogalmazódott meg, hogy nem Jézus a Messiás. Nem az, hogy a Messiás nem olyan, mint amilyenek mi gondoltuk! Nem az jutott az eszükbe, hogy a Messiás nem fog világuralmat csinálni. Nem erre gondoltak, hanem azt élték meg, hogy csalódtak Jézusban, mert nem Ő a Messiás! Hatalmas tragédia, teljes lelki összeomlás volt ez az ő számukra. Ők annyira el voltak kötelezve ennek a Jézusnak, mint Messiás jelöltnek, hogy Tamás a saját barátainak sem hitte el, hogy Jézus föltámadt.

Ezek az emberek akkora csalódást éltek meg, aminek lélektanilag az volt az eredménye, hogy Tamás még a tíz barátjának se hitte el, hogy Jézus valóban föltámadt. Majd, ha látom – mondta. Majd, ha megfogom!

Amikor Jézus föltámadt, és mielőtt a mennybe ment azt kérdezték tőle: Most állítod helyre Izrael országát?

Eszükben sem volt, hogy a Messiás-ról alkotott kép tekintetében átalakítsák a gondolkodásukat.

Jézus erre a következőt válaszolja: – Várjatok! Maradjatok a városban, majd erőt kaptok! A tanítványok nem tudták mi ez. Azt hitték, Jézus most állítja helyre Izrael országát, erre meg elmegy. Most mi lesz?

Tíz napig a Szűzanyával együtt – zárt ajtók mögött – „lelki gyakorlatot” tartottak. Beszélgettek. Biztos kikérdezték a Szűzanyát Jézusról. De ebben az értelemben neki sem volt rend a fejében. Őt is arra tanították kisiskolás korától, hogy a Messiás a megszabadító. Viszont az Isten senkinek sem tudja átalakítani a gondolkodását, még a Szűzanyáét se, mert akkor bábuk lennénk, nem pedig emberek.

A Szűzanya biztos mondta, hogy igen, Jézus a Messiás! Hiszen angyal jelentette be, hogy az Isten Fia jön, aki nem József, hanem a Szentlélek erejéből fogant.

Tíz nap után a várakozó tanítványok feje felett tüzes nyelvek alakjában megjelent a Szentlélek, és hallatlan nagy erőt, energiát kaptak, ami egy nagy világosságot és egyértelműséget szült. Azt, hogy ezért a Jézusért kell élni, kerülni, amibe kerülni. Most már nem a római elnyomástól való megszabadulás a döntő, hanem az, hogy tanúságot kell tenniük arról, hogy Jézus a Messiás. A gondolkodásuk viszont nem volt átalakítva!

Csak azt élték meg, hogyha Jézus el is ment, biztos hamar visszajön. Annyira közelinek élték meg Jézus visszajövetelének az idejét, hogy bátran, hittel mentek a halálba, hogy Jézusról tanúságot tegyenek.

Tehát a pünkösd egy olyan erőt jelentett számukra, ami beállította őket egy cél irányába. Abba az irányba, hogy ezért a Jézusért mindent vállalni kell. Ennek az iránynak azért volt jelentősége, mert nagyon közel volt még Jézus földi élete, és elhitték, hogy hamarosan itt lesz a világ vége. Ez a kettő eredményezte azt, hogy a kezdet kezdetén a Szentlélek eredményesen tudott működni rajtuk keresztül. Volt úgy, hogy amikor imádkoztak valaki fölött, az szintén átélte, hogy átjárja az Isten Lelkének ereje, egyértelműsége.

De nagyon hamar – 313-ban –, mivel a gondolkodás-átalakítást nem vállalták, a Jézusban hívő keresztények be is fuccsoltak. Amikor Nagy Konstantin behívta a palotába az akkori keresztényeket, azt gondolták, hogy most már a császár is megtért. De az okos eszük odáig nem ért, hogy ráláttak volna arra, ha a császárral összebarátkoznak, akkor segíteni kell kinyírni a császár ellenségeit. Mivel ez eszükbe se jutott, így a kereszténység meg is szűnt. Ezek után már csak megkereszteltek lettek, de nem keresztények. És – testvérek – ez így megy immár kétezer év óta.

Néha az a láng, ami az Isten Lelkének a munkája – amikor Ő jónak látja – igazol valamit abból, hogy bizony érdemes Jézussal foglalkozni.

Timur szigetén kb húsz évvel ezelőtt ugyanaz megtörtént, ami kétezer évvel ezelőtt az apostolokkal. Ez nem katolikus, hanem egy protestáns társaság volt. Imádkoztak a templomban, és ugyanúgy, mint pünkösdkor, megjelent egy hatalmas láng a templom tetején, és oszló lángnyelvek alakjában rászállt azokra, akik a templomban voltak. Amikor a falusiak látták, hogy a templom teteje lángol, jöttek a tűzoltók, hogy eloltsák a tüzet. Bementek a templomba, s látták, hogy jámbor emberek nagy áhítattal imádkoznak, és a fejük felett ott a láng. Így indult el ennek a pünkösd tüznek az ereje, fénye. Én találkoztam egy Meltori nevű emberrel, aki Timur szigetről jött, s ő mesélte el ezeket. Ugyanis, akik ott voltak akkor a templomban, szétszéledtek a világban, hogy minderről tanúságot tegyenek. Meltori ugyanazt mondta el, amit az apostolok is megélték, de azt tapasztaltam, hogy a gondolkodását ő sem akarja átalakítani. Ezt kívülről

nem lehet erőltetni, belülről meg eléggé türelmetlenek vagyunk. Azt várjuk, hogy a dolgok kívülről oldódjanak meg. A benső dolgainkat illetőleg meg: 'adj, Uram, de mindjárt!'

Többször említettem már, hogy az a bizonyos Ádám és Éva bűne nem az volt, hogy ettek a tiltott fa gyümölcséből, hanem az, hogy olyanok akartak lenni, mint az Isten. A helyzet az, hogy mindegyikünk olyan akar lenni, mert arra vagyunk kitalálva! Csakhogy Ádám és Éva egy almaevés ideje alatt akart olyan lenni! Ez volt a probléma. Olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, sőt, amilyen gyorsan nem is lehet!

1968-ban a világ különböző pontjain gyulladt ki ez a pünkösdi láng. Ez indította az embereket arra, hogy imádkozzanak, és kérjék az Isten Lelkének a kiáradását. Pittsburgben van egy templom, ahol imádkoztak a Lélekért, és sokan részesültek abban a Lélekkeresztségben, amiben én is részesültem 1976. október 4-én. Ezek után a világ legkülönbözőbb pontjain gyulladt ki a Szentlélek-lángja az egyének életében, hogy tanúskodjanak arról: van Jézus, van másvilág, amit egyébként úgymond tudunk, csak mélyebben kell vele foglalkoznunk. Úgy tűnik, hogy az Isten Lelke folyamatosan készít elő erre embereket, mint ahogy engem is. Ebben a lényeg az – amit ti is tudtok a Hang-könyveken keresztül –, hogy nem ártok, megbocsátok, segítek, mert Jézussal létazonosságban vagyok, hiszen ugyanaz a Lélek éltet engem is, aki az Úr Jézust élteti. Jézus eljött közénk, hogy belénk jöjjön. Azért van bennünk, mert bennünk akar élni! Ezt a létazonosságunkat Ő így tanította: Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővessző. Ez nem létegyiség! Ez több ennél! Ez létazonosság. Ugyanaz a Szentlélek éltet engem is és téged is, mint aki az Istent élteti. Nincs másik Szentlélek!

Létazonosság. Jézus bennünk van! Azt mondja: „*aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk, és lakóhelyet veszünk nála*”. Ennek lesz következménye a **magatartás-azonosság**. Ezért utána kell néznem az evangéliumok alapján, hogy mit értett Jézus azon, hogy: „*Én vagyok az ÚT*”, mert ez a magatartásbeli azonosság. Én nem árthatok senkinek, ha nekem ártanak, meg kell bocsássak mindenkinek, és segítenem kell ott, ahol tudok. Ez az ÚT. Ennek háttéré a másakra figyelés, aminek a következményével számolnom kell. Ez a **sorsazonosság**.

Nem lehet különbség a tanítvány mesterénél. A világban alulértékeltté válunk, bármit csinálunk. Ha te Jézust komolyan veszed, akkor biztos lehetsz abban, hogy nem te leszel az első, akinek emelik a fizetését. Mindazok, akik nem állnak be a jézusi vonalba, nem bírják elviselni azt, hogy ők kicsik legyenek, kiszolgáltatottak és szegények. Ugyanis, ha én nem ártok senkinek, akkor

bizony a kicsiséget kell hogy képviseljem, mert ahhoz, hogy az ember magasabb polcra kerüljön, ahhoz bánthanom kell másokat.

Ha én senkinek nem akarok ártani, akkor kicsi leszek. Ha én mindenkinek megbocsátok, akkor kiszolgáltatott vagyok. Tudjuk, hogy ezt nem is lehetne elviselni másképp, mint azzal a két fegyverrel, amit Jézus adott nekünk: **az okossággal és az óvatossággal**. De báránynak kell lennünk! „*Úgy küldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé*” – mondja Jézus.

A mi okosságunk és óvatosságunk azt eredményezheti a legjobb esetben, hogy ki tudjuk sakkozni, hogy amíg a farkasok marják egymást, addig mi legelészünk. De a farkasok egyszer megunják, és nekünk jönnek. Ilyen ez a világ!

A felszínen úgy van, hogy szegényítenem kell magamat. Jézus szemében az a szegény, aki látja a magánál szegényebbet, és megvan benne az adás-készség. A gazdagban a vevés-készség van meg. Itt nem az a lényeg, hogy hány forintod van, hanem az, hogy merre nézel. Ha a szegények felé nézel, akkor te gazdagnak érzed magad. A jézusi gondolatban az a szegény, aki gazdagnak tudja magát, és az a gazdag, aki szegénynek tudja magát. Ha te arra törekszel, hogy segíts máson, akkor komolyan megtapasztalod, hogy az Isten mennyire istene a körülményeidnek. Hogy anyagilag is miképp segít, hogyan áll melléd! Mindig meglesz az, amire szükséged van.

Jézus a Szentháromság világából jött el. A Szentháromságban a mindent adásból van a mindent birtoklás.

Amikor még nekem eszembe se jutott, hogy pap leszek, s a háborúban katona voltam, történt a következő: – Volt négy raj. Mindegyik rajban volt tíz ember, de egyben tizenegy volt. Mindegyik raj kapott egy kenyeret, amit tíz felé osztottak. De egy rajból egy kilógott, nem lehetett azt csinálni, hogy ott tizenegy felé osszák a kenyeret. Azt kérdezte a szakaszparancsnok, hogy van-e, aki vállalja azt, hogy nem kap kenyeret, hanem majd a többiek tesznek a sapkájába annyit, amennyit jónak látnak. Én jelentkeztem. Úgy tele lett a sapkám, hogy még! Pedig jó nagy volt az a katonasapka! Később hozzám jöttek, hogy adjak nekik – meséli nagy nevetve Feri bácsi.

Amikor az ember így kiszolgáltatja magát, és ezt vállalja, akkor lepődik csak meg igazán. Egészen biztos igaz, hogy itt a látszat csal. Tehát nem úgy van, hogy akkor lesz meg mindenem, ha szerzek. Akkor lesz meg mindenem, ha van szívem, és tudok adni. Akkor mindig meglesz az, amire szükségem van.

Aki ezt megpróbálja, az a saját életében fogja mindezt megtapasztalni. Az az aranyos Teréz anya! Én legalábbis őt ismerem egyedül a világon, aki ki merte tenni az újságba, hogy ne küldjenek neki pénzt. És százezreket etetett! Pedig egy retiküllel ment el Indiába. Itt jön a hitből élés, amit ha mi igazán komolyan veszünk, akkor meg fogjuk tapasztalni azt, amit Jézus annyira szájbarágoan magyarázott, hogy: többet érünk, mint a verebek! Nézzétek az ég madarait, a mezők liliomait – most mit izgultok! A Mennyei Atya táplálja őket, és ti többet értek ezeknél.

Ez a mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözünk a lelkünk mélyén egy olyan motor, ami egy olyan irányba hajt bennünket, hogy azzal foglalkozzunk a legtöbbet, amiről tudjuk, hogy úgyis el kell hagyni, amit nem tudunk megtartani.

Ezért szükséges a gondolkodás-átalakítás! Nekem azzal kell foglalkozni, amit meg tudok tartani: a másokra figyelek, és ha látom, hogy bajban van, legalább odaállok mellé, hogy mondja el a baját. Persze nagyon fontos a józanság, az okosság és az óvatosság. Nagyon fontosnak érzem azt, hogy az Isten Lelkével töltekezzünk.

Visszatérve a pünkösdre! Az újabb pünkösdí vonalak is, akik valamit meg akarnak újítani, mind a Lélek erejével és erejében indulnak el, mint az apostolok.

Én azt hiszem, nagyon jó, ha már odáig eljutunk, hogy komolyan elhisszük, hogy az Isten Lelkének megtapasztalására szükség van.

Ha ezt elhisszük és kérjük, meg fogjuk tapasztalni, hogy az Isten Lelke mindenkinek meg akarja adni a Szentlelket, külön-külön, és úgy, ahogy azt jónak látja.

Bemerítő János azt mondja Jézusról: Ő tűzbe és Lélekbe merít majd be benneteket. Ezért nem úgy van, hogy kétezer évvel ezelőtt bemerített, ma meg nem.

Voltak olyan nagy gondolkodók, akik azt mondták, hogy az őskeresztények utáni korban várták a Szentlelket, és jöttek az egyházak. Tulajdonképpen ez így is van! Ma eléggé elterjedt az a nézet, hogy Jézus igen, de egyház nem. Pedig valamiképpen föl kellene ébrednie mindazoknak, akik bármelyik egyházat képviselik, hogy Jézus nem erőszakolható bele egyetlen egyházba se. Jézust nem lehet keretbe foglalni.

A Földön rendszerben kell élnünk, mert rendnek kell lenni. Mindenkinek kell valahová tartozni. De nem igaz az, hogy Jézussal egyértelműen csak úgy lehet találkozni, ahogy azt az adott egyház vezetői elfogadják. Ez azért se lehetséges, mert akkor cáfolva lenne Jézus azon tanítása, hogy: „*ha Engem üldöztek, titeket is üldözni fognak*”.

Egyre inkább azt kell látnunk, hogy az univerzális hitben kell gondolkodnunk, nem a speciális hitben. A speciális hitből csak azt fogadom el, amit az univerzális hit területén kamatoztatni tudok.

Univerzális hit: jogom van embernek tudni magam, és a másíknak is joga van embernek tudnia magát. Ezt odáig kell fejlesztenem magamban, hogyha a másík nem is tartja magát embernek, ha elembertelenedik, nekem akkor is kötelességem őt embernek nézni. A börtönt megjárt testvérek mesélték, hogy a legszörnyűbb lelki szenvedésük az volt, amikor kutyaólba zárták őket, láncsal a nyakukban, és csak négykézláb ehettek, tehát állatként kellett megélni magukat.

Ez az univerzális hit a mi korunknak nagy-nagy lehetősége, ami felé közelednünk kell, mert – és ez érdekes – hivatalosan egy speciális hit sem meri tagadni az univerzális hitet.

Ez egy kicsit hasonló, mint a kereszténység és a kommunizmus. A célkitűzésüket illetően megfogalmazásukban azonosak: szabadság, egyenlőség, testvériség. Ami miatt egyik sem tudta megvalósítani ezt, az az, hogy hatalmi szinten akarták az egyházak is és az ateisták is véghezvinni. Azokkal az eszközökkel, amivel a hatalom, az erő akar dolgozni, azokkal semmilyen értelemben nem lehet szabadságot, egyenlőséget, testvériséget csinálni. Végül mindig az ellenkezője jön ki belőle, de ugyanakkor törekvésben nem szabad föladni. Ezt nem is tagadja egyik sem, mert az univerzális hit erre alapul.

Ti mindnyájan testvérei vagytok egymásnak – mondta Jézus. Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsátani egymásnak. Soha senkit nem szabad elítélni! Inkább szeresd ellenségeidet!

Ezek mind olyan kijelentések, amelyek az univerzális hit felé akarják az embert behangolni. Amikor aztán jönnek a nagy okosok, hogy nem úgy kell Jézus szavait érteni, ahogy Ő mondta – itt jön a probléma. Az igaz, hogy az ember nem lehet tévedhetetlen. Emberként senki nem tudja megtenni azt, hogy ne tévedjen. De a lehetőséged mindig megvan, hogy ne tévedj, mert mihelyt problémád van, párbeszédimában máris megkérdezheted az Istent.

Az alázat lényege az, hogy mindig nyitott vagyok a jobb felé.

Természetesen csak erkölcsi szinten beszélünk tévedhetőségről vagy tévedhetetlenségről.

Amikor Jézus elmondja, hogy Ő az ÚT, azonnal hozzáteszi azt is, hogy Ő az Igazság is. Azt meg tudjuk, hogy Jézusban az az erkölcsi Igazság, hogy: **szereznünk kell egymást! Jót kell akarnunk a másoknak.** Ez ugyancsak az univerzális hit tartalma!

Nem a jogi igazság az, amit Jézus képvisel, mert nem tudhatjuk azt, hogy a másik ember mit hozott magával, milyen hatások érték, és hogy hogyan dolgozott össze a kegyelem és az akarat az eddigi életében.

A jogi igazság: mindenkinek megadni azt, ami neki jár, miközben nem tudom, hogy mi jár neki. Ehhez látni kellene az előző életeit, hogy föl tudjam mérni azt, hogy mi az, ami őt megilleti.

Nagy szeretettel kérlek benneteket, testvérek, hogy ezt, amiről itt beszélgetünk, próbáljátok az életetekben valósággá váltani. Tudom, hogy ez bizony sokszor jelent problémát, de ezért hozzuk ezeket ide, és beszéljük meg.

Nekünk meg kell tanulnunk, hogy az irgalom rendjében éljünk, és ne az igazság rendjében!

Én a mai napig nem győzöm meggyónni azt, hogy amikor kispap voltam már, és édesanyánk nem volt otthon, az édesapám a kocsmába akart menni. Én, mint kispap, reverendában odaálltam elé, és azt mondtam: — Csak a testemen keresztül! Nem engedtem ki őt. Ezt a mai napig szégyellem, úgy fáj, hiszen tizenkét gyerek apja! Mi lett volna, ha mégis elmegy? Ehelyett nekem kellett volna azt mondani: — Apuka! Majd hozok én! Mit kér? – Itt nem arról van szó, hogy bűnrészes lennék, mert van, hogy olyat is meg kell tennem, amit a nagy egészben nem látok jónak. A feladat az, hogy emberek legyünk, igazi valóságos emberek! Ez nem jelenti azt, hogy falazunk az illetőnek az elembertelenedés irányába. Nyilván olyanba nem megyünk bele, hogyha valakinek lopni van kedve, elmenjünk vele.

Kérdező: Azt mondják, hogy a dohányzás is egyfajta drog. Ha nem adok neki, akkor szeretetlen vagyok?

Feri bácsi: A cigaretta erkölcsi rombolást nem végez. Az ital és egyéb drogok erkölcsileg rombolnak. Az értelmet veszik el, gyöngítik az akaratodat, és szabad utat engednek az érzelmeknek. Ha a drogosnak segítesz, akkor bűnrészes vagy, mert az illető azzal vétkezik. Én akkor lennék veled szemben bűnrészes, ha te sose cigarettáztál volna, és én rászoktatnálak. Gondoljatok Jézusra! Az első csodáját, a víz borrá változtatását akkor csinálta (nagy mennyiségben!), amikor már pityókásak voltak. Jézus tudta, hogy itt most segítenie kell, és ez így a legjobb.

Kérdező: Jóvá lehet tenni az abortuszt?

Feri bácsi: **A bűn: tudva és akarva teszek Isten akarata ellen.** Nyilvánvaló, hogy az abortusz egy természetellenes cselekedet. Az ember a tudatából nem tudja kiirtani azt, hogy rosszat csinált. Ennek a megoldása: – Uram! Te tudod, hogy mennyire vagyok beszámítható, és mennyire nem. A Tied vagyok, és Tőled kérem a bocsánatot! A dolog evvel el van intézve. Amikor az Isten megbocsát, akkor tulajdonképpen nem az Istenben történik változás, hanem benned. Ez annyit jelent, hogy az nem igaz, hogy mi a Jóistent meg tudjuk bántani. Pokol lenne az élete, ha mi meg tudnánk Őt bántani. Nincs olyan pillanat, hogy valahol ne szidnák Őt!

Amikor Jézushoz fordulok, akkor a magam számára teszem lehetővé azt, hogy az a negatívum, ami a lelkemet nyomta, megszűnjék. A bűn mindig lelki betegség, seb, amit ha Jézus megérint, az eltűnik.

Aki rendszeresen az elkövetett bűneivel foglalkozik, az butaságot csinál, mert nem az a döntő, hogy milyen vagyok, hanem az, hogy kié vagyok. Ez a döntő. Így ha az Istené vagyok, akkor mi most a dolgom. Honnan tudod, hogy mi a dolgod? Az, amit reggeltől estig csinálnom kell, az a dolgom. A képességeid, a lehetőségeid meg a józan eszed fölhasználásával tudod meg, hogy mi a

feladatod. Se többet, se kevesebbet nem kell csinálnod. Ha már átadtad az életedet Jézusnak, és olyan föloldozásban részesültél, ami mindent lesöpört rólad, akkor neked nem lehet problémád.

A karmikus adósság mindig az a korábban elkövetett szeretetlenséged, amely az önzés irányába akar téged lezárni. Mindennek, ami adósság, az önzésből kifolyólag nehéz ellene mondani. De megint arról van szó, hogy csak annyira kell ellene mondanod, amennyire bírsz. A karmikus adósságainkat minden nap leoldjuk, amikor azt mondjuk este: – Édes Istenem! Ennyi tellett ma tőlem! Ha tellett volna több is, kérlek, bocsáss meg!

Testvérek! Nagyobb az Isten Lelke, sokkal nagyobb a Jóisten szeretete a teremtményei iránt, mint mi gondoljuk. Gondoljatok csak a megváltásra! Az Isten letranszformálja Magát a te szintedre, ember lett. Ezért az univerzális hit talaján már tudok találkozni az Istennel! A csodálatos az, hogy együtt jár, egy szinten van a bűn és a bűnből való szabadulás. Azért, mert a bűn egy esemény, a bűnből való szabadulás pedig állapot. A bűn a bűnből való szabadulás állapotát nem semmisíti meg.

A Szentlélek elleni bűn nem más, mint a megátalkodottság. Erre mondja Jézus: – Sem ebben, sem a másik világkorszakban nincs rá bocsánat. De majd lesz a következőben, amikor az ezt elkövető annyiszor jön vissza a szenvedései emlékével, amíg vállalni fogja a vágykeresztséget. Mert mindennek az **a vágykeresztség** az alapja, ami nem a Földön születik meg a lélekben. Aki ezzel jön le a Földre, az meg akar térni.

Mit jelent a megtérés? Vállalom, hogy átalakítom a gondolkodásomat.

Igen ám, de a természetemben sok nyavalya van, és egyáltalán nem biztos, hogy jézusian akarom alakítani a gondolkodásomat, hanem valamilyen egyház szerint, Buddha szerint, Mohamed szerint. Jézus pedig azt mondta: „senki *sem juthat az Atyához, csak Énáltalam*”. Ebben viszont nincs mellébeszélés!

Aki megtért, és nem Jézus szerint alakította a gondolkodását, amikor visszamegy, rádöbben erre, aminek következtében újra le kell jönnie. Az az igazi ember, aki jézusian akar gondolkodni. Mert az eredeti természetünk a jézusi gondolkodás. Ez az univerzális hit! Minden más valahol embertelen. Ha más szerint alakítod át a gondolkodásodat, akkor nincs újjászületés. Ha viszont Jézus szerint alakítod a gondolkodásod, akkor ennek következtében újjászületsz. Ez az újjászületés annyit jelent, hogy mindent másképp látsz, mint eddig. Ehhez még Isten-élmény sem szükséges. A Lélekkeresztség az, ami feltétlen Isten-élményt jelent, ami pünkösöd, a Szentlélek betöltése.

A Szentháromságban se az Atyát nem tudod megtapasztalni, se a Fiút, csak a Szentlelket. Aki ezt még nem tapasztalta, az nem is tudja elképzelni, hogy van

ilyen. Ezért ezt hitben kell elfogadnom. El kell fogadnom, hogy megtapasztalhatom a Szentlelket. Kérnem kell, kívánnom kell, egyre komolyabban vágni Utána, és meg fog történni. Szent meggyőződésem, hogy a Jóisten azt akarja, hogy mindegyikünk Lélekkeresztelt legyen. Akarja, hogy Isten-élményeink legyenek. De ezzel vigyázni kell, mert a Krampusz az Isten majma, és át akar rázni azzal, hogy bódulttá tesz, miközben azt hiszed, hogy ez az Isten-élmény. A Szentlélek tüzt és a pokol tüzt indulásban nem lehet megkülönböztetni. Csak egy idő után lehet látni, hogy valami a Szentlélek vagy a Krampusz gyümölcse.

Szükségesek az Isten-élmények, hogy tanúságot tudjunk tenni, de döntő a tanulás, mert a tanulás biztosítja a számomra azt, hogy az élmény ne vigyen el. Tehát a tanulás egyben fék, és irányt mutató is: hogyan és merre kell mennem, hogy egyre jézusibb legyek.

1999. 05. 27.

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Hálásan köszönjük jelenlétedet! Kérünk szeretettel, segíts bennünket egészséges módon nyitottakká válni Tefeléd, a Te Lelked felé, hogy mindannyian tudjunk belsőleg gazdagodni ebben a rövid kis időben, amit itt együtt töltünk egymással. És segíts abban, hogy Veled ne rövid időt, hanem egész életünket együtt töltsük. Ámen.

Ma a „Hang” arra a kérdésre válaszolt egy levélírónak, hogy: – Mi a feladatunk?

Mi mindannyian tudjuk, hogy a feladatunk a reggeli és az esti imából tudható meg. Hozzátette, hogy ti általában valami rendkívüli feladatra gondoltok, amikor azt kérdezitek, hogy mi a feladat. Ez nem azért van, mintha ti valami rendkívülit akarnátok, de az emberi természethez hozzátartozik, hogy még a legrendkívülibb dolgoknak is elhalványul a színe, és ezért az ember mindig valami nagyobbra vágyik.

A „Hang” hozzátette még: jól jegyezzétek meg, az Isten szemében minden gondolatotok, minden szavatok, minden cselekedetek rendkívüli, egyedi, egyszeri. Ha ti ezt tudnátok, sokkal jobban tudnátok figyelni a gondolataitokra, szavaitokra, cselekedeteitekre, mert az Isten oldaláról nézve az mind rendkívüli. Azt a hasonlatot hozta még: ahogy ti láthatjátok és megtapasztalhatjátok az anyagi világban, hogy nincs két egyforma fűszál, nincs két egyforma virágszirom, ugyanúgy a szellemvilágban sincs két egyforma gondolat, két egyforma szó, két egyforma cselekedet. Tehát ezek mind rendkívüliek az Isten szemében. Jó, ha tudjuk, hogy csupa rendkívüliségek vagyunk a Jóisten szemében, ezért nem kell más rendkívüliséget kérnünk.

Kérdező: Beszelnél nekünk a Szűzanyáról? Egy Hang-levéiben arról is olvastam, hogy a Szűzanya nem volt mindig tiszteletreméltó. Olyan furcsa ilyet olvasni a Szűzanyáról.

Feri bácsi: Mondtam már nektek, hogy a nem katolikus testvéreknél van, amit zárójelbe tesznek az evangéliumból, a katolikusok meg hozzátesznek. Mi az, amit hozzátesznek? Épp a Mária-tisztelet az egyik.

A Szűzanyának is fejlődő szeretete volt. A fejlődő szeretet annyit jelent, hogy neki is volt objektív bűne, míg szubjektív bűne nem volt. Mi a kettő között a különbség? Tett olyat, amire este visszagondolva azt mondta: ha újra kezdeném a napot, nem tenném, mert már tudom, hogy az nem volt jó.

Szubjektív bűne nem volt, tehát tudva-tudván nem tett olyat, amiről tudta, hogy az nem jó. De tudatlanul tett olyat. Ezt lépten-nyomon nyakon lehet csípni az evangéliumokban, mert Jézus olyankor mindig besegített neki, hogy ezekre döbbenjen rá. Erre azt írja a Szentírás: „*Mária szívébe véste szavait, és elgondolkozott rajta.*” T.i. a fejlődő szeretetnek – ha akarja, ha nem – az a velejárója, hogy időszakonként válaszut elé kerül. Vagy áldozattá válik másért, vagy mást áldoz fel önmagáért. Ilyenkor, amikor a Szűzanya válaszut elé került, akkor Jézus mindig besegített, hogy a Szűzanya váljon áldozattá Érte, és ne Őt akarja áldozattá tenni önmagáért.

Gondoljunk arra az esetre, amikor az Úr Jézus tanít, és szólnak Neki, hogy itt van anyád és a rokonaid. Erre Jézus megtagadja a Szűzanyát: „*ki az én anyám?*” A Szűzanyát azért vitték oda a rokonok, mert tartottak attól, hogy Jézus kijelentéséből – „*inkább szeressétek ellenségeiteket*” – politikailag baj lesz, mert akik a római birodalom igáját cipelik, azt a szégyent nem bírták elviselni, hogy pogányok tapossák a választott nép földjét. Erre azt mondja egy választott népből való, hogy szeressétek az ellenségeiteket. Ez már annyira égbekiáltó volt, hogy nem lehetett elviselni, ezért azt kezdték Jézusról terjeszteni, hogy nem normális. Ebben a szituációban csak arra gondolhattak, hogy ez az ember elvesztette az eszét, és ez el is terjedt Jézusról. Ezért elhatározták, hogy hazaviszik. Hogy biztosra menjenek, szóltak a Szűzanyának is. Úgy tűnik, úgy ismerték Jézust, hogy hallgat az anyjára. És a Szűzanya velük ment. Ez a Szűzanya részéről objektíve helytelen lépés volt. Nyilván a legjobbat akarta, de az Úr Jézus szerint mégsem akarta jól. A szeretet arra vitte, hogy a fia váljon áldozattá.

Tehát ne azt csinálja, amit Neki az Isten mond. Jézus pedig ezt a szituációt felhasználva megkérdezte: „*ki az én anyám és kik a testvéreim?* (Mt 12;48)

Ennek ellenére a Szűzanyának olyan cselekedete nem volt, amiről előre tudta volna, hogy rossz, és mégis azt tette volna. A tudatlanságból elkövetett bűn nem bűn.

Valaki azt kérdezte a Hang-tól, hogy mik az ő rejtett hibái.

Erre a Hang azt válaszolta: – Senkinek nincs belső rejtett hibája. Erkölcseleg jó és erkölcseleg rossz csak az lehet, ami tudatos. Amiről nem tudok, annak semmiféle erkölcsi értéke nincs, se jó, se rossz. Olyan van, hogy más előtt valamilyen tulajdonságom rejtett.

Ha viszont önismeretre akarsz jutni, akkor legalább egy hétig szánj rá néhány percet naponta arra, hogy írd le a napodat. Így a cselekedeteid tükrében megláthatod, hogy ki vagy te.

Végül a Szűzanyáról annyit, hogy szubjektív bűne semmiképp nem lehetett.

A bennem megszólaló Hang egy nagyobb lélegzetvételi tanulmányt diktált. A címe: Bűnbánat és szabadság. (A 36. kötetben jelenik meg.) Ebben meglepően érdekes az a tanítása, hogy valójában csak egyetlen lényegi bűn van, az eredeti. Amikor valaki vétkezik, akkor mindig visszakapcsolja az erkölcsi életét az eredeti bűnhöz.

Az eredeti bűn tartalma: az önzés és a felelősségáthárítás. Amikor valaki vétkezik, akkor tulajdonképpen az eredeti bűnéhez kapcsolódik vissza. Mi mindannyian, akik megbántuk, hogy az Isten ellen döntöttünk, azért jöttünk le a Földre, hogy az eredeti bűnnek ellene mondjunk. Azért jöttünk le, hogy azt a boldogságot, békét, amit a színről-színre látásban elszúrtunk – aminek az lett a következménye, hogy elromlott a szemünk, és most már soha többé így nem találkozhatunk az Istennel –, rendezzük. Erre az Isten letranszformálta Magát arra a látásra, ahol tudok látni, mert ezáltal a Földön most már emberben tudom magamhoz ölelni az Istent. Tulajdonképpen ez a megtestesülés maga a megváltás, hogy: most már emberben tudom magamhoz ölelni az Istent. Amikor szeretetlen vagyok, akkor mindig visszakapcsolódom oda, ahonnan direkt azért jöttem, hogy többé ne mondjak ellent az Istennek.

Mindennek a forrása a vágykeresztség, aminek a jegyében azért jöttem le, hogy ezt a vágykeresztséget a Földön igazoljam. Az Úr Jézus azt mondta, hogy „*senki sem jut az Atyához, csak rajtam keresztül (általam).*” (Jn 14;6) Az tény, hogy Jézussal találkozni lehet a Földön minden emberben, mert mindenki benne van rászoruló módon. Aki nem tudja, tudja meg!

Amíg ezt valaki nem tudja, nem tud újjászületni, és addig újra és újra vissza kell jönnie. Az újjászületés pont annyit jelent, hogy itt a Földön megoldottam – legalább elvben – az életemet. Most már Jézus szemével látok, akkor is, ha megbotlok. T. i. most már a bűn meg a bűnből való kilépés egy gyékényen árul. A bűn egy egyszeri cselekedet, visszakapcsolódás, a megtérés pedig egy alapállapot. Állandóan van rá lehetőség. Bűnre nincs állandóan lehetőség. Bűnt elkövetni csak akkor tudsz, ha magad is akarod. Ha kezdesz játszani a tűzzel. Ha megpróbálsz megdumálni magad, hogy ezt megtehetem. Olyan nincs,

hogy bármikor vétkezhettek véletlenül. De olyan van, hogy bármikor megvan a lehetőséged Jézus szerint a bűnbánat által való megtérésre.

Azt mondtuk, hogy a Szűzanyának nem volt szubjektív bűne. Benne soha nem volt önzés, és nem volt meg az, hogy másra tolja a felelősséget. Ezért őrá mondhatjuk azt, hogy nem megszentelődni, hanem megszentelni jött. A megszentelés alatt azt értjük, hogy neki nem volt visszakapcsolódása az eredeti bűnhöz.

A tudatlanság mindig képtelenné teszi az embert arra, hogy vétkezzen. Van egy latin mondás: aki alszik, az nem vétkezik. Hacsak azáltal nem, hogy alszik. Ugye? Pedig dolgoznia kellene. Alvás közben nem lehet bünt elkövetni. De erényt sem! Tehát se jót, se rosszat nem tehetsz!

A Szűzanya küldetése bizonyos értelemben ugyanaz, mint ami a miénk, csak valahogy teljesen letisztultan. Ehhez hasonlóan nekem ugyanúgy embernek kell lennem, mint Jézusnak, bár tudom, hogy valójában ez inkább egy célparancs, nem pedig teljesítési parancs.

A Szűzanya küldetése az volt, hogy a Szentlélekkel való találkozásban adjon lehetőséget Jézusnak a testetöltéshez. Mindannyiunknak hasonló a küldetése. Találkozzunk Isten Lelkével, hogy valamiképpen megszülessen Jézus az életünkben! Ezért helyesen arra mondhatjuk azt, hogy megtért, akiről a környezete mondja azt, hogy megtért.

Tehát tudni kell a Szűzanyáról azt, hogy ugyanaz a küldetése, mint ami az enyém, csak nála egészen tisztán és töretlenül. A kánai menyegző alkalmával – amikor Jézushoz ment, és mondta, hogy elfogyott a boruk – kicsit elsiette a dolgot, de Jézus helyre tette. A Szűzanya pedig ment a szolgálkhoz, és azt mondta Jézusra mutatva: „*Amit mond, tegyétek*”.

A Szűzanya mindig ezt teszi. A Fiára mutat: – „*Amit mond, tegyétek*”!

Ahogy a Szűzanya egész élete arra van beállítva, hogy a Fiához irányít, ezt kell valamiképp nekünk is megcélozni. Arra kell törekednem, hogy önmagammat és azokat, akikkel kapcsolatba kerülök, ahogy tudom – meglátva azt, hogy rászoruló, mint a kánai menyegzőn lévők –, Jézus felé irányítsam. Ha valakin látom, hogy szenved – így nyilvánul meg a rászorultsága –, akkor alkalom van arra, hogy úgy, mint Mária, én is fölhívjam a figyelmét arra, hogy a te életedben is Jézus a megoldás.

Mi mindannyian nyugodtan mondhatjuk azt – akármilyen vallásúak vagyunk –, hogy bizony, nekünk van egy égi édesanyánk. Ezt Jézus akkor húzta alá, amikor feltámadása után azt mondta Mária Magdolnának: „*Mondd meg testvéreimnek...*” Tehát az apostolokat testvéreinek nevezte.

Ha belegondolunk, ez a lelki világban, a kegyelmi világban, Jézus gondolkodási struktúrájában olyan csodálatosan jó! Olyan jó tudnunk, hogy vannak

angyalaink. Olyan jó tudnunk, hogy akik innen elmentek, azokkal a szeretet szálaí összekapcsolnak! Azt is mondja a Hang, hogy – odaát is – a szeretet másik neve a várakozni tudás! Ők várnak bennünket!

Nem tudom, észrevettétek-e, hogy itt a földi életben is, ha valakivel találkozol, mást élsz át, mint amikor velem találkozol. Érzelmileg mindenkivel másképp éljük meg a találkozásainkat. Nagyon színes ám a mi érzelmi skálánk! Ugyanígy van ez a szellemvilágban is. Ha én a Szűzanyával beszélek vagy az őrangyalommal, vagy valamelyik szenttel, mindegyik kapcsolat más szintet kap, érzelmileg másképp élem át azt.

Loyolai szent Ignác a lelkigyakorlatában erre külön felhívja a figyelmét a lelkigyakorlatozónak. Azt mondja: – Figyeld meg, hogy amikor te Jézussal, a Szűzanyával, egy angyallal vagy szenttel kapcsolatba kerülsz, akkor valami bensőleg rezdül meg benned, ami más, mint amit a másikkal élsz meg. Csak erre mi még nem vagyunk ráhangolva, nem vagyunk „ráképezve”.

Kérdező: A rádiót hallgatva megütötte a fületem egy mondat: Boldogságra várni is boldogság!

Feri bácsi: Nagyon jó! Ez lényegében azt fejezi ki, hogy reményből élő emberek vagyunk. Azt szoktuk mondani, hogy három isteni erény van: hit, remény, szeretet.

A hit egyszer látássá válik, a remény birtoklássá, a szeretet az, ami az marad.

Amikor boldogságról beszélünk, akkor lényegében arról beszélünk, hogy még nem vagyok a színről-színre látás világában, de arra várok. Ez jelenti azt, hogy reményből élek, hitből élek. Ebben az értelemben igaz, hogy várni is boldogság.

Kérdező: Ha egy konyhában finom ételt főznek, a ruha sokáig megőrzi az étel illatát. Amikor az ember egy odaátról visszajött beszámolóját hallgatja, ismerős hazai „ízeket, illatokat” vél felfedezni. Olyan jó érzés, hogy hozott valamit „otthon”-ról. Még akkor is, ha semmi újat nem mond.

Feri bácsi: Pontosan erre való a tanúságtevés! Aki tanúságot tesz, az mindig abban segíti az embert, hogy annak a világnak az „ízéről, színéről, zamatjáról” tud valamit mondani. Ezért mondta Jézus, hogy: *tanúim lesztek*”, de szükséges, hogy előtte a Lélek betöltsön benneteket!

Kérdező: Az az érdekes, hogy – tapasztalatból mondom – egy fiatalember nekem semmit nem hitt el a másik dimenzióról, de amikor a Dubronai Lacit hallgatta, neki mindent elhitt.

Feri bácsi: Tétélezzük fel, hogy te egy csodálatos történelem- és földrajztanár vagy.

Az órán New York-ról beszélsz, a gyerekek figyelnek, de egy idő után unják. Én egyszer csak felnyújtom a kezem: – Tanár bácsi! Én ott voltam, New York-ban. Tudok róla mesélni! – Azonnal mindenki felfigyel! Századrészét sem tudom annak, amit a tanár, de mindenki csupa fül, mert tudják, hogy tapasztalatból beszélek.

Nyilvánvaló, hogy a halál közeli élményekről való beszámolókat azért kapjuk, mert ma már nem csupán az a probléma, hogy Istenről nem beszélnek, hanem az, hogy nem hiszik el az emberek, hogy van másvilág. Azok között talákoztam ilyennel, akik templomba járnak és áldoznak! Lelkigyakorlatot tartottam, és beszéltem Fatimáról. A végén bejöttek a sekrestyébe azzal, hogy: – Plébános úr, ne higgye, hogy mi elhisszük azt, amit mondott. Képzeljétek! Hívő, lelkigyakorlatra járó emberek mondták ezt!

Ma is azért vannak jelenések, hogy az emberek ébredjenek. T.i. a Jóisten arra vigyáz, hogy az ördögnek ne legyen kizárólagos hatalma legyen. Ahol elhatalmasodik a bűn, ott túlrad a kegyelem.

Biztos azért kellene a tanúságtevések is.

Hallhattatok már, hogy sok újonnan megalakuló gyülekezet beveszi a programjába, hogy amikor összejönnek, mindig vannak, akik jelentkeznek tanúságtevésre.

Tanúságot tesznek arról, hogy hogy tértek meg, hogyan talákoztak Jézussal, mi történt velük azóta, és hogyan változott meg az életük. Így azok, akik hallják – ha van bennük egy egészséges vágy – nyilván szeretnének valami ilyesmiben részesülni, és mihelyt ez a vágy megszületik az emberben, akkor van a Jóistennek lehetősége erre. Addig nincs, mert a kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amire nyitott az értelmem. Ha az Úr Jézus elküldte a Szentlelket a Mennyei Atyától az apostoloknak, akkor olyan nincs, hogy csak nekik küldte, és másnak nem.

Azt hiszem, anglikánok voltak, akiknél 1967-ben elindult a pünkösdi mozgalom. Olvasták a Szentírásban, hogy a Jóisten elküldte a Szentlelket az apostolokra. Erre azt mondták, ami akkor történt, miért ne történne meg ma is. Elhatározták, hogy addig nem mennek el a templomból, amíg meg nem kapják a Szentlelket. Három napig imádkoztak éjjel és nappal.

Egyszer csak egy lány nyelveken kezdett imádkozni, egy másik elkezdett prófétaálni. Megérezték, hogy rájuk szállt a Szentlélek.

Egészen biztos, ha egyszer el tud jönni és el akar jönni a Lélek, és én is vágyom utána, akkor megkapom.

A Lk 11;13-ban azt mondja az Úr Jézus: „*ha tehát ti gonosz (romlást árasztó) létekre tudtok jó ajándékokat adni gyerekeiteknek, mennyivel inkább fog az égi Atyátok Szent Szellemet adni azoknak, akik kérik tőle*”.

Nekünk ezt kitartóan akarni kell!

Sajnos a keresztények úgy gondolták, hogy ezt is be lehet skatulyázni egy szertartásba. Nálunk ez a bérálás szentsége. De a Lélek ott fű, ahol akar! És ha valaki a Szentlélekkel találkozik, akkor ott valami történik. Olyan nincs, hogy megkaptad a Szentlelket, és közben ez nem látszik rajtad.

Ha mi hiszünk abban, hogy van Szentlélek átéltség, és ezt adni akarja nekünk Jézus, akkor ezt rendszeresen és komolyan kérjük. Nem azért kell rendszeresen kérni, mert nagyot hall a mi Mennyei Atyánk, hanem azért, mert a mi lelkünknek olyan a rétegződése, hogy idő kell ahhoz, hogy az az átéltség megtörténjen, ami szükséges ahhoz, hogy a Lélekkel való találkozás belülről feltörjön. A Szentlélek belülről tör fel! Nem kívülről kapod!

A Jn 7;37-39-ben mondja Jézus: „*Az ünnep utolsó, nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, (ezt) mondta: ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék; aki hisz bennem, mint az Írás mondja, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek (folynak), ezt pedig a Szellemről mondta, amelyet kapnak majd a Benne hívők, mert még nem volt a Szellem ott, mivelhogy Jézus még nem dicsőült meg.*”

Tehát Jézus azt mondja, hogy az a nagy Valóság, hogy a Szentlélek keresztségében részesülünk, belülről fog feltörni bennünk, a lelkünk mélyéről.

Ennek az a kifelé való hatása, hogy az ember tanúságot tesz Róla. A Lélekkeresztség befelé való átélése pedig a szabadság. Az, hogy én egyedül a Jóistennel vagyok megköötözve. Mással nem vagyok megköötözve! A Lélekkeresztségnek az a feltétele, hogy én átadom magamat, Ő pedig ezt komolyan veszi.

Akkor érlelődnek a Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, béke, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, szerénység, önmegtagadás és tisztaság.

Visszatérve a Szűzanyához, mert róla kérdeztél!

Az, hogy nekünk testvérünk a Szűzanya, az egész biztos. De jobb, ha ő mondja azt, hogy a testvérem, mintha én mondom neki, hogy most már a testvéred vagyok.

Nekünk maradjon csak Égi Édesanyánk a Szűzanya! Nekünk az jelentsen sokat, hogy Mária az Égi Édesanyánk! De ne féljünk, hogy ettől gyengébb lesz bennünk az Istennel való kapcsolatunk. Egészen biztos, hogy nem! Azt szoktuk mondani, hogy miért menjünk a lábhoz, mikor a fejhez is mehetünk. De nekünk, akik teremtmények vagyunk, különbséget kell tennünk a lényeg és a tulajdonság között. Mivel vagyok, ezért valamilyen vagyok, tehát vannak tulajdonságaim.

Az Isten tulajdonsága és lényege azonos. Ő azáltal van, hogy olyan, amilyen. Azáltal olyan, amilyen, hogy van. Ez annyit jelent, hogy az Istennek – a mi oldalunkról nézve – szándéka van a teremtményeivel. Ez pedig az, hogy az egymásba kapcsoltság által tisztuljon, erősödjön és fejlődjön bennük a szeretet.

Tehát az Istennek van egy szándéka. Ez pedig az, hogy a tanítványainak akkor is segít, ha az nem kéri. De sokkal hatékonyabban segít, ha kéri, és még inkább, ha Isten szándéka szerint kéri.

Amikor azt mondja Jézus: amit ketten – hárman egyetértésben az Én Nevemben kértek, megkapjátok, akkor elmondja, hogy az egyetértés által az Isten szándékába való bekapcsolódás valósul meg, és teljesíti a kéréseinket.

Mi tudjuk, hogy aki hisz Jézusban, az halált nem ismerhet. Amit mi halálunk nevezünk, az átmenet egy másik dimenzióba. Tehát amikor én a Szűzanya vagy az őrangyalok felé kéréssel fordulok, akkor bizonyos értelemben az Isten szándékát valósítom meg. T.i. az angyalok és a Szűzanya is fejlődő lény. A szeretetben fejlődni csak adás által lehet, csak ha segítünk valakin. Ezért, ha kéred a Szűzanyát vagy az őrangyalodat, hogy segítsen neked, akkor nemcsak a te érdekedben teszi az az aranyos őrangyal, amire kéred, hanem a saját érdekében is, mert ezáltal ő is fejlődik.

Velünk az Istennek tehát az a szándéka, hogy a szeretet emberi kapcsolatokban bontakozzék ki. Ezért van értelme annak, hogy közösen imádkozzunk, hogy egymásért imádkozzunk, kérjük az égieket, hogy segítsenek, mert ezáltal a nagy egészben növekszik a szeretet.

Medjugorjében arról beszél a Szűzanya, hogy ima, ima, ima! Mindig imádkozzatok, mert imával csuda dolgokat lehet tenni. Az ima által tisztul, szépül a nagy egész, a rossz gyengül, a jó pedig erősödik.

Ha belegondolunk, Jugoszlávia olyan tragikusan érdekes ország, hogy önmagával került háborúba. És ebben a feldarabolódott országban 17 éve minden áldott nap megjelenik a Szűzanya hat komoly fiatal embernek. És nem hallgatnak rá! Minden rádióknak, minden televízióknak naponta azt kellene sugározni, hogy mit kér a Szűzanya. Hogy újra és újra imára hív! És süket fülekre talál! Így aztán a saját levünkben fővünk, és szenvedést szenvedésre vállalunk, ahelyett, hogy elkezdenénk hinni abban, hogy van nekünk egy jóságos Istenünk, és mi egymásnak testvérei vagyunk.

Van még valakinek kérdése?

Kérdező: Több lelki testvér gondját, problémáját szeretném előhozni, de a magam nevében mondom el, mert így könnyebb.

Befogadtam Jézust Uramnak, Megszabadítómnak, újjászülettem. Az Általa bemutatott, élénk élt utat szeretném követni. Szándékom vigyázni a bennem

élő Istenre. Hiszem, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik. Eddig feltettem a kérdést: mire jó ez nekem? Most már tudom, hogy: ez jó nekem. Hálát adok, mert Gondviselőm csak azt engedi meg, ami javamra van. Naponta erősítve hitemet, Érte indulok és Vele. Aztán egyszer csak valami történik, jön valaki vagy valami, ami kizökkent, felborítja a lelki békémet. Ez általában azonos személytől, eseménytől függ, vagy azonos helyszínen történik. Arra jutottunk, hogy itt karmikus gubanc van, valakivel vagy valamilyen eseménytípussal kapcsolatban. Nem? Mi a véleményed, Feri bácsi?

Feri bácsi: Nemcsak! Amit az előbb mondtál, azok csak szavak. Az még nem élet! Tehát, amikor olyan történik velem, amiről nem tehetek, akkor eszembe kell jutnia annak, hogy azért hálát kellene adni. Persze először a méreg jön! Azért, mert még nem élem, még nem fogadtam a szívembe a benső békémet megőrző mondatokat, bár a szavak szintjén tudom. A fejemben – ilyen értelemben – kezd rend lenni.

Hogyan ültetődik át a szívembe az a rend, ami a fejemben már megvan? Ehhez kell az elmélkedés! Ehhez vannak pszichikai trükkök. Már meséltem nektek, fölírtam egy papírra, hogy: Van Gondviselőm, tehát nincs gondom – és odatűztem az ágyam fölé. Érdeemes cédulákra felírni az ehhez hasonló aranymondásokat, és különböző helyekre tenni, ahol a kezedbe kerülhet, ahol láthatod. Vagy: ahányszor ránézel az órádra, gondoldj arra: Dicsőség Neked, Uram! Másnap más gondolatot kapcsolj ahhoz, ha az órádra nézel!

Ilyen „trükk” az is, hogy minden napnak van karaktere. A hétfő a Szentlélek napja, a kedd az őrangyaloké, a szerda Szent József napja. (Testvérek! Szent József nem volt akárki, mert a Mennyei Atya rábízta a két legdrágább kincsét: Jézust és Máriát. Szoktuk is mondani róla, hogy ő az egyház patrónusa. Általában, ha valaki anyagilag bajban van, és hozzá imádkozik, megoldódik a problémája. Legalábbis a hagyomány így tartja. Nálam is bevált! Rómában az egyik apácakolostorban egy féllábú suszter javította a topánkákat. Amikor meghalt, imádkoztak Szent Józsefhez, hogy küldjön hozzájuk egy susztert. Másnap hat suszter jelent meg!) Csütörtök az Oltáriszentség, péntek Jézus Szíve, szombat a Szűzanya napja, a vasárnap pedig a Szentháromságé.

Azzal kapcsolatban, amit te kérdeztél: ezeknek a mondatoknak életté kell válni! De ezek nem varázsszavak! Nem úgy van, hogy: Adj Uram, de rögtön! Ez nem egy elhatározás kérdése.

Testvérek! Az akaratot nem az elhatározás erősíti, hanem a cél megmotiválása. Ez az elmélkedés. A hitet egészen biztos lehet növelni. Ha nem lehetne, akkor Jézus nem szidta volna a tanítványait, hogy: még mindig nincs hitetek? Nem dicsérte volna a pogány századost: ekkora hitet nem találtam Izraelben! Biztos, hogy lehet erősíteni a hitet. Hogyan? Értellemmel! Az eszemmel tudom erősíteni. Pl: – Egyetlenje vagyok a Jóistennek! A gyermeke vagyok! Ő az én Atyám! Hát akkor nekem tényleg nagyon jó! – Így tudod erősíteni a hitedet, a szíved szemét.

Egy testvérke mesélte, hogy amikor hazamegy, nézi a kicsi gyermekét az ágyban, aki teljes bizalommal néz rá. Teljesen rábizza magát a szüleire! Bizony, nekünk is így kellene egészen rábízni magunkat a Mennyei Atyára!

Vagy: – Uram, Te holnap reggel találkozol velem. Hogy készüljek erre? Tudok úgy elaludni, hogy már erre gondolok? Nem úgy kell engem az ágyból „kiönteni”, mint az ürgét, hogy fölkeljek? Mert nem akárkivel találkozom én a reggeli imámban!

Ajánlani szoktam a félidős lelkiismeret-vizsgálatot is. Délben gondoldj vissza az elmúlt fél napra! Ilyen kérdéseket tegyél fel magadnak:

- Ki örült ma nekem?
- Minek örültem ma a legjobban?
- Mi volt az a legpozitívabb dolog, amit csináltam?
- Tudtam-e mosolyogni arra, akivel találkoztam?
- Milyen ajándékot kaptam ma a Jóistentől?
- Mi volt az a legnagyobb jó, amit kaptam?
- Mi volt az, amit a legkevésbé szeretném, ha még egyszer megtörténne velem?
- Mi volt a legnagyobb rossz, ami bánt?

Ha délben öt percet szánsz erre, akkor van még egy fél napod, hogy a második „félidőben” korigálj. Ha ezt rendszeresen csinálja az ember, akkor eljut arra a szintre, hogy – ha nem is máról holnapra veszed észre a változást – egy év távlatában már látod, hogy nem ott tartasz, mint egy évvel ezelőtt.

Ilyen praktikus dolgokkal tudunk segíteni magunkon.

Minden gondolat annyit ér, amennyi abból megvalósítható, illetve amit abból meg tudunk valósítani. A feladatainkhoz kapjuk a kegyelmeket, nem a vágyainkhoz, az álmodozásainkhoz.

1999. 06. 03.

Feri bácsi imája: Mennyei Atyám! Hálás szívvel köszönöm Néked, hogy mindannyian gyermekeid vagyunk. Uram, Jézus! Hála Néked, hogy itt vagy,

hiszen ígéreted szent és igaz. Mondtad, hogyha a Te nevedben jövünk össze, akkor Te jelen vagy. Mi ezt nagyon el akarjuk hinni, és ezért kérünk, hogy Lelkeddal segíts kinyílni Feléd, hogy tudjuk átvenni Tőled mindazt, amivel ma meg akarsz ajándékozni bennünket. Uram, Te állapotszerűen ajándékozó Isten vagy, és lehetetlenség az, hogyha Veled találkozunk, akkor lélekben ne gazdagodnánk. Hála Neked ezért, Urunk! Ámen.

Kérdő: Mitől függ a természetünk?

Feri bácsi: Jézus előtt a Mennyei Atya a Tízparancsban foglalta össze, hogy mit is jelent az emberi természet. Úgy is szoktuk mondani, hogy a Tízparancs a természet törvénye. Ez mindenkinek a szívébe van vésve. Tudnunk kell, hogy a Tízparancs lényegében két részből áll: **szeresd az Istent és szeresd az embert! Szeresd az Istent gondolattal, szóval, cselekedettel!** Ez mindenkinek a szívébe van írva. Vagyis a gondolkodásomban az Istennel jóba kell lennem. Ez az első!

Testvérek!

Ha valaki valakivel nem beszél, akkor ott három eset lehetséges: vagy haragban vannak, vagy nem ismerik egymás nyelvét, vagy az illető néma. Az egész biztos, hogy mi nem akarunk a Jóistennel haragban lenni. Nyilvánvaló, hogy nem lehet az életünkben olyan nap, hogy azzal ne beszéljek, aki állandóan velem van. Annyira velem van, hogy én általam létezem. Ha az Isten egy pillanatra nem lenne bennem éltető, boldogító módon, én a nemlétbe esnék vissza. Ezért olyan nagyon fontos, hogy ne legyen olyan nap, amikor nem imádkozom. A felé szükséges törekednünk, hogy állapotszerűen éljük meg azt, hogy az Isten velünk van.

Nagyon tudom ajánlani mindenkinek, hogy délben szakítson pár percet arra, hogy egy u.n. félidős imádságot mondjon.

Pl.: Édes Istenem, az elmúlt fél napban mi volt az a legnagyobb jó, amiért hálát adhatok Neked? És mi volt az a legnagyobb nem jó, amit a következő fél napban nem szeretnék megtenni? Ezzel kézben tudjátok magatokat tartani.

A reggeli imában legalább annyit mondjunk: – Uram! Veled és Érted! Mert a Veled a szándék, és az Érted a cél!

Este: – Uram! Ma ennyi tellett tőlem.

A reggeli ima a terv, az esti pedig a tény, ami által fölmérem magam.

A számunkra tehát nélkülözhetetlenül fontos, hogy az Istennel törekvesszinten állapotszerűen kapcsolatban legyünk.

A második a szó: Istennek nevét a szádra hiába ne vedd! Tehát a beszédünkben ügyeljünk arra, hogy amit kiejtünk, azt bizony vissza fogjuk hallani. Jézus mondja Lukácsnál: semmi sincs, ami ki ne tudódna. Fölhívom a figyelmeteket arra, hogy a beszédünkkel csak a jót terjesszük!

A harmadik: megemlékezz arról, hogy az Úr napját megszenteld! A keresztény kultúrkörön belül a vasárnap az Úr napja. Ez a vallás azt írja elő, hogy pl: misére kell menni. Az, hogy az Úr napját megszenteld, nem azt jelenti, hogy valamilyen szertartásba kapcsolódj bele, hanem azt, hogy kapcsolódj ki az élet robotjából. Tudj megállni, tudj ünnepelni, tudd felkeresni azokat, akikkel hét közben nem tudsz találkozni. Az Úr napjának megszentelése, a sabbat, magyarul annyit jelent, hogy pihenőnap. Mi meg akkor vagyunk kénytelenek a legtöbbet dolgozni. Ha nem akarunk idegileg tönkre menni, meg kell tanulnunk megállni. Higgyétek el, a pihenés – a maga helyén – nem időfecsérlés! Érdekes megfigyelni: ha valaki egy órát tanul, és utána tíz percet lazít, sokkal többet tud tanulni két óra alatt, mintha két órát végigtanul megállás nélkül. Szükségesek a szünetek! A Jóisten így talált ki bennünket. Ha nem tudnátok: a ti szívetek annyit dobog, amennyit nem dobog, különben nem tudna dobogni. Ha nem lenne szünet a zenében a hangok között, azt nem lehetne kibírni. A mi szervezetünk így van kitalálva.

Bizony a természet törvénye az, hogy ezt a három parancsot vegyük komolyan: gondolat, szó, cselekedet, mert így tudjuk a Jóisten felé kimutatni, hogy kapcsolatban vagyunk Vele.

Az ötödik, hatodik, hetedik parancsban az előzőeknek pont a fordítottja van: a szeretet az ember felé elsődlegesen cselekedet. Nincs olyan, hogy én úgy szeretem az embereket, csak nem tudom kimutatni. Akkor nem szeretem! A szeretet a jó kiáradása, amit csak cselekedetben tudok megélni. A Hang tanítása alapján javasolom, hogy érdemes magunkat este megkérdezni: – Ki örült ma nekem? Igen, mert az embernek akkor szoktak örülni, ha valami jót tett. Mi örömhírt képviselünk! Kinek örüljenek, ha nem nekünk?

Ezért mondtam, ha bárki kérdezi, hogy miféle társasághoz tartoztok, mondjátok: – Mi az általános hit képviselői vagyunk. – Hát az miféle vallás? Testvérek! Bármilyen valláshoz tartozik valaki, az általános hitet – ha egy kis józan esze van – minden ember a magáévá teszi.

Hisz abban, hogy ő ember, és joga van ahhoz, hogy más is embernek nézze őt. Ugyanakkor kötelességem, hogy mást embernek nézzek, még akkor is, ha ő lemond az emberségéről. Akkor is, ha drogos, ha iszik, nekem emberként kell kezelnem őt is. Nyilván nem úgy, hogy bűnrészes vagyok vele, hanem úgy, hogy – amennyire tudom – az emberségét próbálom figyelembe venni. Egy barátom azt mondta, hogy a gyilkosok gyilkosai is gyilkosok. Mi azt mondanánk, hogy a gyilkosok is emberek, és a gyilkosok gyilkosai is emberek. Nekünk ezt a látásmódot kell képviselnünk, mert nem ítéletre vagyunk elindítva a Földön. Mi, emberek, sem elítélő, sem felmentő ítéletet nem tudunk hozni. Nem vagyunk rá kompetensek, mert nem tudjuk, mit örökölt, milyen hatások érték, és a kegyelem meg az akarata hogy dolgozott össze. Ezek hiányában nyilvánvaló, hogy nem tudunk ítéletet mondani. Viszont tudjuk, hogy ember. Ezt az emberségét – és itt jön az, amit kérdeztél, hogy ezt honnan tudom – a

Tízparancs alapján kell tudnom. A történelem során ez teljesen el lett felejtve. Azok, akik kapták, halomra gyilkolták az embereket akkor is és később is.

Ezért olyan nagyon jó, hogy most már tudjuk azt, hogy mit jelent embernek lenni, mert Jézusban egy igazi, mindenféle torzítástól mentes valóságos ember jelent meg. Semmiféle hiányosság nem volt Benne. Nem volt fakír, nem volt bigott vallásos, nem volt rendkívüli ember abban az értelemben, hogy valami tudományos, művészeti vagy sportteljesítményt produkált volna. Ezért nem tudtak Vele mit kezdeni. Azt mondták Rá, hogy falánk és borissza ember, és bizony, még vegetáriánus se volt.

Jézus egy igazi, valódi, normális ember volt, akiről tudjuk, hogy mindenféle szituációban tudta kezelni az eseményeket. Annyira tudta kezelni, hogy amikor az ellenségeit megkérdezte: „*Ki vádol közületek engem bűnről?*” – nem tudtak erre mit mondani. Mindig olyankor „vert” a fejükre, amikor érezték, hogy ennek az embernek igaza van. Ha mi komolyan be tudjuk állítani Jézust az életünkbe, és a gondolkodás-átalakítást – amire bennünket felkért – megvalósítjuk, szellemileg egy olyan patikamérleg birtokában leszünk, amellyel bárkit a sarokba szoríthatunk. De nem ez a feladatunk, hanem az, hogyha Jézus gondolat-struktúráját magamévá tudtam tenni, akkor a szeretet vonalán tegyem azt, amit tennem kell.

Az imának és az elmélkedésnek az a feladata, hogy azt a rendet, ami a fejemben van, ültessem át a szívembe. Rend akkor van a fejemben, ha minden felmerülő kérdésre értelmet megnyugtató választ tudok adni.

Lehet ez? Igen! Az erkölcsi rendben lehetséges! A többi meg nem érdekes. Az, hogy hogy néz ki egy ember, azt Jézustól tudjuk, mert van lehetőségünk Őt figyelni, Őt tanulni. A számunkra az nem érv, hogy kihagytak valamit Jézus tanításából, megkérdezhetjük, hogy: – Légy szíves, mondd meg, honnan tudod, hogy kihagytak!

Testvérek! Olyan jó, hogy Jézus mindig egy gondolat körül forgott. Ez pedig az, hogy egy erkölcsi igazság van: szeretnünk kell egymást úgy, ahogy Ő szeretett minket.

Ennek az alapja a másokra figyelés, a soha senkinek nem ártás, ha nekem ártanak, meg kell, hogy bocsássak, és segítsek ott, ahol tudok. Ez a pofon egyszerű erkölcsi tanítás az, amiért Jézus eljött, hogy bemutassa: így néz ki egy ember, egy olyan ember, aki Istennek tetsző. Ami ebből kilóg, ami ebből hiányzik, az embertelen.

Tulajdonképpen, amikor bűnt követünk el, akkor mindig embertelenek vagyunk, mert az mindig idegen az eredeti természetünktől. Ahogy a betegség idegen az egészségtől, ugyanúgy a lélek betegsége, a bűn sem tartozik a lélek eredeti természetéhez, hanem azzal ellentétben van. Én ilyenkor természetellenes, tehát embertelen vagyok. Amikor az ember bűnt követ el, akkor mindig az eredeti

bűnhöz csatlakozik vissza, a saját eredeti bűnéhez. A saját eredeti bűne mindenkinek abból források, hogy **önző és felelőtlen**. Az önzés és a felelősségáthárítás jól megmutatkozik Ádám és Éva történetében.

Amikor te valami rosszat, embertelent teszel, akkor mindig az eredeti bűnhöz kapcsolódsz vissza. Ezért jó, hogy van egy Jézusunk, mert ott, ahol eredetileg elszúrtuk a dolgot, ott ezt már nem tudjuk visszacsinálni, mert a szellemvilágban az Isten senkiben sincs rászoruló módon. Ott nem tudod az Isten iránti szeretetedet kimutatni. A Mennyország nem azért Mennyország, mert határtalanul szereted az Istent, hanem azért, mert téged az Isten akadálytalanul szeret. Beléd van szerelmesedve, és te ezt megéled. A Föld az a terület, ahol lehetőségem van igazolni azt, hogy szeretem az Istent. Pont azért kellett lejönnöm az anyagvilágba, mert a szellemvilágban elrontottam a dolgot, miközben a Jóisten nem szüntette meg a szeretetét irántam. Szinte megáll az ember értelme, hogy a Nagy hajol le a kicsihez. A Végtelen a végeshez. Az abszolút Tökéletes a szétroncsolt lelkű emberhez. Felmérhetetlenül nagy dolog az, hogy az Isten emberré lett! Ezt hívjuk megváltásnak.

Már beszéltünk arról, hogy a bűn és a megváltás a Földön együtt van jelen! Ez a kettő nem egy, hanem együtt van. Ez annyit jelent, hogy a megváltás egy állapot, a bűn meg egy esemény. Amikor te rosszat teszel, szeretetlen vagy, minden esetben lehetőséged van visszatérni a Szeretethez. Mindig vétkezni senki nem tud! Nem képes! De mindig van lehetősége növekedni a szeretetben!

Ma mesélte valaki, hogy a rádióban a következő mondatot hallotta: – Egyetlen EMBER volt a Földön: Jézus Krisztus. – Az illető nem akart hinni a fülének, hogy ezt a rádióban hallja.

Ezzel kapcsolatban azt kell tudnunk, hogy amikor mi igazi emberek akarunk lenni – a törekvés szintjén –, akkor a Jézus által mutatott feladatot törekszem teljesíteni. Ezért nem az a tragédia, ha valaki megbotlik, hanem az, amikor kimagyarázza, hogy neki joga van megbotlani. Ilyenkor a lelke mélyén előtérbe kerül az a gög, hogy ő az igazság rendjében méltó arra, hogy neki megbocsássonak.

Testvérek! A valóság az, hogy kivétel nélkül mindannyian irgalomra szorulunk. Csak az irgalom rendjében tud valamit kezdeni velünk az Isten. De ennek az irgalom rendjének van egy feltétele. Nevezetesen az, hogy ne az legyen benned elsődlegesen, hogy a Jóisten irgalmazzon neked, hanem az, hogy te irgalmazz másnak. Tehát: „*irgalmazzatok, hogy irgalmasságot nyerjete*”, mert: „*irgalmasságot akarok és nem áldozatbemutatást!*”

Az erkölcsi igazság rendjéből Jézus átemel bennünket az irgalom rendjébe. Ennek következménye, hogy senkit nem ítélek el! A gyakorlatban érzi az ember, hogy az a bizonyos általános hit, ami Jézust jellemezte, aminek az alapjait Ő rakta le – hogy mi emberek vagyunk, és jogunk van, hogy azoknak gondoljuk

magunkat, és mást is embernek nézzünk –, valójában senki nem tudja tagadni, de a speciális hitek és a generális hit mégsem tudja elfogadni, annak ellenére, hogy nem tudják tagadni.

Jézus nélkül nem tudunk emberekké válni! Nem csak azért, mert nem tudom kitalálni azt, hogy hogyan kell embernek lenni, de erőm sincs hozzá. Ez csak Jézussal megy, mert ha befogadtam Jézust, akkor az Ő ereje az én erőm is, hisz az Isten nincs az erején és a boldogságán kívül! Ha Ő bennem él, akkor az erkölcsi rendben – ahol eldől a békém, boldogságom – igenis megvan az erőm is, és megvan az a látásom is, amire szükségem van. És ha még sincs megfelelő látásom, akkor azért szoktunk közösségben összejönni, hogy legyen! Azért, hogy mindig nyitottak tudjunk lenni a jobb irányában! Ezért, ha valaki jobbat mond, mint amit én mondok, azért nagyon hálásak vagyunk mindannyian.

Kérdő: *Ha valaki bánt, te rögtön irgalmas tudsz lenni?*

Feri bácsi: A latinban van két mondat: Actus hominis és actus humanus. Az actus hominis alatt azt értjük, hogy egy ember csinál valamit. Az actus humanus pedig azt jelenti, hogy emberségesen csinál valamit.

Ha bántják az embert, akkor általában hirtelen felfortyan. Ez egy actus hominis. Ez még Jézusra is érvényes: — Meddig tűrjelek még titeket? Meddig leszek még veletek, ti hitetlen nemzedék?! De utána rögtön azt mondja: – Hozzátok őt Hozzám! (Mk 9;19)

Ez annyit jelent, hogy a harag az emberi természethez hozzá tartozik. Ha elfojtod a haragodat, embertelen leszel, tehát megszűnsz embernek lenni. Nekünk haragudni kell a rosszra! Csak a világban az az általános, hogyha valaki haragszik, akkor utána nem teszi a jót. Itt arról van szó, hogy haragudj, de tedd a jót.

Mint amikor ott van a béna kezű ember a zsinagógában, és a farizeusok figyelik Jézust, hogy most szombaton meggyógyítja-e. Erre Jézus középre állítja a bénát, és odafordul a farizeusokhoz: „szabad-e szombaton jót cselekedni?” Mennyire lényegretörő kérdés! Most erre mit mondjanak? Azt, hogy nem? Ha azt mondják, hogy igen, akkor már nem vádolhatják Jézust! Erre mit csináltak? Hallgattak. Jézus pedig „haragosan végignézett rajtuk”, és azt mondta a száraz kezűnek: „Nyújtsd ki a kezedet!” (Mk 3;5)

Tehát: haragudott, de a következménye az lett, hogy tette a jót.

Te minden további nélkül megharagudhatsz, ha annak az lesz a következménye, hogy teszed a jót. De általában nem ez szokott lenni a harag következménye. A harag az ember természetéhez tartozik a Földön, de meg kell tanulnom kezelni, ne akadályozzon meg abban, hogy tegyem a jót. Mivel ember vagyok,

vannak haragos kitöréseim, amelyek az ember természetéhez tartoznak, de közben az actus humanust, azt, hogy emberi vagyok, hogy emberséges legyek, azt kell megcélozni. Tehát nem lehet rossznak mondani a spontán, reflexszerűen kirobbanó haragot, mert ez velejár az emberi természettel.

Hallottam valakiről, aki ha bal lábbal kel föl, az irodájában kiteszi a táblát: 'A kutya harap'. Akkor tudják, hogy aznap óvatosan kell vele bánni. Ha tudom valakiről azt, hogy nagyon robbanékony természetű, akkor törekszem szótlanulba csomagolni azt az igazságot, amit meg kell neki mondanom. Az, hogy nem mondom meg, az csak egy esetben lehetséges, ha ettől nem leszek bűnrészes.

Abba soha nem mehetek bele, hogy bűnrészesé váljak. Mit jelent ez? Amikor valaki valami rosszat mond vagy tesz, közben figyel engem, hogy miképp reagálok erre. Ha nem reagálok, akkor ő úgy veszi, hogy egyetérték velem, és nem ítélem el ezt a cselekedetét. Akkor bizony szólnom kell, hogy ezzel nem tudok egyetérteni. De ezt ne nevelő céllal mondjam, mert felnőtt embert nevelni csak akkor lehet, ha ő megkér erre. Az erre való felkérés nélkül nem lehet embert nevelni, mert nincs erkölcsi nevelés, csak erkölcsi önnevelés van! Ahhoz hasonlóan lehet mondani, hogy 'ha te nekem ilyet mondasz, akkor te engem pofon vágsz. Jó, ha ezt tudod. A többi a te ügyed!'

De ezt nem kell naponta elmondani!

Az Atya Úristen nem tud minket jóra nevelni. De ha így van, akkor ki vagyok én, hogy majd megnevelem a másikat? T.i. ha te jóra akarsz valakit nevelni, és ő köszöni szépen, de nem kér belőle, akkor a következő fog történni. Az illető a továbbiakban nem lesz hozzád őszinte, mert már előre tudja, hogy mit fogsz neki mondani. Mindig álarcban fog megjelenni előtted.

Már a tizenéves gyerek is tudja, hogy mit kívánsz tőle. Bólogat rá, miközben a hátad mögött meg azt csinálja, amit ő lát jónak. Azt meg kell mondanod, hogyha ezt meg ezt csinálod, akkor ennek ez és ez a következménye, mert a szülőnek tudnia kell, hogy a gyereknek vállalnia kell a cselekedeteinek a következményét. Nyilvánvaló, ha a kisgyerek rossz, el kell verni a fenekét, mert csak így tanulja meg azt, hogy milyen cselekedetnek mi a következménye.

Egy példa: ha a gyerek kiveri valakinek az ablakát, akkor azt ő fizesse meg, és ne a szülő. Ha a gyereknek nincs pénze, akkor dolgozzon meg érte. Valahogy felelősségre kell nevelni a gyereket, amíg a szüleitől él!

Tegnap témánk volt az, hogy az ember az egyetlen lény, aki nyolc – tíz éven keresztül szorul rá a szüleire. Nem tud nélkülük élni. Ezáltal annyira hozzászoktatja a szülő önmagát ahhoz, hogy a gyerek belőle él, hogy a gyereknek ez már később is teljesen természetes lesz. Már felnőtt emberként is a szüleitől fog élni. Bizony nehéz arra rádöbbenni, hogy ezzel a gyereknek is meg a szülő magának is árt, ha ezen időben nem változtat.

Testvérek! Nem akkor szeretek valakit, ha azt teszem neki, amit ő lát jónak. Nem akkor szeretek valakit, ha azt teszem neki, amit én látok jónak. Akkor szeretem, ha azt teszem, amit az Isten lát neki jónak. Ahhoz pedig nagyon kell ismernem azt, hogy az Isten mit lát neki jónak.

Jézus egyértelmű példát adott erre is. Megtagadta a saját anyukáját! „*Ki az én anyám?*”

Testvérek! Nagyon kemény munka megtanulni feladatban gondolkodni, mert állandó szabadságharcot kell vívnunk önmagunkkal! Lehet, hogy az unokádat kell segítened, de ha más jobban rászorul, akkor azon kell segíteni. Ez bizony nem megy úgy, hogy holnaptól kezdve már minden így fog menni. A földi élet ebben is egy birkózás, törekvés. Csak ne tagadjuk le, hogy ez az ÚT! A benső szabadság útja! A szabadság nem annyit jelent, hogy tehetek így is meg úgy is. Pál – meggyőződése szerint – nagyon jól mondta: – A szabadság a benned lakó Szentlélek hatékony működése.

Akkor vagy szabad, ha engeded, hogy a Szentlélek működjön benned.

„*Ahol a Lélek, ott a szabadság!*” – mondja Pál.

Igenis, nekünk ügyelni kell arra, hogy a bennem lévő Lélek mit mond. De akkor mi lesz a gyerekekkel? Az unokámmal? A házastársammal? Minden emberi kapcsolatnak – kivétel nélkül – az az értelme, hogy eszköz jellege van! Nincs rész-cél!

Egyetlen cél van, hogy a Szentlélek hatékonyan működjön bennem! Egyetlen cél van: a szívem békéje.

Az, hogy a Földön minden ötödik ember éhezik, annak feltétlenül az egyik nagyon komoly oka az, hogy nem tudjuk átlépni a vérkötelék szörnyű vasmarkát. Mert megmagyarázzuk, hogy a gyerekek, unokának...!

Nincs olyan madár, amelyik a fiókájának csinál fészket. Közben megbotránkozunk azon, ha egy szülő nem törekszik arra, hogy a gyerekének biztosítsa a jövőjét. Pedig amióta ember az ember, azóta egyértelműen lehet tudni, hogy bármit örököl az a gyerek és később az unoka, majd jön utána valaki, aki mindent szétver. Nincs olyan, hogy a te pénzedből majd pozitív módon fog valaki gazdagodni. Ez nem igaz!

A te pénzedből neked azt kell tenned, amit a szívedben élő Lélek diktál.

Tréfásan azt szokták mondani: legutoljára az ember zsebe tér meg. Persze a világ szelleme azt mondja, hogy te – ha így gondolkodsz, akkor – szeretetlen vagy. Ha te nem a gyerekedért élsz, ha nem ő az istened, akkor rossz anya vagy, és szeretetlen!

Persze nem könnyű megtalálni a helyes utat. De egy kupica pálinkát sem adnak ingyen! Akkor a Mennyországot meg – úgy gondolom – ingyen adják? Hát nem! A Földre igenis azért jöttem, hogy magamon dolgozzak. Jézus azt mondja:

„*Értetek és veletek mindent, de helyettetek semmit!*”. Többé-kevésbé a szülőnek

is ezt kellene mondania a gyerekének: érted és veled mindent, de helyetted semmit! Akkor döbbenne rá a gyerek arra, hogy az anyuka és az apuka bárány, de nem birka. Föl lehet őket használni, de nem lehet kihasználni!

Visszatérve az emberi természethez!

Testvérek! Jézus annyira ember volt! Nyilván nagy öröm és ragyogás áradt Belőle, hisz tömegek mentek Utána. Tudott sírni, tudott szenvedni, tudott örülni, tudott aludni, mint a bunda, hogy a legnagyobb vihar se keltette fel. Jézus egy igazi, valóságos ember volt. Ezért olyan jó nekünk tudni azt, hogy Ő olyan örök társunk, aki állapotszerűvé teszi számunkra, hogy abban a szeretetben tudjak növekedni, amit Ő elmondott és bemutatott nekünk.

Ha Jézust ismerjük, akkor tudjuk, hogy nekem lehet ellenségem, de én nem lehetek ellensége senkinek.

Én lehetek valakinek az ellensége, mert van rosszakaróm. Nézhet engem felebarátjának az, akinek közömbös vagyok, és nézhet testvérnek, aki bizalmas hozzám.

Én másnak – magamból kiindulva – vagy felebarátja, vagy testvére vagyok. A kettő között csak bizalmi különbség van.

Az Úr Jézus ezt olyan félreérthetetlenül fejezte ki: „*Inkább szeressétek ellenségeiteket!*”

Mikor tudjuk ezt megtenni? Azt kell megértetni magunkkal, hogy aki rosszat tesz, az magának árt. Ezért ő lesz nyugtalan, és ő lesz az, aki nem tud nyugodtan aludni. Nem igaz, hogy jónak lenni rossz, rossznak lenni meg jó. Jónak lenni jó, csak nehéz! Rossznak lenni rossz, de könnyű! És ha a könnyebbiket választod, nem lesz neked jó.

Én azért tudom szeretni azt, aki engem bánt – és hamar fel tudom dolgozni –, mert tudom, hogy a szerencsétlen saját magának ellensége. És ha szeretem őt, ez az önmagát bántás nekem fáj, de ez az Isten fájdalma bennem. Mert a Jóisten mindenkinek azt szeretné, hogy boldog legyen.

Egy levélíró arról írt, hogy neki milyen fájdalom az, hogy a társa lépten-nyomon megcsalja. Erre a Hang azt írja, hogy: 'milliárd a száma azoknak a gyerekeimnek, akik miatt akkora fájdalmam van, mint neked a férjeddal kapcsolatban, mert nem akartok boldogok lenni! Becsapjátok, átrázzátok magatokat. Tudjátok, hogy nem jó az, amit csináltok, mégis csináljátok.'

Ha valaki engem bánt, azt hiszem, már eléggé tudom kezelni. Persze nem biztos, hogy holnap is így lesz. Az ember nem mondhatja, hogy én már eljutottam egy szintre, most már csak feljebb kerülhetek. Egy frászt! Lehet, hogy holnapután még lejjebb kerülök. Mi minden nap örök újrakezdők vagyunk.

Kétségtelen, hogy van u.n. erény. Az erény az, amikor az ember begyakorol valami jót, és ez egy idő után már könnyebben megy neki. Amikor ez a jó már a természetedhez tartozik, akkor mondjuk erénynek. Tudom mindenkinek

ajánlani: ha téged valaki bánt, gondolj arra, hogy az illető önmagának árt. Nekem nem árthat, mert az Istent szeretőknek minden a javára válik.

Az, hogy 'miért jó ez'? Nem biztos, hogy tudod, de hogy jó az, amiről te nem tehetél, az egészen biztos, mert Isten édes gyereke vagy. Nem engedné a Mennyei Atya, ha nem válna javadra. És ha ma még nem látod, majd idővel rálátsz, ez miért volt jó neked.

Felhívott valaki, akit kiraboltak. Mindez nagyon megviselte, mert nem tudta, miért történt meg ez vele. Neki még nem mondhattam azt, amit nektek, hiszen még csak egy alkalommal volt köztünk. De az, hogy a javára válik, az egészen biztos. Most legalább meg tudja mondani a felnőtt gyerekeinek, hogy nem tudja kifizetni a lakásrezsijüket, az autójukat. Erre eddig képtelen volt. Képtelennek tartotta magát arra, hogy ne belőle éljenek a felnőtt gyerekei, akiknek már szintén vannak gyerekei. Most már majd el tudja mondani. Azt még nem mondhattam neki, hogy adjon hálát ezért, mert akkor hülyének néz. Pedig biztos, hogy hálát adhat az ember azért, amiről nem tehet.

Testvérek! A mi békénket nem lehet elvenni! Minket is ki lehet borítani egy időre, de mi tudjuk, hogy minden a javunkra válik. Ebbe a hitbe kell kapaszkodni.

A gondviselés is olyan, mint a szabadság. Amíg valaki nem tapasztalja meg, addig nem is hiszi el, hogy milyen. Nem tudja értelmileg föltételezni. Ezért csak hitben lehet elfogadni. Csak hitben lehet elfogadni a szabadságot, miszerint az a bennem hatékonyan működő Lélek. Csak hitben lehet elfogadni azt, hogyha van Gondviselőm, akkor gondom nem lehet. Nem lehet gondom, mert az egy ellentmondás, hogyha van Gondviselőm, és mégis van gondom. Ez bizonyos lejáratása az Istennek.

A hitet értelemmel lehet erősíteni, és pedig úgy, hogy elkezdesz azon gondolkodni: – Atyám az Isten! Én pedig a gyereke vagyok! Mit is jelent ez? Mit tartalmaz az Atya meg a gyerek kapcsolata? Azt, hogy a Mennyei Atya értem él, nemcsak van! Értem van! Nemcsak hogy szeret, hanem az életét teljesen rám hangolja. Ha az ember ezt így értelmileg tisztázza, akkor erősödik a hite. De ebben már benne van az ember érzelme is!

1999. 06. 10.

Feri bácsi: Aki valamire vagy valakire rászorul, abban az Isten rászoruló módon van jelen. Aki állandóan azt mondja: Jézus él! Alleluja! – az arra szorul rá, hogy ne engedjem elszállni, hanem segítek a talpára állni. Aki meg szomorú, abban meg úgy van benne Jézus rászoruló módon, hogy álljak mellé. Mi a probléma?

Ha mást nem tudok tenni, legalább végighallgatom. – Mondd el, mi van veled!
Hogy vagy?

Isten mindenkiben benne van rászoruló módon, és tudjuk, hogy ennek az alapja az, hogy amikor az Isten felajánlotta nekünk a saját boldogságát, akkor azt nem tudta átadni.

Testvérek! Boldogságot nem lehet átadni! Azt csak elfogadni lehet! És aki elfogadja, elfogadja, és aki nem fogadja el, az nem fogadja el.

Jancsi mérhetetlenül szereti Juliskát, de nem tudja ráerőltetni, hogy a te boldogságod is az lesz, ha nekem igent mondasz. Én csak följánlani tudom neked, és ha erre igent mondasz, akkor boldogok leszünk. Így van velünk a Jóisten. Az, hogy minket a saját boldogságára teremtett, az a teremtettség szintjén realitás. Tetszik, nem tetszik, Őrá vagyok teremtve. Viszont ahhoz, hogy a boldogságát átéljem, ahhoz nekem kell igent mondanom arra, ha el akarom fogadni az Istentől a boldogságot. Miután mi nemet mondtunk az Ő felajánlására, elszúrtuk a dolgot. Azon a szinten nincs visszaút! Ha egyszer nemet mondtam, Ő tudomásul veszi, 'jól van komám, nemet mondtál.' Ennek a nemet mondásnak lett a következménye az, hogy egy olyan állapotba hoztam magam, amit egy hasonlattal próbálok megvilágítani: elromlott a látásom, és azon a szinten, abban a fényben – amiben nekem az Isten megmutatta Magát – már nem vagyok képes Őt meglátni, nem tudom Őt visszaszeretni. Bár elromlott a látásom, Isten szeretete nem szűnt meg az irányomban. Ő azt mondta: – 'Édes gyerelem! Nekem a gyerelem vagy, boldogságra vagy teremtve. Ezért, ha török, ha szakad, újra meg újra följánlom, hogy fogadd már el a felajánlott boldogságot'.

Erre, miután ott nem tudtam elfogadni az Isten boldogságát, Ő mit csinált? Lejött az én szintemre. Letranszformálta Önmagát, mint fényt, arra a szintre, ahol a szemem már látni tud. Magyarul: ember lett. Ezáltal azt mondja: ha egy rászoruló emberben nem tudsz szeretni engem, akkor nem tudok veled mit kezdeni.

Aki odaát nemet mondott az Isten szeretetére, az előbb-utóbb fölébred, hogy elszúrta a dolgot, és mégis azt a boldogságot akarja, amire az Isten teremtette. Akiben nem ébred föl a vágy, hogy mégis szeretne az Istennel szinkronban lenni, mégiscsak boldog akar lenni, arra azt mondta Jézus, hogy: „*ti az ördög atyából vagytok*”. Ők azok, akikre Jézus azt mondja: „*és ha valaki (netán) nem fogad be titeket, sem szavatokra nem hallgat, menjetek ki abból a házból vagy városból, rázzátok le (még) a port is lábatokról.*” (Mt 10;14) Mert első látásra nem lehet azt tudni, hogy ők az ördög atyából vannak.

„*senki sem jöhet (én)hózzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza őt*” – mondja Jézus. Tehát Odaát – mi, akik itt vagyunk —, mi egy u.n.

vágykereszttségben részesültünk. A papi közösségben mondták nekem, hogy ne mondjam ezt a vágykereszttséget, mert ez az egyháznak egy találmánya. Az egyháznak van egy ilyen dogmája, hogy kereszttség nélkül nem lehet üdvözülni. Miután rájöttek arra, hogy vízkereszttséggel és vérkereszttséggel nagyon kevesen üdvözülnek – abba meg a józan paraszti ész nem tud belenyugodni, hogy akkor mindenki elkárhozik –, ezért kitalálták a vágykereszttséget.

Mi ilyen vágykereszttségben élve vállaltuk azt, hogy lejövünk a Földre – ahol látni tanulunk –, hogy találkozni tudjunk az Istennel. Ha tehát én lejövök a Földre, és azért szeretek egy embert, mert benne él az Isten, akkor a vágykereszttségem által elindul bennem az a gondolkodás-átalakítás, amire Jézus szólított föl bennünket.

Mi tulajdonképpen azért jöttünk le a Földre, mert ott nem fogadtuk el az Ő boldogságát. Ennek következtében ott az Isten már nem tud rajtunk segíteni. Isten a legtökéletesebb szinten kínálta nekünk a boldogságot. Mi erre azt mondtuk: nem! Azt nem tudom, hogy miért mondtuk. Majd odaát tudni fogjuk. De hogy nemet mondtunk, az biztos. De az Isten szeretete nem szűnt meg, és lealacsonyította Magát a mi szintünkre. Az Isten tehát emberként is megjelent, és most már – mint ember – ha leszületek, fölkínálhatja Magát nekem embertársaimban. Lehetővé teszi azt, hogy Ővele így, mint Isten, találkozzunk a másik emberben.

Amikor mi lejöttünk a Földre, azért jöttünk le, hogy azzal az Istennel találkozzunk, aki Jézusban Ember lett.

Mivel oly sok zavaró állomás működik a Földön, itt az emberek más irányban kezdik átalakítani a gondolkodásukat, mint ahogy odaát eltervezték. A halála óráján viszont rájön az ember arra, hogy melléfogott, és újra le kell neki jönni, akármilyen jó szándékú volt.

Abba nem megyek bele, hogy Jézus szavát nem kell úgy érteni, ahogy mondta! Ő azt mondta: „*Nálam nélkül semmit nem tehettek!*” „*Én vagyok az ajtó*”, csak Rajtam keresztül lehet az Atyához menni. Nélkülem senki nem üdvözülhet! Aki Buddha, Krisna, Mohamed vagy bárki más szerint alakította a gondolkodását, az rá fog jönni, hogy melléfogott.

Jézust nem lehet sorba állítani a többivel (más vallások nagyjaival)!

Ő Maga mondta, hogy: senki nem jut az Atyához, csak Általam! És nem mondta azt, hogy kivéve ezt meg ezt. Ebben is egyértelmű volt! Tudom, hogy Jézusnál jézusibb Jézus nincs. Bármelyiket – Buddhát, Mohamedet, stb. – nézed, mind bevallja, hogy egy ideig ocsmányul élt, és utána váltott. Jézus az egyetlen a világon, aki nem így tett. Ő igazolja azt, hogy: „*Én és az Atya egy vagyunk*”. Ő az, Aki a Szentlélektől született! Ő az, Aki már tizenkét éves korában helyre teszi a szüleit, és később is, amikor a Szűzanya nem feladatban gondolkodott,

hanem személyben. Jézus mindenütt azt igazolja, hogy Ő nem igazodhat hozzánk, hanem nekünk kell Hozzá igazodnunk!

A férfiak még – nagyjából – el tudják fogadni azt, hogy ne személyekben, hanem feladatokban gondolkodjanak. De a nőknél az, hogy egy édesanya rá tudja magát venni, hogy a gyerekével kapcsolatban feladatban gondolkodjon és ne személyben, az nagyon nehéz. Ez alig elképzelhető.

Kérdezte valaki a Hangtól, hogy a gyereke drogos, és most mit csináljon. A Hang visszaírt neki, hogy a drog pénzbe kerül. Kitől kapja a pénzt a gyereke? Amikor eljött hozzám az édesanya, azt mondta: – Ha nem adok neki pénzt, akkor elhagy.

Hát ez a megköötözöttség! Az, hogy inkább adok neki, csak el ne hagyjon. Ennek emberileg megvan a magyarázata. Az ember az egyetlen olyan lény, aki több mint tíz évig szorul rá arra, hogy a szüleiből éljen. Ez annyira komoly idő, hogy beleitatódik mind a kettőbe. Elméletileg a megtért szülő tudja, hogy gyereke a Menyei Atya gyereke, nem az övé, de a lelke mélyén úgy érzi, hogy csak az övé, ezért akárhány éves, az az „én gyerekem”.

Az én drága, aranyos édesanyám tizenkét gyereknek adott életet! Mi nagyon szerettük! Nagyon okos és nagyon bölcs volt. De azt bizony nem egyszer mondta: – ha nincs igazam, akkor is nekem van igazam, mert az anyátok vagyok!

És mi tudtuk, ha anyu mondta, akkor nincs pardon!

A megköötözöttségnek a leoldása nagyon nehéz. Van úgy, hogy leoldja az ember ezt a megköötözöttséget, de ez nem múlik el nyomtalanul. Olyan ez, mint amikor kihúzzák a fogad, de még mindig fáj a „fogad”, mert a fájdalom annyira belerögzült az emberbe.

Kérdező: Van, hogy a szomszéd gyerekére vigyázok, van, hogy a gyerekem gyerekére. Aki jobban rászorul! Az nem megköötözöttség, ha az unokámra vigyázok?

Feri bácsi: Ez megint egy nehéz gombóc lesz, amit le kell nyelni. Nevezetesen az, hogy való igaz, hogy a rászorulóban Jézust szeretem, de aki igazán hisz, az nem lehet rászoruló.

Tehát, ha hiszek Jézusban, nem lehetek rászoruló. Egy kívülálló észreveheti, hogy valamire rászorulok, de én nem azt élem meg.

Egy egyszerű példa: jön hozzám valaki, aki hoz nekem valamit. Én nem azt élem meg, hogy rászorulok arra, amit nekem hoz, de ő meglátja, hogy Feri bácsi erre meg erre rászorul. Akkor nyilván nem utasítom vissza.

Akiről azt látom, hogy rászoruló, ott föl kell mérnem azt, hogy ő minek ítéli meg magát. Ha rászorulónak, akkor biztos, hogy nem igazi a hite. Ezért valamiképp érzékeltetnem kell vele, hogy mennyire szereti őt az Isten.

Ha azt látom, hogy a környezetemben valaki rászorul, akkor segítek rajta, de ha azt tapasztalom, hogy ő rászorulónak éli meg magát, akkor érzékeltetnem kell vele azt: hogyha hisz abban, hogy az Isten a gondviselő Istene, akkor ő nem lehet úgy rászoruló, ahogy ő mondja el nekem, hogy rászoruló. Én észrevehetem, hogy ő rászoruló, de ő nem mondhatja magáról, ha valóban Istent szerető.

Kérdező: Például az éhezőknek nem karmájuk az, hogy ezt kell megélniük?

Feri bácsi: Én csak egyet tudok, hogy Jézus azt mondta, hogy az utolsó ítélet tablója így fog kinézni: – Éheztem, adtatok enni? Szomjaztam, adtatok inni? Le voltam rongyolódva, adtatok ruhát? Beteg voltam, meglátogattatok? „*Amit egyel tettetek e legkisebb testvéreim közül, Nekem tettétek*”. (Mt 25;40) Ezt tudom.

Ha valaki ír nekem, hogy a Hangtól kérdezzem meg azt, hogy ő miért van ilyen lehetetlen állapotban, szinte biztos vagyok abban, hogy a Hang azt fogja neki mondani, hogy egyik ok az, hogy az adósságát törleszti. Tehát olyat fog neki mondani, ami bensőleg kezdi őt megnyugtatni. De ez engem nem ment föl, hogy ne akarjak segíteni rajta abban, amiben rászorulónak látom.

Kérdező: Nekem nyáron három unokára kell vigyáznom. Rám bízzák őket, mert én otthon dolgozom, míg a szülőknek el kell járniuk.

Feri bácsi: Itt az a kérdés, hogy mire használják azt az időt a szülők, amit tőled vesznek el. A másik, hogy te mitől veszed el azt az időt, amit az unokákra fordítasz.

Ha te úgy éled meg, hogy neked az unokák mellett kell áldozatot vállalnod, és jobbat nem tudsz, akkor tedd. Persze a fiatalok tudják, hogy az anyut meg tudják agitálni.

Kérdező: Tizenöt éve nem volt egy nyugodt hétvégém!

Feri bácsi: Édes gyöngyöm! Egyszer neked is meg kell térni! És ez annyit jelent, hogy egyszer neked is el kell kezdeni nemet mondani, és ennek a nemet mondásnak az a következménye, hogy téged – bizonyos értelemben – szívtelennek fognak tartani. Máról holnapra senki nem tudja átalakítani a gondolkodását. Figyeljétek meg: ha valaki tízszer kér tőletek kölcsönt, és mindig visszaadja időben, de tizenegyszer nem adsz neki, akkor meg fog rád haragudni. Nem az fog az eszébe jutni, hogy egyszer se kellett volna adnod neki, hanem az, hogy most nem adsz.

Testvérek! Nemcsak mások tükrök nekünk, hanem a mi gondolkodás-átalakításunk is tükör mások számára. Amikor ez a tükör egyre jézusibbá válik,

az illető ráismerhet önmagára, amikor velünk találkozik. Láthatja azt, hogy hol van probléma az életében, meg hol nincs. Lényegét tekintve csak egy bűn van a világon, az eredeti bűn. Amikor bűnt követek el, ahhoz kapcsolok vissza.

Minden bűn gyökere az önzés és a felelősség áthárítása. Ez az eredeti bűn! Ezzel jöttünk le a Földre. Amikor rosszat teszel, amikor bármilyen bűnt követsz el, akkor abba az eredeti bűnödbe kapcsolódsz vissza, aminek a leoldásáért jöttél le a Földre.

Ha te egyre jézusibbá válsz, akkor tükör vagy a másiknak, vagyis ő rajtad keresztül fogja fölismerni, hogy önző, és a felelősséget másra akarja hárítani. Ennek az lesz a következménye, hogy vagy összetöri a tükröt – ami annyit jelent, hogy megszakítja a kapcsolatát veled, mert olyan képet kapott magáról, amiből nem kér –, vagy azt mondja, hogy torz a tükör.

Nem tudjuk ezt kikerülni. Ezért mondta Jézus, hogy: „*nem lehet külön a tanítvány mesterénél*”. Őt azért nyírták ki, mert olyan tükör volt, hogy aki belenézett, és nem akarta leoldani magáról az eredeti bűnt – az önzést és a felelősség-áthárítást –, az nem bírta elviselni. Ezért akarta összetörni a tükröt. Pedig tudjuk, hogy a tükör összetörése nem változtatja meg a természetedet. Ugyanaz maradsz akkor is, ha összetöröd a tükrödet. De ez az emberi butaság, hogyha nem látom magam – mert nem nézek tükörbe –, akkor hihetek magamról akármilyen jól. Viszont – és szerintem ez a döntő – mi azt a feladatot kaptuk, hogy az emberek – ha csak egy kis jó szándék is van bennük – ne meneküljenek állandóan önmaguk elől. Egyszer döbbenjenek rá arra, hogy a döntéseikért nekik kell felelősséget vállalniuk.

Más az, ha te látod azt, hogy a szülők sokat dolgoznak, és fölajánlod nekik, hogy menjenek el pihenni, addig te leszel a gyerekeikkel. Ez egészen más. De ha téged kérnek föl, abban mindig van valami felelősség-áthárítás, mindig van önzés. Erről leoldódnál, erre rádöbbszteni a másikat, hogy nem így mennek a dolgok, azt eredményezi, hogy azt fogják mondani, hogy az anyu nem szeret sem minket, sem az unokáit. Sajnos ennek ilyen negatív következménye van, de a földi élet arra van, hogy ezekkel birkózzunk meg. A Föld nem Mennország, és nem úgy van, hogy ma eljutottam egy pontra, holnap odébb mehetek, aztán megint tovább. Sajnos nem így van. Minden napnak megvan a maga harca, bár az is igaz, hogyha az ember magát „gyakorolja”, akkor a problémákat egyre rugalmasabban tudja megoldani. De a megkötözöttségek leoldását vállalni, gyakorolni kell.

Pl. azt mondod a gyerekednek: – Jó. Ti most elutaztok. Én vállalom a három unokát, bár nem tudom, hogy fogom bírni. De ez az utolsó. Jó, ha tudjátok.

Kérdő: Akkor meg én hiányolnám, ha nem jönnének.

Feri bácsi: Akkor azt mondd egy év múlva: – Gyerekek! Igenis igénylem, hogy egy hétig foglalkozzak a gyerekeitekkel, ha lehetővé teszitek.

De akkor már te ajánlod föl, mert látod, hogy rászorulók.

És amit itt közben mondtatok, nagyon jó, ha vannak kikötéseitek, hogy pl. szombaton és vasárnap nem vállaltok unokát.

Tudjátok, hogy én nagyon szeretlek benneteket, de higgyétek el, nekem a hétfő egy csodálatos nap, mert akkor nincs este semmi. Annak ellenére, hogy mindegyik közösséget szeretem, de ez valamiképp mégis teher. Alig várom már az augusztust, mert akkor nem lesz közösség. Akkor tudok utazni, meglátogatni a vér szerinti testvéreimet és másokat. Nem fog nyomni az, hogy nekem most feladatam van.

Kérdező: Előfordul, hogy az ember nem vállal föl dolgokat, aztán jön a lelkiismeret-furdalás. Azt tanuljuk, hogy a lelkiismeretünkben Isten szól hozzánk.

Feri bácsi: Igen ám! Csakhogy a lelkiismeret egy mikrofon. Azt hangolni kell tudni. Nem igaz az, hogy mindig tisztán szól a lelkiismerettedben az Isten.

Pál azt mondja, hogy a prófétaság lelke engedelmeskedik a prófétának. Tehát tudom hangolni a mikrofont. Amikor nyugtalan a lelkiismeretem, akkor értelmileg föl tudom mérni, hogy jogos-e ez a nyugtalanság vagy nem.

És így hangolódik a lelkiismeretem: lehet, hogy ebbe belerögződtem, de az nem igaz, hogy én az unokáimmal, gyerekeimmel meg lehetek kötözve. Mert nem lehetek velük megkötözve. Föl kell mérni magam, mire vagyok képes, és meg kell nekik mondani. 'Gyerekek! Én nagyon szeretlek benneteket. Most, mivel nem szóltam előre – tetszik nem tetszik –, még vállalom a gyerekeket, de ez az utolsó. Ha nektek ez megfelel, a jövőben szólni fogok, hogy mikor hány unokát tudok vállalni. De várjátok ki, hogy én szóljak'.

Ha ez nekik nem tetszik, akkor „toll a fülükbe”! Mert olyan nincs, hogy rajtunk bárki ember fia uralkodni tudjon. Nem lehet uralkodni rajtunk! Mi annyira bele kell hogy legyünk kötöződve az Istenbe, ami által minden más megkötözöttségnek le kell oldódnia rólunk.

A mai ember legnagyobb tragédiája az, hogy gazdátlan. Nincs megkötözve az Istennel!

Aki nincs megkötözve az Istennel, az mással próbál megkötöződni. De ez olyan, mint amikor valaki fuldoklik, és egy másik fuldoklóba kapaszkodik. Nem jut sehová.

Ha azt akarjuk, hogy az Isten Lelke – Aki a REND Lelke – bennünk élni tudjon, akkor nekünk tudomásul kell vennünk, hogy az emberi kapcsolatainkban nekünk az Isten Lelke mondja meg, hogy milyen kapcsolatokon van az Isten áldása, és milyeneken nincs.

Kérdező: Ezek szerint nem akkor vagyok jó, ha mindig mindenkinek a rendelkezésére állok.

Feri bácsi: Így igaz! Más nem igazgathat téged! Szó se lehet róla!

Testvérek! Nem tudom, hogy ebben a közösségben beszéltem-e arról – mert ezt is ki kell tisztáznunk – hogy az önismeretnek egy alapszintjén kell hogy legyünk. Önmagunkat viszont csak a cselekedeteink tükrében ismerhetjük meg. Ezért mindenkinek vállalnia kellene, hogy egy-két héten keresztül szánjon pár percet naponta arra, hogy leírja, hogy mikor kelt, és mit csinált reggeltől estig. Aki ezt megcsinálja, az látni fogja, hogy mennyi a teherbíró képessége.

Tudniillik az ember nem a realitások, hanem a vágyai szerint gondolkodik, és ez nem jó. A realitás az, amit tettem. Ha látom azt, hogy hogy nézett ki ez elmúlt egy-két hetem, akkor már van egy alap-önismeretem. Akkor jöhet a második lépés, hogy megpróbálok valamiféle tervet készíteni magamnak. De az a terv olyan terv legyen, amit be tudok tartani.

Ha ilyen problémával jön valaki hozzám, annak megmondom, hogy olyan tervet hozzon magával, amit legalább két hétig megtartott. Akkor látni fogjuk, hogy hol van az a normális szint, ami alapján tervet lehet készíteni. Minket ne a vágyaink vezéreljenek!

Kérdező: Én elkészítem ezt a tervet, de jöhetnek olyan események, amelyek a tervem megvalósításában megakadályoznak.

Feri bácsi: Amikor valaki tervet készít magának, hogy mit csinál reggeltől estig, akkor feltétlenül kell legyen benne annyi rugalmasság, hogy amikor a szíve szeretete mást diktál, akkor azt a tervet át tudja lépni. De csak akkor, ha ezt a szeretet kívánja tőle.

Pl. Bejön a Mari néni a plébániámra. – Van egy óráim, bejöttem, hogy elbeszélgessek a plébános úrral. – Aranyos Mari néni, erre én nem érek rá. (Ha megsértődik, az az ő ügye.)

De ha azzal jön, hogy van egy nagy problémája, ami már nagyon rágja, akkor: – Üljön le Mari néni! Mi a gondja? Beszéljük meg!

Kanadából telefonált valaki, hogy jön Pestre az ismerőseihez. Kérte, hogy adjak neki időpontot, mert szeretne életgyónást végezni. Adtam neki időpontot, és ő minden más programját ehhez igazította. Nem engem akart igazítani a többihez.

Azt tudnunk kell, hogyha van egy tervem, az valamiféle rugalmasságot is feltételez, hogy mihelyt a szeretet azt kívánja, én módosítsak a tervemen. De nem az összevisszaság, és nem más kényelméhez, pillanatnyi elgondolásához igazodva. Rendnek kell lenni! Az természetes emberi magatartás, hogy rendelkezésre álljak, ha a szeretet azt kívánja.

De tudnom kell nemet is mondani! És tudom, hogy nem fog megállni attól a világ, ha a józan belátásom szerint nemet kell mondanom. Ha valaki mindig mindenkinek a rendelkezésére áll, akkor ott valami probléma van. Mérlegelni, szelektálni kell, hogy mi az, amit én vállalhatok, és mi az, amit nem, és nem kell attól megijedni, hogy mennyi jótól fog más elesni, ha én nem igazodom hozzá.

Valamire szeretném felhívni a figyelmeteket!

Vasárnap egy érdekes szituációban voltam. Egyik oldalamon ült Tibor, a másik oldalamon a Laci. A Tibor – aki kilenc percen keresztül a klinikai halál állapotában szerzett tapasztalatokat Jézus szeretetéről – mondta a magáét (neki most is háromszáz a vérnyomása, és vidáman él ezzel, egyáltalán nem zavarja, mert az az erő, amit a másik dimenzióban kapott, segíti őt), és én leállítottam, és a következőt mondtam neki: – Tibikém! Neked is meg a Lacinak is az a feladatotok, hogy amit megtapasztaltok a másik dimenzióban, arról tanúságot tegyetek. De ne tanítsatok! Ha tanítok, akkor átléptek a saját hatáskörötöket. Ugyanis a Tibor arról beszélt, hogy nincs ártó erő, nincs rossz szellem, nincs ördög, mert ő ott nem találkozott velük. Pedig van! Jézust is megkísértette az ördög! Bennünket is kísért.

Tibornak az a dolga, hogy arról tegyen tanúságot, amit megtapasztalt, de ne tanítson. Ne lépje át a hatáskörét! Remélem, vannak olyan alázatosak, hogy ezt el is fogadják!

Nekem úgy tűnik, hogy amikor lélekkeresztelt lettem, akkor én a tanítás karizmáját kaptam. Ennek húsz éve, és az életem és a magatartásom valamiképp hitelesíti azt, amit ilyen értelemben mondok. Azt a jézusi tanítást, amit az evangéliumokkal alá lehet támasztani, azt úgy tudom felkínálni másoknak, hogy azok azt élik meg, hogy ez tényleg igaz. De aki nem a tanítás karizmáját kapta meg, az ne akarjon tanítani.

Nem is hiszitek, hogy nem egyszer volt olyan kísértésem, hogy menjek bele a gyógyításba, mert volt eredménye. A betegre tettem a kezem, és az meggyógyult. Volt olyan, hogy lelkigyakorlat után átmentünk a templomba, és aki felé tartottam a kezem, már esett is el. De tudtam, hogy a gyógyítás nem az én karizmám! Az nem az én ügyem! Belül éreztem, hogy én nem ezt kaptam! Ez nem az én területem!

Egyben biztos vagyok. Abban, hogy nem szűnik meg az az elv, hogy az egészség erkölcsileg nem jobb, mint a betegség. A betegség nem rosszabb, mint az egészség. Lehet valaki betegen boldog, lehet valaki egészségesen boldogtalan. Nem ez a lényeg. Jézusnak megvolt a gyógyítási képessége, de mindent megtett, hogy ne erre akarják Őt felhasználni. Volt, amikor kivitte a süket-némát a városon kívülre, meggyógyította, és könyörgött neki, hogy ne

mondja el senkinek. Jézus próbálta tudatosítani, hogy nem ez a lényeg. – Boldoggá nem ez tesz téged! „*Mi ez az örökkévalóságához képest?*” Az a fontos, hogy a szeretetben növekedjél, mert ha meggyógyulsz, mérhetetlenül nagyobb a felelősséged!

Jézus nem gyógyítónak jött, hanem tanítónak. A betegség és az egészség eszköz, és Jézus sehol sem mondja azt, hogy: – Boldogok, akik jól érzik magukat. Aki arra utazik, hogy jól érezze magát, az meg tudja oldani ezt egy kupica pálinkával is. De tudjuk, hogy a „jó érzés”-t nem lehet konzerválni, mert a Föld nem Mennysország. Bennem meg Mennysországnak kell lenni, akkor is, ha beteg vagyok, és akkor is, ha bántanak. Tibor is mondta, hogy bár háromszáz a vérnyomása, nincs problémája. Gyógyszert nem szed, és dolgozik, mint akinek semmi gondja nincs.

Ha valaki beteg, akkor menjen el gyógyítóhoz! De tudnod kell, hogy nem ezen áll vagy bukik a te boldogságod! Jézus félreérthetetlenül mondta: jönnek majd Hozzá, hogy 'nem a Te nevedben tettünk csodát? Gyógyítottunk, ördögöt üztünk.' – Soha nem ismertelek titeket! – Ilyet mondott Jézus. Teljesen félreértett ügy az, amikor valaki a mulandóság szintjén akar valami maradandót csinálni. Erre mondhatja valaki, hogy: – Feri bácsi! Hátha ez indít el valakit a hit irányába.

Erre azt tudom mondani, hogy én azt tanultam Jézustól, hogy aki hisz, az csodákat fog megélni. De aki csodákat él meg, az egyáltalán nem biztos, hogy hisz. Ezt nem lehet fölcserélni. Ha én hiszek, akkor igenis még nagyobb dolgokat fogok tenni, mint Jézus. De ha arra várok, hogy ilyen meg olyan csoda lesz az életemben, és majd akkor hiszek, az azt hiszem zsákutca. A hit mégiscsak egy olyan bizonyosság a nem látott dolgok irányába, ami Jézussal alátámasztható. És tetszik nem tetszik, nem tudjuk kikerülni azt, hogy meg kell térni. Pedig nagyon szeretnénk! Tudniillik ezt a gondolkodás-átalakítást nem szívesen vállalja az ember, mert ez egy nagyon komoly munka.

Aki meg gyógyulni akar, az gyógyuljon! Csak azt ne higgye, hogy ettől fog üdvözülni! A földi életben van egy fix pont. Melyik ez? A halálom órája. Ez biztos. Ez bejön. Ha arra hangolódsz rá, hogy ez legyen a legboldogabb órád, akkor automatikusan rájössz arra, hogy nincs múlt, meg nincs jövő, viszont van emlékezetem. Mivel a múltamból a lelki terheim vannak az emlékezetemben, ezért az emlékezetem meggyógyítása a fontos! Ha tehát visszanezel az életedben – amihez nem kell más, mint egy csendes, békés óra –, végigviszed az életed emberi kapcsolatait, és ott, ahol görcs, gubanc van, oda szeretetet sugárszol. – 'Uram, én megbocsátok mindenkinek, sőt, az előző életeimben történeteket is, mert tudom, hogy ami most nehéz, az az elmúlt életek terheinek a következménye. Oda is elviszem a Te szeretetedet, Uram. Én ott is megbocsátok

azoknak, akik engem megbántottak, és bocsánatot kérek – Előttem – azoktól, akiket én megbántottam’.

Ha így végigzongorázod a múltadat, meggyógyulsz. Ez az emlékezet gyógyítása.

Utána jön a jövő. A fantáziálások, a tervezetések.

Volt egy gyerek, akit tíz éves korában már nem íratta be az anyukája hittanra. Kérdeztem a gyereket, hogy miért. – ’Anyukám azt mondta, hogyha hittanra járok, akkor nem vesznek fel az egyetemre’ – mondta a gyerek. Nyilvánvaló, hogy az anyukánál a tervezés rossz irányt kapott, mert a jövő a Jóisten kezében van. Az ember kezében a jelen van.

Ha ez az anyuka a jelenére kéri az Isten áldását, akkor a jövő biztos csodálatos lesz.

Tehát az embernek arra kell készülnie, hogy az a pont, ami biztos, hogy bejön – a halál órája –, az legyen a legboldogabb. Ennek viszont van egy olyan folyamata, útja, amelyben ezt az örök jelent – a múltat is és a jövőt is, tehát az emlékekezést és a tervezést is – Jézus szeretetével, az Ő jelenlétével átítassa, meggyógyítsa.

Ilyenkor te a szívedben, a lelkedben olyan békét tudsz megélni, amit a világ se nem adhat, se el nem vehet tőled. Ráébredsz arra, hogy ez az élet, ez a normális!

1999. 06. 17.

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Köszönöm, hogy testvérem hiányolta azt, hogy Téged köszöntselek az ő nevükben és a magam nevében is. Hiszen itt vagy, mert mi azért vagyunk itt, mert Te itt vagy! Hála Neked azért, hogy van egy ilyen ígéreted, és a Te ígéreted mindig nagyon igaz. Azt mondtad, hogy ahol ketten-hárman összejövünk a Te nevedben, Te máris ott vagy. És a Te jelenléd nem egy passzív jelenlét. Te nagyon is akarsz Lelked által bennünk működni.

Elsősorban hogy kinyissuk a szívünket a Te segítségeddel, Lelked segítségével minden olyan gondolat irányába, ami Tőled jön, és tudjuk beraktározni azokat az életünkbe. Segíts bennünket, hogy lelkileg valóban gazdagabban induljunk el innen, mint ahogy ma idejöttünk! Köszönöm, hogy meghallgattál bennünket! Ámen.

Testvérek! Van-e valakinek kérdezni valója?

***Kérdező:* Az egyik Hang-könyvben olvasható ez a mondat, és te is idézted már: „Aki rosszul szeret, gyűlöl, aki jól gyűlöl, szeret”. Erről beszélgettünk, hogy ami nem jézusi, azt gyűlölnünk kell. De nem az embert!**

Feri bácsi: Szent Ágostontól származik ez a mondat.

Jézusnak több kijelentése is van a gyűlölet szóval kapcsolatban. „*ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg az apját és az anyját, a feleségét és a gyermekeit, a fi(test)vérét és a nő(test)vérét, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.*” (Lk 14;26)

Azt tudjuk, hogy az Úr Jézus szavait – a józan ész határán belül – mindig úgy kell érteni, ahogy Ő mondta. Ne menjünk abba bele, hogy másként mondta, és ez meg ez betoldás, és hogy a fordítás ferdítés meg ilyenek.

Amikor Jézus megszólalt, Isten Lelke mindig vigyázott arra, hogy olyan ferdítés ne legyen, ami a lényegét érinti. A kérdés az, hogy a józan ész határán belül miképp tudom érteni azt, amikor azt mondja, hogy valakit gyűlölni kell, amikor azt is mondja, hogy az ellenségünket is szeretnünk kell.

Jézus a gyűlölet szóval egy radikalitást akar kifejezni. Értelemmel mi már meg tudjuk különböztetni a cselekedetet a cselekvőtől. Azt szoktuk mondani, hogy a bűnt utálom, de a bűnöst szeretem. De a gyakorlatban ez valamiképpen összemosódik. Pl. Aki lop, avval kapcsolatban azt mondjuk, hogy: 'gyűlölöm a tolvajokat'. Igazában magát a tolvajlást gyűlöli az ember, nem az embert. De valahogy a gyakorlatban annyira összeforr a kettő, hogy egybe szoktuk mondani. Mikor kerül előtérbe az, hogy mégsem tudom ezt magára a személyre alkalmazni? Amikor azt kérdezik, hogy: akkor most megbünteted? Följelented? Bíróság elé viszed?

Azt már nem! A jogi igazságosságot mi nem tudjuk vállalni. Egyszerűen azért, mert – még a tolvaj esetében is – nem tudom azt, hogy: mit örökölt, milyen hatások érték, a kegyelem és az akarata hogyan dolgozott össze.

Voltak olyan betyárok, mint Tell Vilmos, akik azért raboltak, hogy a szegényeket segítsék. Az ilyet az ember nem tudja jogilag úgy elítélni, mint azt, aki csak azért rabol, mert nem akar dolgozni. Persze ez se helyes.

Hadd utaljak arra, hogy van a Hang-könyvekben is egy látszat-ellentmondás. Az egyikben az van, hogy az üdvözül, aki azt teszi, ami a meggyőződése. Ha valaki a meggyőződése szerint él, az üdvözül. Ezek szerint egy terrorista is üdvözül, ha az a meggyőződése? Másutt meg az olvasható, hogy senki nem üdvözül csak Általam. „*Én vagyok a kapu*” – mondja Jézus. Mi itt a helyzet?

Én megkérdeztem a Hangtól, hogy hogyan van ez, mert két ellentétes dolog esetében nem lehet mind a kettő igaz. Most azt fogom megmagyarázni, ahogy bennem a Hang kitisztázta.

Mikor azt mondja Jézus, hogy a meggyőződésünk szerint kell tennünk, akkor tulajdonképpen Ő az első meggyőződésünkre utal, és nem az utolsó.

Mondok egy egyszerű példát. Kettő meg kettő az négy, meg egy az nyolc, meg kettő az tíz, meg egy a tizenegy, meg három az huszonöt, meg egy az huszonhat. Meg vagyok győződve, hogy a huszonöt meg egy az huszonhat. Igaz vagy nem? De avval már nem törődök, hogy akkora ugrásokat csináltam, és azokat is úgy vettem, mintha igaz lett volna.

Amikor bennünket a Mennyei Atya útnak indított, akkor tulajdonképpen azt az áldást tette a tarsolyunkba, amit az univerzális, az általános hit képvisel: hogy jogod van hinni abban, hogy ember vagy, és a másikat is embernek kell tartanod. A történelmünk folyamán, meg az egyes ember története folyamán is ez annyira eltorzult, mint az, hogy a kettő meg kettő meg egy az nyolc. A terrorista a jelenlegi meggyőződését mondja. Azt, hogy neki az a meggyőződése, hogy meg kell ölnie mindenkit, aki nem az ő bandájához tartozik. Ezzel az első meggyőződését elszúrta, mert az első meggyőződése neki is az volt, hogy joga van magát embernek tudni, és kötelessége, hogy a másikat is embernek lássa.

Amikor Jézus eljött, akkor ezt mutatta be, mert mindenkinek ez kell hogy legyen a meggyőződése. De nem azért, mert Jézus bemutatta, hanem azért, mert erre vagyunk teremtve. Ez a természetes! Ez a természettörvény!

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Amit nem akarsz magadnak, ne akard másnak! Amiről tudod, hogy neked jó, azt akard másnak!

Ezt nem Jézus találta ki, hanem a „kificamított lábunkat” rántja helyre ezzel, mert az a normális, amikor valakinek nincs kificamítva a lába. A kificamodott lábnak a helyre rántása fáj, de meg kell tenni, mert ez a természetes. Itt a Földön kell az embernek megélnie azt, hogyha ember vagyok, nem lehet más a meggyőződésem, mint az, hogy ember vagyok és a másik is az.

Testvérek! Mi itt egy nagyon lényeges kinyilatkoztatást kaptunk az Úrtól azzal, hogy ezt a bizonyos általános hitet képviselhetjük. Nincs egyetlen speciális hit sem, amelyik tagadná ezt, de sok mindent hozzátesznek, és így aztán nehéz belőle ezt kihámozni.

A Jóisten segítségével mi rálátunk arra, hogy Jézus ezt képviselte. Ő nem rendkívüli ember volt. Ő RENDES ember volt. A Szentlélek a REND Lelke. Az viszont szomorú dolog, hogy aki rendes, az a mi világunkban rendkívüli. Az lóg ki a sorból, aki normális. De az igazságot nem az határozza meg, hogy hányan képviselik. Ha az igazságot csak egy ember képviseli, akkor is neki van igaza. Az általános hit az ős-meggyőződésünkre vonatkozik, amelyben az Úr azt akarta tudatni velünk, hogy mi emberek vagyunk, és a másikat is embernek kell néznünk. Jézustól ezt tanuljuk. Szoktuk is mondani: embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig még csak az Istennek sikerült. Nekünk sem sikerül Isten nélkül! Figyeljétek meg, az istentelen korok mindig embertelen korok! Az istentelen ember feltétlenül embertelen ember is.

’Ez nem hisz Istenben, de olyan jó ember’ – mondják, de kilóg a lóláb. Csak jöjjön valami baj az életébe, majd ha a sorsa megkérdezi, akkor derül ki, hogy ki igazán az emberséges.

Csak akkor lehetek igazi ember, ha a mindig bennem jelenlévő boldogító Istent próbálom a magam életében tudatosítani. Amikor Jézus azt mondja, hogy szüntelen imádkozzatok, az nem azt jelenti, hogy állandóan mondjuk a

magunkét az imával, hanem azt, hogy az imádságnak a hangulata, lelkülete legyen bennünk. Ez pedig azért születik meg, ha reggel felszítom magamban azt a lelkületet, hogy: – **Uram! Veled és Érted!** Napközben is többször gondolok arra, hogy én nem vagyok egyedül, nem vagyok magamra hagyva. Akkor Jézus mindig velünk van, és ez nem képzelgés, hanem valóság, tény! A hitnek pont az az érdekessége, hogy az érzékszerveimmel itt és most meg nem tapasztalható dolgokra is bátran mondhatok igent. Igen, ez a valóság! Ez nem mese, mert Jézus mondta, és az egész életével igazolta azt, hogy amit Ő mondott – ahogy bennem a Lélek az imában is ezt mondta –, mindig igaz és valóság.

Testvérek! Ha valaki azt kérdezi tőlünk, hogy: ki látta az Istent, akkor nem tesszük föl a kezünket. De ha azt kérdezi valaki tőlünk, hogy: ki hallotta az Istent, akkor mindannyian föltehetjük akár mind a két kezünket, mert a lelkiismeretünkön keresztül mindig az Isten szól. Az, hogy az ember meg tudja mondani, hogy mi a rossz meg mi a jó, azt nem az ember találja ki. Az ember magában hordja azt, hogyha valakit bánt, akkor belül nyugtalan lesz. Más az, hogy az ember belegyömöszölte magát az igazság rendjébe. De ez csak addig van, amíg én is meg te is nem kezdjük komolyan használni az eszünket, mert inkább az érzelmeinkre hagyatkozunk.

De ha az eszemet használom, akkor rá kell jönnöm arra, hogy nem tudom azt, hogy ki mit érdemel, mert nem tudom, hogy mit örökölt, és hogy milyen hatások érték az életben. Azt sem tudom, hogy eddig hogyan dolgozott össze az Isten kegyelme és az ő akarata. Nem beszélve arról, hogy fogalmam sincs az előző életeiről. Tehát nem mondhatok ítéletet egy másik ember felett.

A földi igazság rendje egy Igazság nélküli rend! Abból, amennyire tudunk, lépünk ki. Nekünk az erkölcsi igazságot kell elfogadnunk! Jézus ezt az erkölcsi igazságot képviselte, amikor azt mondta, hogy „*Én vagyok az ÚT, IGAZSÁG és ÉLET*”. Ezért, ha Jézust képviselem, akkor a tanítását kell hogy képviseljem.

Mindegyikünk hallja az Istent, mert mindegyikünknek van lelkiismerete. Ezt el lehet állítani, ha letörök olyan antennákat, amik ráhangolnak az Isten szavára. Van téves lelkiismeret, van aggályos lelkiismeret, van laza lelkiismeret. Sokféle lelkiismeret lehet, viszont minden esetben tudnunk kell, hogy a tiszta lelkiismeret mikrofonjába az Isten beszél bele. Az viszont szükségszerű, hogy az ember a lelkiismeretét valakihez igazítsa. Mi már tudjuk, hogyha Jézushoz igazítjuk, az más, mintha Buddhához vagy valaki máshoz igazítjuk.

Mi már tudjuk, ha boldogok akarunk lenni, akkor Jézushoz kell igazítani a lelkiismeretünket, mert a legtisztább hangolás a Jézusra hangolás.

Tehát hallani mindenki hallja az Istent. Ha valaki azt mondja, hogy ő úgy hallja az Istent, hogy valamit üzen neki, vagy megkéri, hogy valakinek mondjon meg valamit, akkor nagyon óvatosan kell ezt kezelni, mert akkor már azt a szűrőt kell használni, ami a megismert Jézus tanítása és magatartása.

A Hang elég részletesen írt arról valakinek, hogy törekednie kell elhinni azt, hogy az a Jézus, aki benne él, győzött. Ő a Győztes!
Ez arra tanít, koncentráljak arra, hogy Jézus bennem él! Az él bennem, Aki mindenkinél nagyobb, és feladatot ad nekem. Arra viszont vigyázni kell, hogy csak Jézusnak legyen nyitva a szívem kapuja, és ne figyeljek a különböző szíréhangokra. Nem szabad mindenkinek tárva-nyitva hagyni a lelkemet. Amilyen fontos a nyitottság, olyan fontos a zártság! Nem szabad csak az egyikre építeni! Nekünk gátakat kell kiépítenünk a rossz irányában, hogy azok ne tudjanak bármikor hatni bennünk! Ha nem foglalkozunk az ártó szellemekkel, akkor otthagynak.

Bennünk a szellemünk az, ami igazán az erőt jelenti, és ez a szellemi valóság az, ami kapcsolatban van az örök VAN-nal, akit mi Istennek nevezünk. Az Isten pedig egy olyan Valaki, akit örökkön örökké sem tudunk majd kimeríteni. Bár ezt nem tudjuk felfogni, de a folyamatot el tudom mondani. Te azért fogod látni az Istent, mert megszeretted! Mert látod, még jobban szereted, mert még jobban szereted, még többet látsz Belőle. És ez a végtelenségig megy! Ezt itt a Földön nem lehet felfogni. A teológián ezt úgy tanították, hogy az Isten toteliter eliter, vagyis teljesen más, mint amit el szoktunk gondolni Róla. Azért tud kapcsolatba kerülni velem, mert a személyiségem szellemi szintjének van egy olyan fogódzó pontja – a szellemi szintem legbensőbb gyökere –, ami által Ő bennem tud lenni.

Az anyag nem más, mint a gondolat összesűrűsödése. Az, ami bennünk anyag, az többé kevésbé ennek a szellemnek, ennek a benső én-nek a hatása alatt kellene lennie. Sajnos, hogy a Földön általában az van, hogy erkölcsi szinten is nagyobb súlynak éljük meg az anyagot, mint a szellemet, és ezért egy furcsa helyzetben vagyunk: a lovat ültetjük a bakra, és az én-ünket fogjuk a járomba, és húzzuk a kocsit, miközben a ló irányít bennünket, vagyis az érzelemvilág irányítja a szellemvilágunkat.

Az Isten természetének a lényege a szeretete. Az Isten szeretetének egyik megnyilvánulása a teremtés. Ugyanannak az Isten szeretetének egy másik megnyilvánulása a megtestesülés, és ugyanannak az Isten szeretetének harmadik megnyilvánulása a Szentlélek kiáradása.

A szeretet számunkra nyitottság is. Csakhogy, amikor az ember kinyílik az Isten felé, kell hogy legyen benne zártság is. Ez olyan, mint amikor azt mondjuk, ha van igen, akkor kell lennie nem-nek is, különben nincs értelme az igen-nek. Ezért, amikor ezt a nyitottságot képviselem, akkor az ezzel ellentétes irányban egy zártságot is meg kell élnem.

Ezt a nyitottságot és zártságot a gondolkozásommal, a látásmódomból adódóan tudom kifejezni: – Én ellene mondom annak, hogy kinyíljak afelé, ami rossz.

Amikor az irányított meditációt csináljuk, akkor a tudatunk, a szellemünk parancsol mindennek, ami bennünk van, hogy nyíljunk ki a Mennyei Atyánk felé. Ilyenkor azokat a „kapukat” nyitjuk ki, azt a hetet, amiben összpontosítjuk az összes csakrát. Ezek után beleölelünk mindent, amire szükségünk van ahhoz, hogy a nyitottságunk ne legyen parttalan.

Mivel a boldogságunk az erkölcs vonalán áll, ezért amikor a Miatyánkot mondom, akkor erre teszem a hangsúlyt, mert az erkölcs világában a szellemünknek kell uralkodni, és itt van szükség a nyitottságra a jó irányába, és le kell zárnom azokat az „ajtókat”, amelyek ezt zavarják.

Fontos tudnunk, hogy a jót szándékolni kell, a rossz akkor is bejön, ha nem szándékolod. Ez a kísértés! Csak az a jó, amit tudva és akarva akarsz csinálni. Ha a rosszat nem szándékolod, de csinálod, akkor is bánt a lelkiismeret.

Kaptam valakitől egy vaskos levelet. Azonnal szólt bennem a Hang (olyan hangosan, hogy el is ejtettem a levelet), hogy ne olvassam el. Magyarul: ahol téged bántani akarnak, ahol pofonokat fogsz kapni, nyugtalan leszel, oda ne menj. A kíváncsiságot is le kell győznöd.

Nem lehet úgy élni, hogy ezt is „megkóstolom” meg azt is. Aki sokféle szellemi ételt fogyaszt, abban annyira fellazulhat az egyértelműség, hogy a diliházban köthet ki. Nagyon kell vigyáznunk a kijelentéseinkre! A kijelentéseknek nemcsak gondolatközlő, hanem közösségformáló ereje is van!

Kérdés: Valaki azt mondta, hogy nekünk, embereknek nincs szabad akaratunk.

Feri bácsi: Itt a következőt kell tudni. Nincs szabad akarata annak, aki ezt az Istentől nem fogadja el. Pál kijelentése, hogy: „Lélek az Isten, és ahol a Lélek, ott a szabadság” annyit jelent, hogy a szabadságunkat el kell fogadni az Istentől. A szabadság nem azt jelenti, hogy azt teszel, amit akarsz, hanem a szabadság a Szentlélek hatékony működése benned. Annyira vagy szabad, amennyiben engeded magadban működni a Lelket. Az Isten úgy tud működni bennünk, ha a szabadságát tudja közölni velünk. Az Istent teljességében nem tudom befogadni, csak annyira, amennyire képes vagyok. Aki nem fogadja el az Istentől a szabadságát, az nem szabad, és nem ember. Az megkötözött. Még akkor se ember, ha anya szülte, csak látszat-ember. Amikor az ilyen ember meghal, akkor döbben rá a megkötözöttségére.

A szabadság ellentéte a megkötözöttség. Az az igazán szabad, aki teljesen meg van kötözve az Istennel. Aki azzal él: ’Uram! Nekem eledelem a Te akaratod!’ Ahogy Jézus mondja: „*van nekem eledelem, amiről ti nem tudtok. ...az, hogy Mennyei Atyám akaratát tegyem*” (Jn 4;32-34)

Nekünk tehát kérnünk kell ezt: Uram, add a szabadságom! Magyarul: kérem, hogy a Szentlélek hatékonyan tudjon működni bennem. Éppen ezért nem

dicsekedhetek, ha valami jót teszek, mert azt a bennem lévő Isten ereje által tettem. Olyat el tudok képzelni, hogy azt mondom: magam se tudom, miért jöttem ide. Talán azért, mert az Isten Lelke irányított! De olyan nincs, hogy téged robotként akarna használni az Isten. Az erkölcsi világ nem ilyen! Te ellene tudsz mondani az Istennek. Ahogy a kezdeddel el tudod takarni a Napot, ugyanúgy az Isten Lelkét meg tudod tagadni. Le tudod állítani az Isten Lelkének működését magadban, de akkor kezdesz elembertelenedni. Ahol nincs komoly hit, ott bizony burjánzik a hiszékenység. Amikor az ember nem hisz, akkor tele van hiszékenységgel, és ez a babona világa. Tudnunk kell, hogy Isten az övéit a szívében hordja, és senkit sem enged erején felüli kísértésbe. Mindenki a Teremtő beszél, ha a lelkiismeretének hangját hallja! A tiszta lelkiismeret hangja a bennünk élő Isten hangja.

Kérdező: Mitől lehet kettős a lelkiismeret?

Feri bácsi: A zavaróállomások miatt! A lelkiismeret egy mikrofon, és aki belebeszél, az az Isten. De belebeszél más is! Én a Lélekkeresztségemben azt a karizmát kaptam, hogy amikor valaki kérdez tőlem valamit, ami a boldogságát illeti, akkor bennem az ő lelkiismerete szólal meg, de zavaróállomás nélkül, tehát tisztán! Én meg tudom különböztetni azt, hogy a válaszban nem az én lelkiismeretem szólal meg, hanem azé, aki a kérdést fölvetette. Én is tudnék neki tanácsot adni az „okos eszemmel”, de így vagyok nyugodt, mert a benne lévő Hang tudja azt a hármasság dolgot, amit magunkkal és másokkal szemben nekünk is tudnunk kellene, ha emberekkel foglalkozunk. Először is: – Mit akar vele az Úr? Mondjuk, két métert kell ugrania. A második: – Most hol tart? Jelenleg fél métert ugrik. A harmadik: – Most meg kell találnom azt, hogy hány centit emelhetek! Húszat vagy csak ötöt? Ahhoz, hogy az ember valakivel lelkileg úgy beszélgesse, hogy az illető fölfelé tudjon haladni, ezt a hármasságot kell az embernek önmagában jól érzékelni.

Nekem a Jóisten ezt a karizmát adta – huszonhárom éve! – és mutatkoznak a gyümölcsök. A gyümölcsöt mind a két oldalról lehet látni. Egyfelől nem „szálltam el”, nem vagyok habajgós, vagyis két lábbal vagyok a földön, normális vagyok, ugyanakkor azok, akik körülöttem vannak, arra érznek rá, hogy valóban igaz az, amit mondok. Itt valami olyasmit hallunk, tapasztalunk, ami a szívünket megnyugtatja. Mivel a gyümölcs érzékelhető, azért merem mondani, hogy a másinak a lelkiismeretét hallhatom, mert ugyanaz az Isten szól benne, mint bennem. Csak ilyenkor, amikor ő kérdez engem, akkor én ezt zavaróállomás nélkül hallom. Arra vigyázok, hogy pl. magammal kapcsolatban nemigen kérdezem a Hangot. Én tudom azt, hogy nekem is egy olyan mikrofonom van, hogyha magamra vonatkoztatom, lehetnek zavaróállomások.

De ezért, amikor azt mondta bennem a Hang, hogy negyven napig böjtöljek, akkor mindjárt mentem a lelki atyámhoz. Reméltem, hogy azt mondja: ezt csak úgy mondta a Hang! De ő bizony megerősítette: – Hát akkor ne egyél! Így tettem, és nem volt nyugtalanság bennem, mert erőm volt.

Kérdező: Én annyit gondolkodtam azon, hogy amikor van egy problémám, aminek keresem a megoldását, a lelkiismeretemben szól az Isten, de szól más is. Kapok egy helyes és egy helytelen megoldást. Nekem csak döntenem kell? Nekem nincs önálló gondolatom?

Feri bácsi: Okos a kérdés! Ez egy érdekes dolog. Itt nem úgy van, hogy van a Jóisten, van a krampusz és vagy te, hanem van a Jóisten meg a krampusz, és neked el kell döntened, hogy melyik oldalra állsz.

Jézusban a tökéletes ember jelent meg, és Ő igazolta, hogy csak azért tudja megtenni azt, amit tesz, mert Ő egy az Atyával.

Jézus azt mondja: „*Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők*”, tehát ugyanaz az életelv élte a szőlőtőkét, mint a vesszőt.

Ugyanaz a **Szentlélek, aki az Isten Lelke, a te lelked Lelke.** Ezért nem létegyiségről, hanem létazonosságról beszélhetünk. Benned igenis az Isten él! A lelkiismereted hangja az Ő hangja. Viszont a mikrofonba, amin keresztül az Isten beszél, más is belebeszél.

A teremtettségednél fogva dönthetsz, hogy kire hallgatsz. El is rontottuk a dolgot, velem együtt, azért vagyunk itt. Jézus óta már tudjuk, hogy kihez kell igazodni. A Hang többször említi, hogy a médiumom se tévedhetetlen, ezért fontos az, hogyha bárki jobbat mond, és az Jézussal alátámasztható, akkor azt fogadjuk el.

1999. 07. 01.

Feri bácsi: Kaptam töletek egy kis írást, amiben arról van szó, hogy: egy pillangó ki akar jönni a gubóból, és valaki, hogy segítse, kezdi szétfeszíteni a gubót. Ki is jött a pillangó, de megrokkant lábbal, szárnyal, úgyhogy repülni nem tudott, mert azokra az erőfeszítésekre – amellyel szétfeszítette volna a gubót – szüksége lett volna ahhoz, hogy egészségesen jöjjön ki. A segítség „eredménye” az lett, hogy pillangó létére sántikálva járt, és repülni egyáltalán nem tudott.

Amikor mi úgy gondoljuk, hogy valakin feltétlenül segíteni akarunk, jól gondoljuk meg, hogy mit teszünk, mert egyáltalán nem biztos, hogy neki arra van szüksége. Viszont egy biztos, az, hogy amit tudok, azt meg kell tennem a másikért. Ugyanakkor hinnünk kell azt, hogyha valakit olyasmi ér, amiről nem tehet, az biztos jó neki. Akkor lehet a legnyugodtabb. Ha egyszer a hajunk szálai

is számon vannak tartva, akkor nem szabadna elbizonytalanodnunk a sorsunk különböző fordulatain. Tudja a mi Mennyei Atyánk, hogy mire van szükségünk. Ő egyáltalán nem akar bennünket felelőtlené tenni. Azt, amit nekem meg kell tennem, azt meg kell tennem. Csak tudnom kell, hogy rizikó csupán abban van, amit meg kell tennem. Amit más tesz velem, abban nincs rizikó, akkor nyugodt lehetek.

Énekeljünk egyet!

„Az Atya olyan, mint a fényes Nap, életet, fény, meleget ad.

Válogatás nélkül árasztja ránk, mindenkit szerető jó Atyánk...”

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Szeretettel köszöntlek itt körünkben! A Te nevedben vagyunk itt, és olyan jó tudnunk, hogy a Te ígéreted mindig igaz és szent. Ez az ígéret nagyon boldogító a mi számunkra. Itt vagy, és azért vagy itt, hogy gazdagíts bennünket, segíts nekünk, hogy megfelelő nyitottság és megfelelő szűrő legyen bennünk. Nyitottság, hogy el tudjuk fogadni mindazt, amit Te adsz, és megfelelő szűrő, hogy ki tudjuk szűrni minden ártó erő munkáját, hogy így egyre tisztultabban tudjunk mindig igent mondani a Te sugallataidra. Ámen.

Kérdező: A Mt 21;28-as ígérést nem értem. Az egyik fiú azt mondja: igen, és nem megy, a másik azt mondja: nem, és megy.

Feri bácsi: Nem az a kérdés, hogy melyik mondott jobbat, hanem az, hogy aki nemet mondott, miért az van dicsérve. Aki nemet mondott, az gondolkodott, és megváltoztatta a döntését. Ez a fiú vállalta a gondolkodás-átalakítást.

Tulajdonképpen azt tette, amire Jézus mindannyiunkat felszólított:

„Betelt az idő, érkezett hozzátok az Isten Országáa, alakítsátok át gondolkodástokat, ” (Mk 1;15).

A másik fiú jól gondolta, hogy menjen, de nem zárkózott fel a gondolatához, és nem ment. Az első fiú gondolata nem volt jó, ezért megváltoztatta, és ment dolgozni az apja szőléjébe.

Ezután Jézus arról beszél a főpapok és a nép vénei előtt, hogy: igazatok van, az első cselekedett helyesen, mert az tette atyja akaratát. *„Ámen, mondom nektek, a vámszedők és a céda nők megelőznek titeket az Isten Királyságában, mert eljött hozzátok János az igazságosság útján és nem hittetek neki, de a vámszedők és a céda nők hittek neki, ti pedig bár láttátok ezt, nem gondoltátok meg utólag és nem hittetek neki. ” (Mt 21;31-32)*

Akik átalakítják a gondolkodásukat – a vámosok és az utcanők – azok jól csinálják. Ti ennek ellenére se alakítottátok át a gondolkodásotokat! Tehát az előzi meg a másikat, aki vállalja a gondolkodás-átalakítást.

Mindenki azt akarja, hogy a gondolkodásunkat úgy alakítsuk, ahogy ő gondolja. Amikor Jézus eljött, akkor Ő arra szólított fel bennünket, hogy a gondolkodásunkat az ősmeggyőződéshez igazítsuk. Ezt jobb szónak tartom, mint az univerzális vagy általános hitet. Tehát az ősmeggyőződéshez igazodjunk vissza, mert az ősmeggyőződése minden embernek az, hogy joga van önmagát embernek tudni, és a másoknak is joga van ehhez, tehát nekem kötelességem a másikat is embernek nézni.

Amikor bűnt követsz el, azt mindig az eredeti bűnöd által követed el, vagyis önző és felelőtlen vagy. A Jézushoz tartozás útja hasonlóképpen köt be az ősmeggyőződéshez. Ember vagyok, jogom van embernek tudni magam, és elvárom másától is, hogy embernek nézzen, mert feladatom, hogy a másikat is embernek nézzem.

Jézus ezt az ősmeggyőződést jött kibontani.

Negatív formában: eljött, hogy az ősbűnt, az önzést és a felelőtleniséget félretegyük. Ez azt jelenti, hogy legyünk önzetlenek, és éljünk felelősségtudattal!

Pozitív formában: az ősmeggyőződést tegyük magunkévá. Azt, hogy ember vagyok, és a másik is ember!

Az Úr felírja Mózesnek a kőtáblára a Tízparancsot, amit Jézus a főparancsba foglaltan így tanít: Szeresd az Istent, szeresd az embert!

„szeresd Uradat, Istenedet egész szívedben és egész lelkedben és egész elmédben” és utána így folytatja: a párja ennek az, hogy: „szeresd embertársadat, mint önmagadat!” (Mt 22;37-39) Nem azt mondja, hogy ez másik parancs, hanem azt, hogy ez az előzőnek a párja!

A főparancsnak a párja ez a bizonyos ősmeggyőződés!

Itt jön az a furcsaság, hogy az elmúlt kétezer év alatt eljutottunk oda, hogy az ősbűnt – az eredeti bűnt – rátestáltuk Jézusra, Ő azt „elvette” tőlünk, most már „nincs”, mert mi már „önzetlenek vagyunk” és „felelősségteljesek”, tehát „nincs” eredeti bűn. Ezáltal az embernek sikerült teljesen elködösíteni az ősmeggyőződést.

Bulányi Gyurka bácsinak van egy írása: Nem kötelező katolikusnak lenni – címmel.

Leírja, hogy mennyi ideig volt kötelező katolikusnak lenni, és jaj volt annak, aki nem volt az, mert máglyára került stb. Felsorolja azt, hogy kinek volt kötelező, kinek nem, mikor és hogyan. Aztán fölteszi a kérdést, hogy mitévők legyünk. Szerinte két út áll előttünk: vagy visszatérünk a templomokba, és bólogatunk arra, amit a pap mond, fizetjük az egyházi adót, imádkozunk naponta, nem káromkodunk, és ezzel rendben van a dolog. Vagy csinálunk egy új vallást, amibe nem vesszük bele azokat a rendeleteket, amiket a különböző felekezetek a maguk területén hoztak.

Erre én azt mondtam, hogy van egy harmadik megoldás is, és mi pont azt képviseljük. Van egy ősmeggyőződés. Mi ezt képviseljük abban az egyházban, amiben vagyunk. Tudniillik ezt az ősmeggyőződést egyik egyház se meri tagadni. Semmiféle társaságban sem tudnak kikezdeni abban, hogy magadat is és a másik embert is embernek gondold. Csak különböző elképzelésekkel ezt úgy összekeverik, hogy a végén azt gondolják: ha körültekered magad gránáttal, és az ellenségeid között felrobbantod magad, akkor a Mennysországba jutsz.

Mi arra jöttünk rá, hogy **az ősmeggyőződés Jézus**. Jézus ezért jött, hogy az ősmeggyőződésre hívja föl a figyelmünket, mert aki ezt képviseli, annak atyja az Isten, és ő ezáltal igazán gyermeke a Mennyei Atyának. De amíg ezt nem fogadom el, addig megy a mókuserék, mert a Mennyei Atya nem hagy el minket, és mindig figyelmeztetni fog, hogy végre megértsük azt, hogy emberek vagyunk, és a másik is ember.

Jézustól azt is megtanulhatjuk, hogy emberré válni egyedül nem tudunk! Valóban igaz, és nem egy tréfás kifejezés az, hogy: – Embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig még csak az Istennek sikerült.

Az idők végezetéig csak az Istennel fog sikerülni az, hogy emberek legyünk. De Vele sikerülni fog! Jézusban megismertük azt az Istent, Akinek a segítségével emberek tudunk lenni. Azt, hogy milyennek kell lennie annak, aki azt akarja, hogy Isten segítségével újból ember legyen. Ennek az útja a másakra figyelés, a nem-ártás, megbocsátás és a segítség.

Isten Lelkének csodálatos munkája az, hogy ráébredtünk arra, hogy az eredeti bűn nem azáltal van, hogy azt valaki elkövette, és most a Jóisten rajtunk kéri számon. Ha így lenne, a Jóisten nem lenne Jóisten! Az eredeti bűnt én követtem el, és azt számon is kérheti rajtam.

Az ősmeggyőződés nem vallás-kategória, hanem ember-kategória. Jézus a vallásosság erényéből bukott meg. Azért ölték meg, mert kiderült, hogy nem vallásos. A fejére olvasták azokat a törvényeket, amelyeket az Ő vallása előírt, de csak olyanokat, amelyek valamiképp az ősmeggyőződést ködösítették. Mi tehát bármelyik valláshoz tartozunk, és a vallási vezetőnk olyat mond, ami ezzel az ősmeggyőződéssel szinkronban van, nagyon örülünk neki, de ha nem, akkor toll a fülébe. Nekünk nem kell emiatt vitáznunk. Ha meg úgy adódik, akkor tanúságot teszünk amellett, hogy mi Jézussal szinkronban az ősmeggyőződést képviseljük. A hatalom mindig keresztbe fog tenni annak, aki ezt az ősmeggyőződést képviseli. De nem csak a hatalom! Mindenki (család, gyerek, főnök, barát stb), aki uralkodni akar rajtunk, az az ősmeggyőződést akarja szétaposni bennünk!

Kérdező: Feri bácsi! Mit jelent a hierarchia kifejezés?

Feri bácsi: Maga a szó annyit jelent, hogy szent uralom. De ez nem Istentől jön, mert önellentmondást hordoz. Nincs szent uralom, csak szent szolgálat van. Az elmúlt kétezer évben annyira vérükké vált a speciális hit, hogy aki nem úgy gondolkodik ebben a társaságban, ahogy kell, az mehet! Ma a gomba módra alakuló vallási közösségek mind a speciális hit képviselői. Egy ideig élnek, aztán esnek szét. Még a történelmi egyházak is bajban vannak, mert az emberek nagy része – mivel fejlődő lények vagyunk – igényli, hogy a saját lelki dolgaiba beleszóljon, és ne más mondja meg azt, hogy mit mond neki az Isten. Én csak olyan Istent tudok elképzelni, akivel úgy tudok beszélgetni, ahogy az emberekkel is beszélgetek. Nem mehetünk bele abba, hogy egy másik ember mondja meg azt, hogy én mit csináljak, és egy másik ember mondja meg nekem, hogy mit mond nekem az Isten.

A Hang tanítása egy egészen más dolog. Ez egy próféta szerep. Az Isten szerepeket ad, és akkor szükségesek az ilyen külső mankók, amikor egy fél évszázad káosza van mögöttünk. Mivel a lényeg az, hogy bennünk van a Mennyország, magunkban hordjuk az Isten Lelkét, csak egy kis alázat kell ahhoz, hogy párbeszédimát tudjak folytatni az Úrral. Így azok a törekvési irányok, amelyek az örökkévalóságban semmit nem jelentenek, leoldódnak rólunk. Így már föl tudjuk mérni azt, hogy: *Mi ez az örökkévalósághoz képest?* És ez nem mellébeszélés a részünkről, hanem átélt valóság, amivel az ember át tud lendülni a problémákon, nehézségeken. És ha észreveszik, hogy boldog emberek vagyunk, ránk fognak kérdezni, mert mi nem a visszaütésen spekulálunk. Mi nem vesszük át a másik stílusát.

Ugyanakkor kialakul bennünk egy rugalmasság, hogy ahol bántanak, oda nem megyünk.

Olyanokká válunk, mint az ibolya, mert akármilyen nagy a vihar, az ibolyát nem tudja eltörni. Ugyanakkor ez nem jelent gerinctelenséget. Emlékeztek, Jézus azt mondja az Őt megpofozónak: *„ha rosszul szóltam, tégy tanúbizonyságot a rosszról, ha pedig jól, mit ütsz engem?”* (Jn 18;23).

Magyarul: nekem erkölcsi jogom van ahhoz, hogy a másiktól elvárjam, hogy emberként kezeljen. Mi olyan tanítást kapunk Jézustól, olyan elveket, amelyeket mindenkinek önmagának kell beépítenie az életébe. Mi azért tartozunk egymáshoz, azért vagyunk testvérek, hogy egymást Jézushoz segítsük. A szeretetközösségben olyan lelkület van, ahol mindenki elmondhatja azt, hogy a másikkal kapcsolatban mit gondol.

Végezetül: ha rám hallgattok, azt csináltok, amit akartok, de az **ősmeggyőződés** szerint! Ez azt jelenti, hogy ember vagyok, és a másik is az. Nekem is van lelkiismeretem és neked is van. Mindenkinek azt kell tennie, amit a szíve diktál, de annak mindig szinkronban kell lennie a Szentírás Jézusával! Ezért kell nagyon ismerni Jézust!

A magán-kinyilatkoztatások eredménye lehet áldás és lehet átok is. Jézus tanítása szerint lesznek majd időszakok, amikor emberek odaállnak eléje, és azt mondják: – a Te nevedben milyen csuda dolgokat tettünk! És mit mond rájuk Jézus? – Soha nem ismertelek titeket! Ezért tehát nagyon fontos az okosság és az óvatosság.

Nem a szertartás tesz minket szentté, hanem a magatartás. Nem az a megoldás, hogy megdumáljuk a Jóistent, hogy gondolkozzon végre úgy, ahogy szeretnénk. Az a megoldás, hogy próbáljunk arra figyelni, hogy Jézus mit akar velünk, és hogyan gondolkodik rólunk.

Ezért mondtam nektek, hogy kétféle Mária búcsújáró hely van: a fatimai meg a többi. A többenél a hangsúlyt arra teszik, hogy: – Égi Anyám, segíts!

A fatimainál: – Szűzanyám, mit segítsék?

Ez a jézusi gondolat: – Anyukám, mit segítsék?

Az természetes, hogy segítséget kérünk, de a hangsúly nem ezen van, hanem azon, hogy: mit segítsék? Ha erre hangolódunk rá – ez Medjugorjében és Fatimában is egyre határozottabban megmutatkozik –, akkor valóban meg fogjuk tapasztalni az ima erejét.

Fölséges és dicsőséges Isten!

Világosítsd meg szívem homályait!

(Szent Ferenc)

T a r t a l o m j e g y z é k

Kérdés

Kié a Mennyek Országa? (Mt 1;12) (Lk 16;18)

A tanítványokról

Mikor eretnek egy pap?

A világekorszakról (Jn 3;15)

A józan döntésről

Az irgalmasság határáról

Van-e téves dogma?

Kiért felelek?

A részvétről

A betegségről és egészségről

Jézus nevében kérni (Jn 16;24)

A földi igazságszolgáltatásról

A feltámadásról

Krisztus melletti döntés

Mielőtt Ábrahám lett, Én vagyok

A szabadságról

A Jézus szerinti alkalmazkodásról

Isten mindenhatóságáról

Az Isten létben-tartásáról

A teremtésről

Kell-e imádkozni a halottakért?

Az egyértelműségről

A karizmákról

Feri bácsi medjugorjei tapasztalatai

Mi az indifferencia?

Az ajándékozásról

Az idő-, a szeretet-, és a pénzelszámolásról

Értelmetlenség és ésszerűség

Munkahellyel kapcsolatos gondok

A szám-misztikáról
A fehér és fekete mágiáról
A benső békéről
Az ateistákról
A benső béke elvesztéséről
A szenteltvízről
A keresztségről
A szertartásokról
A szentmiséről
Az Istennek adásról
Miért nem válaszol Jézus a főpapok kérdésére? (Mt 21;23-27)
Jn 6;27-29 magyarázata
Az optimizmusról és a pozitív gondolkodásról
Szeretteink halálának megéléséről
Hol van a határ, hogy mennyit foglalkozzam a külvilággal?
Az ember lelkének betöltéséről
Az Isten-élményekről

Ki teremtette a poklot?
Mi a nők szerepe a világban?
Önmagunkról, a sikerről
A gadarai megszállotról
Hogyan lehet egy emberben egy légió ördög?
Hit és ezotéria
A szellemvilág zavaróállomásainak a kiszűréséről
Az égi lények hatása gondolatainkra
A Sátán működése
A lábmosásról
Az Atya vonzásáról
Az öngyilkosokról
A Jézusról nem tudó emberekről
Az ördögatyától valókról
Miért nem dönt az ember az Isten mellett?
Miért nem ismerték fel Jézus feltámadása után?
Az Isten és az ördög akarata a leszületésben
A próféták Jézus-képéről
A karmáról
A megkötözöttségről
A koszovóiak adósság-törlesztéséről
Az euthanáziáról
A pünkösdről
A dohányzás is drogozás?
Jóvá tehető-e az abortusz?

A Szűzanyáról
A boldogságról
Az „odaát”-ról visszajöttek beszámolójáról
A másik dimenzióról való tanúságtételről
Jézus tanításának a megéléséről
Mitől függ a természetünk?
Ha valaki bánt, te rögtön irgalmas tudsz lenni?
Ki a rászoruló?
Karmikus-e az éhezés?
Tizenöt éve nem volt egy nyugodt hétvégém
A lelkiismeretről
Mikor vagyok jó?
Terv és rugalmasság
„Aki rosszul szeret, gyűlöl...”
Az ember szabad akaratáról
A kettős lelkiismeretről
Van-e önálló gondolatom?
Mt 21;28-as igerésről
Mit jelent a hierarchia kifejezés?